

הוועדה לשימור אתרים – תמליל

מספר הוועדה : 44

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 1

תאריך הוועדה : ט"ו בסיון תשפ"ו (31.5.2026)

מזכיר הוועדה בדיון : מורן בן זיו

שעת תחילת הוועדה : 9:30

שעות סיום הוועדה : 16:30

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים
עיריית ירושלים וחברת גולד וורק עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם
זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או
השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמלול והקלטה

גולד-וורק ת M ג R ים

יו"ר יוחנן וייצמן:

יופי, תודה רבה לך. בוקר טוב לכולם, תאריך ט"ו סיון תשפ"ו, אנחנו פותחים וועדת שימור מספר 44, נוכחים איתנו חברת הוועדה דוקטור לורה ורטון. אדריכלית יערה שאלתיאל, אדריכלית שרון דינור, יועצת משפטית,

עו"ד סטפני שילה:

סטפני שילה.

יוחנן וייצמן:

סטפני, נמצאת איתנו גם יקירת ירושלים גברת ציפי רון, ומזכירת הוועדה מורן בן זיו, אנחנו מתחילים. מציגה לנו את התיק הראשון, ב - ? בן מימון,

שרון דינור:

כן. ככה, אני אגיד עליו מילה וחצי, כי אני חושבת ש - , יציגו אותו יותר טוב בן אדם זה לא תוכנית מורכבת מאוד. אנחנו מדברים על שכונה היסטורית,

יוחנן וייצמן:

רחביה.

שרון דינור:

בעיר ההיסטורית של רחביה כמובן. זה בניין שהוא כבר בתוכנית נקודתית קודמת, סומן לשימור, עם תוספות, הוראות זה, ואנחנו רואים אותו כאן במצגת, אתם רואים את כל, כל מיני תוספות. בעצם הבקשה שעכשיו, היא בקשה שעוסקת בשטחים שהם מתחת לקרקע, לדעתי לא קיבלתי על זה תמונת מצב מלאה, אתם תוכלו לשאול, להשכרת שטחים קיימים מתחת לקרקע, בדרך כלל לא אכפת לנו מהדבר הזה, המקום שזה פגש אותנו בו, זה העובדה שכנראה כאילו לא כנראה, התוכנית, התכנון מציע את ה - , בניגוד להוראות של רחביה, את ההכשרה של שטחים מאפס עד לרחוב עצמו, מה שאומר שזה אזור שהוא, הירוק היחיד שיהיה עליו זה דשא מפלסטיק. אז אני לא בטוחה אם זה כבר קיים, יש לי הרגשה שכן, אבל תיכף נשמע אותו. ובכל מקרה מדובר פה בשטח לן בפרופורציה, ביחס לתוספת מחסן שמבקשים, כאילו השטח אחסון הוא לא, הוא חריג.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור).

שרון דינור:

אז אפשר לצמצם אותו בכיוון של ה - , של הרחוב, זה יהיה מדהים. ויתר הדברים כאילו גם אישרנו תוספת של ממ"ד וכולה, אבל הממ"ד שהוצע פה הוא ממ"ד שהוא מוגדל לפי התקנות החדשות.

כשאנחנו אומרים אין בעיה לעשות ממ"דים מוגדלים, אבל לא כאשר מדובר בשכונה היסטורית שזה חורג מקווי הבניין, אז אם אפשר לצמצם אותו למינימום, כדי שבכל זאת רחביה,

יוחנן וייצמן:

לגבי חריגה מקווי הבניין,

שרון דינור:

אני, אז אני לא יודעת למה אתה מתכוון, אבל המדיניות,

יוחנן וייצמן:

בתמ"א עצמה יש איזה סעיפים, אני לא זוכר אותם.

שרון דינור:

אני לא חושבת,

יוחנן וייצמן:

עוד לא למדנו את זה טוב.

שרון דינור:

אבל אנחנו אומרים, כאילו קודם כל בוא נהיה כנים עם עצמנו, שה - , הדבר הזה שנכתב מהר מהר לאנשים שתקועים בממ"ד, המון שעות, וצריכים שירותים זה, לא יודעת אם זה, זה נעשה תחת, אתם יודעים אחרי ה - 7 באוקטובר כשהיו אנשים שבאמת 48 שעות שהו שם. עכשיו לקחת את הממ"דים המוגדלים האלה, לאשר אותם לכל היחידות במקומות מאוד מאוד רגישים, זה מאוד קשה גם עם הממ"דים, אנחנו לכן אנחנו במין מדיניות פנימית כזאתי איפה שזה לא חורג מקווי בניין, אין בעיה לאשר את זה, ואיפה שזה חורג בקווי בניין, אז תעשו שם הממ"ד המוקטן, כי הם בלי השירותים והמקלחת זה. אז זהו, בוא נשמע אותו, והוא הציג את זה, בהתאם לבקשה שלו, ונבין אותה יותר טוב.

ציפי רון:

תקדימים של, (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

לא, ממ"דים אנחנו צריכים לחשוב על המלחמה הבאה, לא על הקודמת.

שרון דינור:

אני מקווה,

יוחנן וייצמן:

הבא יהיה רחפנים מרמאללה,

שרון דינור:

לא אמרו שהבאה זה מקלות ואבנים, לא, לא הגענו לשלב הזה של, מקלות ואבנים.

לורה ורטון:

זה אחריו, זה אחריה. עוד שבועיים.

שרון דינור:

בואו, בואו נגדיל את זה כבר לחדר משרדי, שנעבוד רק מהממ"ד.

ציפי רון:

וייצמן גם (לא ברור).

יערה שאלתיאל:

להעביר את כל העיר.

יוחנן וייצמן:

כן.

יערה שאלתיאל:

ננסה גם אסטרטגיות.

יוחנן וייצמן:

הציגו לנו את התוכנית,

יערה שאלתיאל:

את המדיניות, לא רק (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

שם שיצא לתמליל, לפרוטוקול הצרטפו אלינו, סגן ראש העיר חיים כהן, ו - ?

אורית לנדסברג:

אדריכלית אורית לנדסברג, נציגת אגודת אדריכלים.

יוחנן וייצמן:

אדריכלית אורית לנדסברג מאגודת אדריכלים. אבל זה לא פעם אחרונה שאני אשכח, כך שלא נורא.
אומרים שפוליטיקאי צריך לזכור שמות, אני כנראה פוליטיקאי גרוע.

לורה ורטון:

כן, אני בכל. את מה?

דוד היימן:

שם של הפוליטיקאים.

יוחנן וייצמן:

טוב, אנחנו איתך.

זאב קצנלבוגן:

שלום וברכה.

יוחנן וייצמן:

רוצה עכבר? רוצה? איזה נשק.

זאב קצנלבוגן:

איך שנוח לכם. איך שנוח לכם. בן מימון 37, הקטע בין אוסישקין לרשב"א.

שרון דינור:

מה השם?

יוחנן וייצמן:

שם,

זאב קצנלבוגן:

שם זאב קצנלבוגן.

יוחנן וייצמן:

יש לי אותך, פעם ראשונה שאני רואה אותך חי.

זאב קצנלבוגן:

כן? נפגשנו בכמה דיונים אחרים,

יוחנן וייצמן:

היית בוועדות?

זאב קצנלבוגן:

הייתי בוועדות, אבל הייתי אז עם חזות אחרת,

יוחנן וייצמן:

טוב,

זאב קצנלבוגן:

יכול להיות שזה משמעותי. ככה, בן מימון 37, יש שמה בניין במקור הוא שתי קומות, 2.5 קומות, עם קומת מרתף, בניין בנוי כמעט 100 שנה. בזמנו ב – 96 והוסיפו שמה, עשו שמה היתר לתוספת קומות, בתחילה ביקשו שמה תוספת של 3 קומות, והוועדה לא הסכימה. נשארו עם שניים, וקומת המרתף הגדירו בשעתו, ב – 96 הגדירו למחסנים, הדירה הייתה דירה היא דירה מקורית, אבל הגדירו אותה למחסנים סטטוטורית. ואז הם מבקשים מ – 96 נשארו בסוף עם מחסנים ביד, הם פעלו ב – 2007, הם פתחו תב"ע חדשה שאושרה, בשלהי 2015. ב – 2015 הכשירו את הדירה בקומת, בקומת מרתף התחתונה, קומת המרתף. אבל לא הכשירו את כל החלקים שבה. מ – 2015 אחרי שאושרה התב"ע עברו משוכה ארוכה להוציא את ההיתר ע"פ התב"ע הקיימת. ב – 2024 בשעה טובה ניתן ההיתר, אחרי הרבה הרבה הרבה מאמצים. ובשביל להכשיר את ה – , אזור, אזור נוסף בחלל האטום, באגף הצפוני, הוגשה התב"ע הזו. במקביל מכיוון ש – , לדירה הזו, אמנם בתב"ע היה מוגדר חדר מחוזק, אבל החדר המחוזק לא היה, לא היה ישים. הצענו ביקשנו ממ"ד במסגרת הליך של היתר.

שרון דינור:

רגע, אני רציתי לתת לך, זה המצגת שלך, אז,

זאב קצנלבוגן:

הכול בסדר. אני קצת נותן רקע, שיבינו את ה – , את המהות של הבקשה.

שרון דינור:

כן.

זאב קצנלבוגן:

כשהגשנו את הבקשה להיתר, לממ"ד באגף המזרחי, אז אמרו לנו בוועדה המקומית, דחו אמרו, דחו במתכונת המוצעת, ואמרו – מכיוון שאין קו בניין עבור הממ"ד. כיוון שהתב"ע הקיימת נתנה, רגע,

חיים כהן:

תחזור שנייה לקודם.

יוחנן וייצמן:

לא, לא, הדיון הזה,

זאב קצנלבוגן:

איך? הדיון בוועדה המקומית היה לפני, שלושה, (לא ברור),

חיים כהן:

עוד אחד, כן,

זאב קצנלבוגן:

זה הבניין, אנחנו מבקשים להכשיר את האגף המזרח (לא ברור), יש שמה,

יוחנן וייצמן:

הבניין הוא שימור?

זאב קצנלבוגן:

הבניין לא יודע אם הוגדר רשמית לשימור, החזית שלו לשימור, ושליש מה - ,

יוחנן וייצמן:

מהחזית, כן.

ציפי רון:

אוקי,

זאב קצנלבוגן:

במסגרת ההיתר, קיבלנו פה רשמית ממ"ד, שזה לא ממ"ד בפועל זה חדר מחוזק. אבל לא יכלנו לבצע אותו, אז ביקשנו במסגרת היתר נוסף ביקשנו ממ"ד כאן באגף המזרחי, כמו שאנחנו מסמנים פה בנספח הבינוי, ודחו לנו את זה,

חיים כהן:

וזה שמה מה?

זאב קצנלבוגן:

ופה באגף הצפוני, אנחנו מבקשים להכשיר חלל אטום קיים. יש כאן חלל של 70 מטר,

חיים כהן:

ולמה לא הצלחת שמה לשים את הממ"ד?

זאב קצנלבוגן:

את הממ"ד שם, הצלנו,

יוחנן וייצמן:

החלל הוא תת-קרקעי,

זאב קצנלבוגן:

בהיתר ביקשנו את הממ"ד כאן, קיבלנו חדר מחוזק כאן. וקיבלנו חצר אנגלית, אבל נהייתה לנו מניעה משפטית לאחר מכן, כי השכנים באו ואמרו שכל סנטימטר בקיר החיצוני הוא רכוש משותף, זה החלון לעשות, חלונות ב - , של הממ"ד. ביקשנו את הממ"ד כאן, במסגרת היתר, במסגרת היתר דחו לנו את הממ"ד כאן. הגשנו לבינתיים ממ"ד, אבל דחו לנו בעיקר מהסיבה שיש קו בניין. וזה חריגה מקו בניין. למרות שלטעמנו, אפילו התב"ע מגדירה סטייה ניכרת, זה,

יוחנן וייצמן:

בטוח (לא ברור)?

זאב קצנלבוגן:

אני בטוח במאה אחוזים,

יוחנן וייצמן:

אין כזה דבר.

זאב קצנלבוגן:

זה ככה דחו לנו, אנחנו הגשנו ערר,

יוחנן וייצמן:

זה יכול שכן פה ליד יגיד זה מפריע לי, וייתן פתרון אחר, אבל אולי וועדה מקומית תדחה את זה, אבל הקו,

זאב קצנלבוגן:

הקו,

יוחנן וייצמן:

ממ"דים אפשר לעשות בחריגה,

זאב קצנלבוגן:

קו בניין, זה מה שהם דחו, אני אשמח אם הוועדה תוציא פה הבהרה, שאין בעיה. והממ"דים הם כמעט,

יוחנן וייצמן:

אנחנו לא מחלקת רישוי.

חיים כהן:

יש לך את ההחלטה של הוועדה המקומית?

זאב קצנלבוגן:

יש לי את ההחלטה, אני אציג,

יוחנן וייצמן:

וועדה מקומית?

חיים כהן:

(לא ברור). יכול להיות שכן,

יוחנן וייצמן:

מה?

זאב קצנלבוגן:

אני יכול להתחבר?

יוחנן וייצמן:

לא, אתה לא יכול להתחבר, תגיד לנו מספר תיק.

זאב קצנלבוגן:

אני אגיד,

יוחנן וייצמן:

אני אעלה על זה עוד מעט.

זאב קצנלבוגן:

מספר תיק 96/16.03,

חיים כהן:

איזה שנה זה?

זאב קצנלבוגן:

עכשיו, עכשיו לפני שלושה חודשים, הגשנו ערר בגלל הטענה שלטעמנו לא צריך,

חיים כהן:

ולא היה התנגדויות רק על בסיס זה? רק על הנושא של קו בניין?

זאב קצנלבוגן:

היו התנגדויות, אפילו לא זימנו, לא, אפילו לא זימנו,

יוחנן וייצמן:

דקה, דקה,

זאב קצנלבוגן:

התנגדויות,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

חיים כהן:

יכול להיות במסגרת ההתנגדויות, היה שהתנגדו על הזה, זה לא,

זאב קצנלבוגן:

לא, אבל,

חיים כהן:

זה לא סתם על,

זאב קצנלבוגן:

לא, הוועדה אמרה שהיא אפילו לא מזמינה את המתנגדים.

יוחנן וייצמן:

נכון,

זאב קצנלבוגן:

מכיוון שהם דוחים במתכונת,

יוחנן וייצמן:

כי היא לא,

זאב קצנלבוגן:

כי יש פה סטייה ניכרת.

יוחנן וייצמן:

לא, ע"פ סטייה ניכרת גם? כי היא לוקחת מנקודת הנחה, היא יוצאת מנקודת הנחה שתדחה את הבקשה.

זאב קצנלבוגן:

כן,

יוחנן וייצמן:

לכן אני שואל אותך. לשאול אותך שוב.

חיים כהן:

טוב, בסדר.

אורית לנדסברג:

ואמרתם שהגשתם לוועדת ערר?

זאב קצנלבוגן:

הגשנו וועדת ערר, זה עוד לא נדון,

יוחנן וייצמן:

96, תגיד שוב את המספר,

זאב קצנלבוגן:

96/16.03. אז אמרנו מכיוון שאנחנו בכל מקרה מגישים תב"ע להכשיר את החלל באגף הצפוני, נכניס את זה במסגרת התב"ע גם שינוי קווי בניין, תת-קרקעי לצורך הממ"ד, זה - , קירוי של החנייה לפרגולה.

חיים כהן:

וועדת ערר (לא ברור).

ציפי רון:

למה? למה אתם מבטלים את הממ"ד הראשון?

חיים כהן:

רגע, וועדת ערר למה אתה עושה את זה?

זאב קצנלבוגן:

מה שאני בוועדת ערר, זה בשביל להצליח,

חיים כהן:

קווי בניין,

זאב קצנלבוגן:

לקבל את הממ"ד והפרגולה בקו בניין, בלי קו, בלי צורך, אז אני אומר, אם אני חלילה לא, לא אתקבל וועדת ערר, אז למה שאני אתחיל הליך חדש של תב"ע שאורך כמה שנים?

חיים כהן:

ואם זה יתקבל?

זאב קצנלבוגן:

אם זה יתקבל, אז כל שכן,

חיים כהן:

אבל גם כן איך להכניס את החלל,

זאב קצנלבוגן:

נכון, לא, אני במקביל, במקביל הבקשה להיתר הממ"ד (לא ברור) לצורך ה - ,

יוחנן וייצמן:

אדוני, שנייה, החלטה של הוועדה המקומית, אבל נדמה לי ששינו את החוק, שעבר פה בכנסת, וזה בלגאן של עיריית בני ברק סיבכה אותנו, שאם יש פתרון מיגוני אפילו נחות, לא לתת ממ"ד, ונדמה לי שהשתנה החוק, שעבר חוק הכנסת.

שרון דינור:

מה? אתה יכול לעדכן? תסביר לי מה אמרת עכשיו.

יוחנן וייצמן:

בזמנו היה החלטה של וועדת ערר, וגם, זה גם היה הנחה של שלמה אשכול עוד לפני הוועדת ערר, אבל אם יש פתרון מיגוני, לא לתת ממ"ד, (לא ברור) ממ"ד,

חיים כהן:

לא, מחוץ לקווי,

יוחנן וייצמן:

מחוץ לקווי בניין, או לא, אפילו מחוץ לשטחים.

שרון דינור:

אנחנו כל היום אבל נותנים פה,

ציפי רון:

למה (לא ברור) את הממ"ד?

יוחנן וייצמן:

לא, אבל אם יש פתרון מיגוני, ככל שהתב"ע נתנה פתרון ציירה ממ"ד, לא משנה, איך, ולמה, אז לא נותנים ממ"ד אחר, נדמה לי שזה השתנה בחוק הכנסת.

חיים כהן:

איזה?

יוחנן וייצמן:

אני לא זוכר את הפרטים,

ציפי רון:

אני רק רוצה להבין,

זאב קצנלבוגן:

השאלה למה ביטלנו את הממ"ד,

ציפי רון:

למה ביטלו ממ"ד, כן,

זאב קצנלבוגן:

אז אני אסביר,

שרון דינור:

זה חשוב סליחה,

זאב קצנלבוגן:

מה שאושר בהיתר, אושר כאן, נכתב שמה ממ"ד, אבל למעשה זה לא ממ"ד, למעשה זה חדר מחוזק, והוא לא מחובר,

ציפי רון:

חדר מה?

זאב קצנלבוגן:

חדר מחוזק,

יוחנן וייצמן:

פתרון נחות.

זאב קצנלבוגן:

והוא לא, הוא לא מחובר לדירה,

ציפי רון:

קראתם לו ממ"ד.

זאב קצנלבוגן:

נכון,

ציפי רון:

אישור לממ"ד, אז יכולתם (לא ברור).

זאב קצנלבוגן:

הוגדר בטעות כממ"ד למרות שתקנית הוא לא ממ"ד,

ציפי רון:

נכון,

זאב קצנלבוגן:

תקנית הוא חדר מחוזק, אי-אפשר ליישם את היסודות עד 70% לרדת לקרקע, כי הוא צריך, הוא לא יכול לגעת בקירות החיצוניים, הוא צריך לעשות חיזוקים פנימיים, דפקטו הוא, הוא חדר מחוזק, הוא לא ממ"ד. הוא גם לא מחובר פיזית לדירה, זאת אומרת,

יוחנן וייצמן:

בוא נעזוב את ההיסטוריה, באמת זה מעניין אותי, אבל, בוא נעזוב,

זאב קצנלבוגן:

אז אמרנו, אז אני רק אסביר את ה - , אסביר את מה שקרה בהליך, אמרנו מכיוון שאנחנו בכל מצב מגישים תב"ע להכשיר את האגף הצפוני, נכניס במסגרת זה גם את השינוי ייעוד קווי בניין, בכל מצב, זה לא מפריע לוועדה המקומית, זה לא מפריע לוועדת ערר, זה רק יוסיף, מאחר ומבקשים. עלתה,

יוחנן וייצמן:

יש לי שאלה גילוי נאות,

זאב קצנלבוגן:

כן,

יוחנן וייצמן:

המתנגדים היום בבניין ליד אלה שביקשו שלא לאשר שם ממ"ד?

זאב קצנלבוגן:

לא, הם מהבניין עצמו,

יוחנן וייצמן:

הבניין עצמו כן.

חיים כהן:

בסדר,

יוחנן וייצמן:

אז איך אתה כעת חושב להעביר את התב"ע הזאתי אם יש לו מתנגדים מהבניין עצמו?

זאב קצנלבוגן:

איך? כי אגב במסגרת החלטת הוועדה, היה שמה עוד, אני לא יודע אם במסגרת רק ההחלטה, או במסגרת ההמלצה, לקראת ההחלטה, רוב ההתנגדויות הם דוחים שמה, את ההתנגדויות.

שרון דינור:

אני, אני רוצה לשאול שאלה, ויכול להיות שאני לא מספיק הבנתי טוב.

זאב קצנלבוגן:

כן,

שרון דינור:

התוכנית שלך עושה שני דברים, נכון?

זאב קצנלבוגן:

נכון,

שרון דינור:

היא, היא כעיקרון מוסיפה את הממ"ד, המוגדל, ומכשירה שטח שירות שהוא כאילו יוצא פה, אני לא חישבתי, אבל המון המון שטחי שירות ליחידה אחת. בעצם אפשר, אפשר לעשות את הממ"ד על חשבון שטחי השירות בקשר עם הדירה, כדי שאפשר יהיה, זה נהנה, וזה לא חסר, וכולם יהיו מרוצים, למה זה לא ככה?

זאב קצנלבוגן:

כי פיזית ניסינו, וקיבלנו צו מניעה לעשות את זה.

שרון דינור:

כי אני לא יודעת על, על איזה רקע, זה מילים ריקות.

זאב קצנלבוגן:

כי הסברתי, לא, לא, הסברתי, ואני גם, אם אני לא טועה אני גם אגיד,

אורית לנדסברג:

זה שינוי בחזית,

זאב קצנלבוגן:

שינוי, כאילו,

אורית לנדסברג:

קירות.

זאב קצנלבוגן:

נגיעה בחזית חיצוני, זה ברכוש המשותף,

יוחנן וייצמן:

פגיעה בחזית חיצוני,

שרון דינור:

לא, אני אומרת,

זאב קצנלבוגן:

הממ"ד הוא לא נוגע בכלל,

שרון דינור:

הוא מדבר איתי על היתר,

זאב קצנלבוגן:

כן,

שרון דינור:

אתה נמצא בתוכנית,

זאב קצנלבוגן:

כן,

שרון דינור:

בתוכנית אתה יכול לעשות גם, להציע פה 24 קומות, כאילו הנייר סופג הכול,

זאב קצנלבוגן:

אני לא אוכל, אני לא אוכל בסופו של דבר לבצע את זה,

שרון דינור:

אבל למה אתה לא, למה הצו מניעה נגע לאיזה שהוא היבט של היתר, לא להיבט של תב"ע, אם התב"ע תאשר לך, לא היה צו מניעה.

יוחנן וייצמן:

בעלויות.

זאב קצנלבוגן:

אז מה יועיל לי אם אני אעשה תוכנית, ובסוף אני לא אוכל לממש אותה.

שרון דינור:

אבל למה שלא תוכל לממש, אם התב"ע תאשר את זה,

זאב קצנלבוגן:

כן,

שרון דינור:

אז כאילו מעיין חלק גדול מההתנגדויות בשלב ההיתר,

זאב קצנלבוגן:

אבל ניסינו, ניסינו,

שרון דינור:

ניסיתם בלי תב"ע,

זאב קצנלבוגן:

בדיוק כזה, לא, עם תב"ע. ניסינו עם תב"ע, ועם היתר וקיבלנו צו מניעה.

שרון דינור:

שמה? אתה יכול להסביר.

זאב קצנלבוגן:

צו מניעה אומר שאני לא יכול לייצר את החלון האנגלי כאן,

חיים כהן:

בגלל הרכוש המשותף,

זאב קצנלבוגן:

בגלל שזה רכוש משותף,

יוחנן וייצמן:

החלון אנגלי זה חפירה בחצר, רגע, אז אתה לא מדבר על ממ"דים,

ציפי רון:

רגע, זה גם,

יוחנן וייצמן:

עזוב זה שלא נתנו לך להשתמש בחצר,

זאב קצנלבוגן:

לא, שלא נתנו לי לגעת ולעשות חלונות ממ"ד,

יוחנן וייצמן:

לא, לא חלון,

שרון דינור:

אבל, אבל,

יוחנן וייצמן:

חלון אנגלי,

שרון דינור:

אולי יש, אולי אפשרות,

זאב קצנלבוגן:

החלון הפיזי,

שרון דינור:

אבל אני לא יודעת,

זאב קצנלבוגן:

שיהיה, הוא כבר חלון אנגלי.

שרון דינור:

אני מרגישה,

יוחנן וייצמן:

אתה לקחת חתיכה מהחצר,

שרון דינור:

אבל אני,

יוחנן וייצמן:

אם החלון, שנייה אחת אדריכלית דינור. אם אתה עושה פה ממ"ד, אתה עושה כאן על חשבון, זה הקיר של הבניין ההיא, ואתה עושה פה חלון אנגלי, אז ברור שאתה גרעת חלק מהחצר.

זאב קצנלבוגן:

טענה, הטענה שלהם לא הייתה על החצר האנגלית, החצר האנגלית היינו צריכים פיזית,

חיים כהן:

הוא אומר ש - ,

זאב קצנלבוגן:

כי זה תת-קרקעי, יש שמה, אחרת לא תעשה חלון.

חיים כהן:

הוא אומר הקיר עצמו הוא רכוש משותף.

זאב קצנלבוגן:

זה,

אורית לנדסברג:

על בסיס זה,

זאב קצנלבוגן:

על בסיס החוק,

אורית לנדסברג:

ממ"ד לא ממ"ד,

זאב קצנלבוגן:

כו,

חיים כהן:

מה שהוא אומר, לא,

ציפי רון:

רק שנייה, אני רוצה,

זאב קצנלבוגן:

לסמן (לא ברור), אחרי זה,

אורית לנדסברג:

מי שלא חי כאן, אולי,

זאב קצנלבוגן:

אני, אני,

ציפי רון:

אני רוצה לשאול משהו, הוא אמר שאין חצר. זאת אומרת הבנייה המוצעת היא על קו,

אורית לנדסברג:

נכון, נכון,

ציפי רון:

זה כולל ריצוף, זאת אומרת, בוטלה החצר.

אורית לנדסברג:

נכון,

ציפי רון:

השטח המרוצף, השטח המרוצף, אני מבינה זה מעבר ציבורי.

זאב קצנלבוגן:

את מדברת כאן בצד, מהמזרח?

ציפי רון:

כן,

זאב קצנלבוגן:

כן,

ציפי רון:

זה מעבר ציבורי, נכון?

שרון דינור:

לרזים בלבד, אבל כן,

ציפי רון:

אבל זה מעבר ציבורי,

זאב קצנלבוגן:

לא, יש שמה מטר,

ציפי רון:

מה שכתוב ריצוף,

זאב קצנלבוגן:

מה זה?

ציפי רון:

מה שכתוב ריצוף, זה מעבר ציבורי?

זאב קצנלבוגן:

זה, זה זיקת הנאה למעבר ציבורי.

ציפי רון:

יפה, ואתם בעצם מציעים לקחת עד קו אפס של החצר. גם להוסיף חלקה, גם להוסיף שטח בנוי, בגדול גם פוגעים בגינה, אתם פוגעים בכל ה - ,

זאב קצנלבוגן:

אין, אין היום, אין גינה שמה היום.

ציפי רון:

היום מה קורה שמה היום?

שרון דינור:

אתה רוצה רגע שאני אפתח את ה – GIS, גם,

זאב קצנלבוגן:

ה – GIS הוא קצת,

ציפי רון:

את התמונות, אפשר לראות את התמונות של המקום?

יוחנן וייצמן:

הוא קצת ישן, הוא לא עדכני, אז,

שרון דינור:

ננסה לפתוח,

זאב קצנלבוגן:

אין לי בעיה,

ציפי רון:

הבית הוא בית מנדטורי,

זאב קצנלבוגן:

אני מעדכן שהוא לא עדכני.

שרון דינור:

אבל ה – GIS סליחה הוא מאוד עדכני, כן? זה ה – GIS,

יוחנן וייצמן:

עוד פעם,

שרון דינור:

וזה ה – , רגע בוא ננסה להוריד את ה – , צבע.

יוחנן וייצמן:

איפה הממ"ד המוצע? בצד ימין?

זאב קצנלבוגן:

בצד ימין.

שרון דינור:

כן, צד ימין. אני רק רוצה שלהוריד את הצבע הזה שיהיה לנו אולי, הנה, בוא נחזור לפה. אני יכולה לנסות לראות, הנה זה הצד שבו זה, בוא ננסה לראות אם יש תלת – מימד,

זאב קצנלבוגן:

זה תלת – מימד 22, פחות עדכני. היה שמה פרגולה, שבמסגרת התב"ע הקודמת, על מנת לקבל נאלצנו להרוס אותה, היה שמה פקח, צילם ועדכן, ו - ,

יוחנן וייצמן:

בוא ננסה להתמקד, מה הנקודות שלא טובות לך ב - ?

שרון דינור:

זה כל זה זה פרגולה?

זאב קצנלבוגן:

ההמלצה,

שרון דינור:

זה לא פרגולה, זה משהו,

זאב קצנלבוגן:

זה כל זה פרגולה, עם כיסוי יוטה,

שרון דינור:

כן, כן,

זאב קצנלבוגן:

אבל הפרגולה הזו כולה נהרסה לפני, למעלה משנתיים.

שרון דינור:

אבל מה שחשוב אני חושבת, לוועדה להבין,

ציפי רון:

כזה דבר.

זאב קצנלבוגן:

גם אנחנו לא מבקשים כזה דבר. עכשיו אנחנו לא מבקשים את זה,

חיים כהן:

עכשיו בוא תעשה לי טובה,

זאב קצנלבוגן:

כן,

חיים כהן:

בוא תעמוד עכשיו, תסביר לי בדיוק.

זאב קצנלבוגן:

אני אסביר בדיוק מה אנחנו מבקשים,

ציפי רון:

אפשר (לא ברור) לא,

זאב קצנלבוגן:

אנחנו מבקשים קירוי פרגולה רק את האזור הזה, יש פה חנייה ע"פ היתר, אנחנו מבקשים לקרות אותה,

יוחנן וייצמן:

היום יש פה חנייה?

זאב קצנלבוגן:

היום יש פה חנייה ע"פ היתר,

יוחנן וייצמן:

יש לך תמונות?

זאב קצנלבוגן:

אין לי תמונות, יש GIS עדכני,

יוחנן וייצמן:

כן,

זאב קצנלבוגן:

ואנחנו מבקשים את הממ"ד כאן.

חיים כהן:

של מי החצר שמה?

זאב קצנלבוגן:

והחצר זה גולת הכותרת, החצר, כל האזור הזה, גם כולל האזור הזה, כולה מוצמדת ב - , בפסק דין.

יוחנן וייצמן:

בטאבו שלכם,

זאב קצנלבוגן:

מוצמדת בפסק דין, ברישום בית משותף, לדירה הזו, וגם כל החלל הצפוני שם,

חיים כהן:

אז איפה אתה,

זאב קצנלבוגן:

מוצמד,

חיים כהן:

הבעיה של הרכוש הבית המשותף שלא נתנו?

אורית לנדסברג:

הקירות,

זאב קצנלבוגן:

בדיוק.

אורית לנדסברג:

הם קיבלו את החצר, הם מכניסים להם עכשיו על הקירות, הבנת?

זאב קצנלבוגן:

וזה, גם חלל אטום רשום,

יוחנן וייצמן:

קצת הזוי,

זאב קצנלבוגן:

ברחל ביתך הקטנה ש - , שאנחנו יכולים להכשיר את זה, זה אחד.

ציפי רון:

חוץ מזה, חוץ מזה, אני לא מבינה איך אפשר לקרות את כל החצר?

זאב קצנלבוגן:

אנחנו לא מבקשים לקרות את כל החצר,

שרון דינור:

לא, זה היה דווקא,

ציפי רון:

יש שמה היום (לא ברור),

אורית לנדסברג:

זה נהרס, זה נהרס.

ציפי רון:

יש היום עץ (לא ברור), של כמו אצבע בעין,

יוחנן וייצמן:

תעלי את ה - GIS של היום, תנסי,

זאב קצנלבוגן:

כל הפרגולה הזו, נהרסה במסגרת ההיתר,

יוחנן וייצמן:

הנה היא איננה,

ציפי רון:

זה לא יכול להיות שנתן היתר,

יוחנן וייצמן:

הנה תסתכלי מה קורה,

אורית לנדסברג:

היא איננה.

זאב קצנלבוגן:

היא לא קיימת,

יוחנן וייצמן:

תסתכלי מה קורה,

אורית לנדסברג:

היא איננה.

חיים כהן:

מה קורה?

אורית לנדסברג:

מה זה?

יוחנן וייצמן:

היא איננה,

זאב קצנלבוגן:

כל הפרגולה היא הייתה כל זה, והיא לא קיימת היום.

אורית לנדסברג:

אפשר, אפשר להציע שנעבור וועדת ערר ואז נחליט?

שרון דינור:

זהו, אי-אפשר,

יוחנן וייצמן:

למה? זה תב"ע,

שרון דינור:

כי זה הולך עכשיו ל - ,

יוחנן וייצמן:

הערר הוא ויכוח משפטי על הנושא הזה של ממ"דים,

זאב קצנלבוגן:

קו בניין,

יוחנן וייצמן:

מחוץ לקו הבניין,

שרון דינור:

לא רק זה, הערר עוד עלול להחליט שנחכה לתב"ע.

אורית לנדסברג:

אוקי, בסדר.

שרון דינור:

זה סיפור נראה לי נדהים.

זאב קצנלבוגן:

זה יש פה,

ציפי רון:

זה בנייה,

יוחנן וייצמן:

מה?

ציפי רון:

זה בנייה על קו אפס,

זאב קצנלבוגן:

זה לא קו אפס, אנחנו מתרחקים מטר מ-12, זה רק מעבר לחניון, זה תת-קרקעי שם משהו,

לורה ורטון:

לפי התמונה,

יערה שאלתיאל:

זה אותם (לא ברור),

ציפי רון:

רגע, רגע,

שרון דינור:

הוא תת-קרקעי, אבל הוא מתחת יש טופוגרפיה כאילו,

לורה ורטון:

הוא אומר שכבר היה פסק דין שזה שלהם.

חיים כהן:

בגלל שהקיר,

ציפי רון:

כן, אבל הוא לא קשור,

יוחנן וייצמן:

הוא לא היה בתנאי סף,

ציפי רון:

שלהם, ששימו שם שולחן וכיסאות, זה לא אומר שבונים,

זאב קצנלבוגן:

שנתיים וחודשיים משהו כזה,

חיים כהן:

שנתיים וחודשיים,

יוחנן וייצמן:

מה?

חיים כהן:

הפסק דין זה שנתיים וחודשיים של הקיר,

ציפי רון:

אבל בסדר,

חיים כהן:

זה פסק דין איפה?

זאב קצנלבוגן:

בשלוש פה. בית משפט שלום,

יוחנן וייצמן:

לא משנה, הם יערערו על זה,

שרון דינור:

יש לי שאלה,

זאב קצנלבוגן:

זה עוד לא, זה עוד לא,

שרון דינור:

שבו (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

הוא עבר תנאי סף עם זה,

שרון דינור:

יש לי שאלה, כי ה - , אני מרגישה שמוליכים את הוועדה, קצת כזה להסתכל תחת, כמו סוס כזה, רק לכיוון, אני רוצה לנסות להיות יצירתי עם הדבר הזה. אנחנו כעיקרון אתה ראית את ההמלצה שלנו,

אנחנו לא אוהבים שיש ממ"ד, מתחת לגינה, זה סותר את ההנחיות של, לא ממ"ד, סליחה שטחים וזה, שהם מקו אפס לרחוב, שזה סותר את ההנחיות של רחביה. אבל אני רואה את עצמי, אולי,

יוחנן וייצמן:

אולי זה קיים.

שרון דינור:

רגע, אני מבינה שזה קיים, זה לא, זה נעשה בעבירה, כן, זה הסיבה שאנחנו פה. השאלה שלי הוא אומר, אני לא יכול לעשות את הממ"ד במקום, אני לא זוכרת אם זה היה פה, או פה, כי זה פותח חלון. אולי בשטח שכתוב פה, שהוא מוצמד למבקש, אולי כן אתה כן יכול לפתוח איכשהו חלון, תעשה ממ"ד ותפתח חלון בשטח שצריך עוד להצמדה.

זאב קצנלבוגן:

אני קירות לא,

שרון דינור:

לא,

ציפי רון:

הממ"ד כבר אושר לו,

זאב קצנלבוגן:

עם הקירות,

חיים כהן:

על זה,

שרון דינור:

אבל זה בתת-הקרקע,

חיים כהן:

זה לא משנה, זה בדיוק מה שהוא אומר,

שרון דינור:

אבל התוכנית שלכם תאשר את זה,

ציפי רון:

אבל זה מה שהיה,

חיים כהן:

זה מה שהוא אומר, זה מה ששאלתי בהתחלה, הוא אומר לי פסק בית המשפט,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

שהוא אומר מכיוון שהקיר הוא רכוש משותף, לא משנה אם הקרקע, או הכול מוצמד אליך, כולל מה, ולנגוע בקיר אסור לך, זה הפסק דין.

שרון דינור:

סליחה רגע, זה מה שהאיש הזה היקר מבקש כרגע, בלי קשר למה שהוא אמר ואתה (לא ברור),

חיים כהן:

לא יודע, אבל,

שרון דינור:

הוא מציג שהוא מכשיר את, הוא נוגע בקירות כבר עכשיו, זאת אומרת,

זאב קצנלבוגן:

לא, לא,

חיים כהן:

לא, לא,

שרון דינור:

הוא לא רוצה?

חיים כהן:

הוא לא נוגע בקירות.

שרון דינור:

אבל זה קירות קיימים, אז ותחמתם בתוך הדבר השטח הזה, אתה, אחרי שיאשרו לך פה תב"ע תגיד פה, אני עושה ממ"ד, שזה צורך לחייב,

זאב קצנלבוגן:

לא, אני לא עושה את הממ"ד,

שרון דינור:

אני שואלת אותך אם תעשה את הממ"ד פה, אוקי, ואז כאילו,

זאב קצנלבוגן:

אני לא אוכל לפתוח חלון,

שרון דינור:

אבל אתה תפתח,

זאב קצנלבוגן:

כל זה, כל זה טמון מתחת לאדמה.

שרון דינור:

זו שנייה רגע,

אורית לנדסברג:

ולמה,

שרון דינור:

בוא זז שנייה רגע שגם אני רוצה, בסדר? אני אומרת כזה דבר, אם אתה, אם אתה, אם אתה לוקח את כל השטח הזה,

יוחנן וייצמן:

רגע, אנחנו באותו מפלס? סליחה שאני מבין את השאלה שלך,

שרון דינור:

המפלס של תת - הקרקע, אוקי, שיש לו,

יוחנן וייצמן:

הכול אותו מפלס, הממ"ד במפלס פה, והחלל הזה, אני שואל אותך שאלה, כדי להבין,

שרון דינור:

אני מנסה להבין מה אתה שואל אותי, כן. המפלס הזה הוא, יש פה ירידה, יכול להיות שזה באותו מפלס פה, כן? זה מתחת לקרקע, וזה מעל הקרקע, כי יש ירידה טופוגרפית, אוקי, כאילו, אז אנחנו באותו מפלס. עכשיו אני שואלת כזה דבר, הוא מבקש את השטח הזה להכשרה, אוקי, זה לא שהוא לא נוגע ולא עושה כלום, כמו ש - , אם אתה ו - , הוא כבר נגע, כן הוא כבר לא, הוא כבר עשה את זה, בתוך השטח הזה שהוא כבר נגע בו, אם הוא יעשה חלק ממנו, ממ"ד, ויעשה בתוך השטח של עצמו פתח לאוורור, אז אני לא מבינה כאילו איך זה סותר את ה - , ואנחנו עושים פה תב"ע להכשיר את זה, אני לא מבינה שזה, איך בית משפט יגיד משהו אחר,

חיים כהן:

אני, אני אגיד לך,

שרון דינור:

כי הוא נוגע, הוא מציע גם בהצעה שלו עכשיו נגיעה בקירות.

חיים כהן:

כדי,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

שנוכל לענות על זה, הוא יענה, (לא ברור) הפסק דין,

שרון דינור:

בוא נראה,

זאב קצנלבוגן:

בשמחה,

חיים כהן:

הרי אם הפסק דין אומר, שאסור לנגוע בקיר,

שרון דינור:

אז זה בדיוק מה שאני אומרת,

אורית לנדסברג:

אז אי-אפשר (לא ברור) כאילו לפגוע, נכון,

חיים כהן:

זה כאילו,

זאב קצנלבוגן:

לא, אבל הפסק דין הוא קירות חיצוניים,

יוחנן וייצמן:

זה לשימור,

חיים כהן:

זה מה שאני רוצה לראות,

שרון דינור:

בסדר,

אורית לנדסברג:

היא באה ואמר,

זאב קצנלבוגן:

קירות חיצוניים,

שרון דינור:

אתה לא תיגע, אתה לא תיגע, אתה תעשה בקיר הזה, שהוא כבר קיים,

זאב קצנלבוגן:

בפנימי,

יערה שאלתיאל:

מה שהיא אומרת,

שרון דינור:

תעשה ממ"ד,

יערה שאלתיאל:

זה שאתה תשתמש בפחות שטח,

זאב קצנלבוגן:

איך אני אעשה שמה יסודות?

שרון דינור:

אתה תעשה בשטח שלך החדש, פה,

זאב קצנלבוגן:

חלון פנימי לתוך ה - ,

שרון דינור:

חלון לתוך, שיוצא לזה.

זאב קצנלבוגן:

יש מעל חצר,

שרון דינור:

אתה תפתח את החצר,

חיים כהן:

לא, לא, לא, הוא אומר, היא אומרת בממ"ד עצמו שאתה רוצה,

זאב קצנלבוגן:

כן,

חיים כהן:

על הממ"ד השטח החדש הזה,

זאב קצנלבוגן:

כן,

חיים כהן:

שמה תוציא חלון, אתה בעצם לא תוציא חלון מתוך המבנה, אתה לא,

יוחנן וייצמן:

תעשה,

חיים כהן:

את הממ"ד,

זאב קצנלבוגן:

בתוך החלון הפנימי,

יוחנן וייצמן:

להציע קיר,

זאב קצנלבוגן:

בדיוק,

חיים כהן:

כן. זה מה שהיא אומרת,

יוחנן וייצמן:

אני הייתי אומר,

יערה שאלתיאל:

זה לא בשטח שלך,

חיים כהן:

אני רוצה את ה - , אני רוצה את ה - ,

זאב קצנלבוגן:

אני אראה, אני אראה לכם,

חיים כהן:

פסק בית המשפט,

אורית לנדסברג:

השטח שאתה פגעת, בו, אז תעשה,

זאב קצנלבוגן:

אני לא פגעתי בו, הוא נכנס, הוא מבקש, הוא נכנס אחרי שהוא קנה את זה ככה.

אורית לנדסברג:

לא משנה, איפה שכבר נגעו בו,

זאב קצנלבוגן:

כן,

אורית לנדסברג:

ואז בתוכו תעשה את כל הפעולות שלך.

חיים כהן:

את החדש, את החלק החדש אתה הולך לעשות אותו. שבעצם אתה לא, לא נוגע בקירות הישנות, שכביכול חל שמה,

יערה שאלתיאל:

כן,

חיים כהן:

הפסיקה של בית המשפט,

זאב קצנלבוגן:

מה המניעה, אני שואל,

חיים כהן:

כאילו רוצה להבין מה, תראה לי את הפסיקה בית המשפט,

זאב קצנלבוגן:

אני אראה לך, אני פשוט לא מצליח,

חיים כהן:

אני רוצה להבין דבר אחד,

יוחנן וייצמן:

בוא,

חיים כהן:

בוא, בוא,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שלי.

זאב קצנלבוגן:

איזה פסיקה?

שרון דינור:

בשעה טובה.

חיים כהן:

אני רוצה להבין בכלל מה, איך בית המשפט, על מה התבסס, מה? לפי זה אולי נתחיל להבין מה קורה פה.

שרון דינור:

כאילו אני מרגישה שיש הצעה מסוג מסוים, מסוג A שמאוד רוצים רק אותה, ולא מלבדה, אבל באמת יש עוד אפשרויות,

זאב קצנלבוגן:

לא, הממ"ד, הממ"ד בנמצא באגף המזרחי הוא ממ"ד שצמוד לדירה, זה לא, צריך לעבור צריך לצאת מהבית, ולעזור, דרך המחסנים וללכת שמה לאיזה שהוא ממ"ד.

יוחנן וייצמן:

זה שיכון?

זאב קצנלבוגן:

כן, איך?

יוחנן וייצמן:

זה שיכון,

זאב קצנלבוגן:

וזה ממ"ד,

שרון דינור:

מחסן שלו, אני מבינה, גם השטחים שלו,

זאב קצנלבוגן:

גם החצר היא חצר שלו,

שרון דינור:

לא, אני אומרת אני, אני לא מכירה את התוכנית הזאתי ברמה של להוציא את כל הפתרונות האלה כרגע, לא יודעת מה, בתוך הדבר הזה שאני רואה פה, אני מאוד קשה לי לראות, הנה שטח עיקרי כתוב פה, של דירה, ואז הממ"ד צמוד אליה, לא יודעת, כאילו אני לא, כאן יש, זה מדרגות שהם, לא ברור לי כאילו ה - , יכול להיות שכן,

יערה שאלתיאל:

נראה שזה כאילו הכול יישאר,

שרון דינור:

יכול להיות שזה כן,

ציפי רון:

וכאן לוקחים את כל החצר בעצם, ובונים עליה. הקו אפס כולל ריצוף, זאת אומרת, זה לא לפי החוקים של רחביה.

שרון דינור:

נכון, בגלל אנחנו בהמלצה ביקשנו לצמצם למינימום שזה לא למקסימום.

זאב קצנלבוגן:

את מה? את הממ"ד שאם ממ"ד יהיה נטו?

שרון דינור:

אמרת, אם נהיה חייבים לעשות את הממ"ד פה, אז לפחות שלא יהיה מוגדל, עשית פגיעה, אבל לא, צריך, בוא,

זאב קצנלבוגן:

זה, גם במסגרת,

שרון דינור:

אתה בעיר ההיסטורית,

זאב קצנלבוגן:

במסגרת הבקשה להיתר, הייתה המלצה של השימור, אני קצת אסביר כי היה שמה איזה שהוא, משהו טכני, שהוביל, הוביל לאיזה שהוא תקלה, אולי מהותית. כשמגישים בקשה לתיק היתר, אז המערכת ננעלת לעורך הבקשה, הוא לא יכול לגעת בה, גם כשהוא משלים תנאים לדיון, אם הוא משלים תנאים לאיכות הסביבה או משלים תנאי בשימור, הוא לא יכול לשנות, הוא לא יכול לגעת בתוכנית, רק אם הוא אומר לך, בוחן הרישוי, או הראש צוות פותחים אותו דבר כזה. ואחרי שקיבלנו, שהמערכת נכנסה, התוכנית נכנסה למערכת, בשביל לקבל את אישור השימור, היה בסיכום שאנחנו נגיש תוכנית עם 9 מטר, וצוין, על גבי התוכנית שקיבלה את האישור, שבמידה ותאושר התוכנית הצל לשכנים לא מעל הממ"ד המוצע הזה, כי היה חשש שיהיה ממ"ד מורחב לכל השכנים, ואת זה השימור רצה למנוע. אז נרשם שמה בהרמוניקה ככל ויאשר תוכנית צל לשכנים, אז תישקל, יישקל לאשר ממ"ד מוגדל רק לדירה הזו ספציפית. בסופו של דבר הרישוי, הרישוי אומר, אתם קיבלתם אישור של השימור, רק על 9 מטר, על תוכנית שאתם מגישים לי זה על 15 מטר, אבל מבחינת לוחות הזמנים זה לא יכל לפעול אחרת, כי הרי אצל הרישוי זה הוגש בינואר נגיד. והשימור רק בחן את זה בפברואר.

שרון דינור:

טוב,

לורה ורטון:

מה אתה מגיב להצעה?

זאב קצנלבוגן:

אני רק,

לורה ורטון:

של שרון אבל?

זאב קצנלבוגן:

אני, אני אמרתי ש - , שני דברים, ש - א' זה לא, לא מחובר לדירה, צריכים לצאת מהדירה לעבור לאגף השני למחסנים, ואז שמה להגיע לממ"ד, זה א'. ב', זה לא יהיה ממ"ד, זה יהיה עדיין חדר מחוץ, אם אנחנו בחצר נחליט,

שרון דינור:

לא, זה,

זאב קצנלבוגן:

כי אנחנו לא נוכל לעשות יסודות,

שרון דינור:

יוכלו לעשות,

אורית לנדסברג:

זה קיים כבר.

זאב קצנלבוגן:

יכריחו אותנו, אגב לזה כבר קיבלנו אישור לא בקרה הנדסית, קיבלנו איכות הסביבה, קיבלנו את כל האישורים ש - , שהמתינו,

יוחנן וייצמן:

מה קורה מתחת למחסן הזה?

זאב קצנלבוגן:

מה קורה מתחת למחסן? השכנים גם ככה יבואו ויגידו לנו, היה להם טענה,

יוחנן וייצמן:

עכשיו עוד דבר, בסדר, בוא, איפה תוכנית הצל לממ"דים?

זאב קצנלבוגן:

איך? תוכנית הצל לממ"דים היא בכל אופן,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, בקווים מרוסקים באיזה מקום? לראות את ה - ,

זאב קצנלבוגן:

מבחינתנו אין לנו בעיה שהיא תהיה מעלינו, אבל השימור לא ממליץ, השימור ממליץ שיהיה,

שרון דינור:

תחשבו מה זה, עמודת ממ"דים על קו אפס, במוגדל,

זאב קצנלבוגן:

לכן אמרנו, אנחנו מבחינתנו אין לנו בעיה להיצמד להרמוניקה שאושרה ע"י השימור, במסגרת הבקשה להיתר, 96/16.03, שגם,

חיים כהן:

גם ממתין לפסק דין,

זאב קצנלבוגן:

אני, אני,

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו הסקנו,

שרון דינור:

אז בואו נעשה פה הפסקה, ו - ,

יוחנן וייצמן:

נכניס תיק אחר בינתיים?

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

בסדר.

דוברת לא מזוהה:

הם כבר פה.

יוחנן וייצמן:

אז אתה יכול לבוא, אתה יכול להישאר פה בחדר גם,

שרון דינור:

אתה יכול לבוא לאכול איתנו ארוחת צהריים,

יוחנן וייצמן:

אתה מבין מה השאלות שלנו, בואי תציגי את התיק הבא בינתיים.

שרון דינור:

התיק הבא שלנו, זה בצלאל 21, רגע. תמ"א/38,

יוחנן וייצמן:

נחלאות דרום,

שרון דינור:

רגע, אני לא, אני רואה שזה. בוא, (לא ברור), הנה.

חיים כהן:

יש מוזמנים לתיק הבא?

יוחנן וייצמן:

כן, שפירא ראיתי פה.

שרון דינור:

כן, כן,

אורית לנדסברג:

מה זה בצלאל 21?

שרון דינור:

הנה זה פינת הרחובות,

אורית לנדסברג:

פינס, אוקי, לא, אבל פינס זה לא בצלאל,

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

זה בצלאל, (לא ברור),

אורית לנדסברג:

אבן ספיר, אוקי,

שרון דינור:

אתם רואים זה רחוב בצלאל הרחוב הראשי,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

כולם מכירים את אבן ספיר,

חיים כהן:

בצלאל, אבן ספיר.

יוחנן וייצמן:

נכון, בצלאל, אבן ספיר,

אורית לנדסברג:

כן, כן, בסדר.

שרון דינור:

רגע. אבל ספיר, אוקי, שנייה, בוא לשימור לפי התב"ע, זה אומר שהוא יכול בעצם במסלול של תמ"א/38 הוא יכול להגיש רק בהתאם,

יוחנן וייצמן:

לתב"ע,

שרון דינור:

לתב"ע, רק תואם תב"ע, הנה אנחנו רואים את החלקה איפה שהיא מסומנת פה, אני לא רוצה זה, זה יותר מידי, רציתי לעבור אתכם לצילומים, הנה הבניין, רואים את זה בחלק של אבן ספיר, החזית עם הקלנועית זה החזית של בצלאל.

חיים כהן:

בצלאל.

שרון דינור:

כן. מקסים חמוד, אוקי, בוא נראה רגע את ה - , הרמוניקה, וגם בתוכנית המאושרת, אין, אין בעיה להוסיף עליה, זאת אומרת עד 3 קומות, ועליית גג זה התוכנית של נחלאות מה שהיא אומרת.

יוחנן וייצמן:

הוא מבקש משהו לשמר בנחלאות?

שרון דינור:

כן, מה? הוא מבקש, הוא עושה, תכלס התוכנית הזאת, לא ראינו בה חריגה. שניונית,

ציפי רון:

הוא מציע הריסה (לא ברור).

שרון דינור:

אתה יכול כבר להיכנס, כאילו,

יוחנן וייצמן:

זה לא הריסה אמיתית,

אורית לנדסברג:

שרון, רק יש איזה דבר אחד, ב – א' כתבתם, כך שחלונות הממ"דים ייפנו לחזית,

שרון דינור:

אני זה,

אורית לנדסברג:

ולא,

שרון דינור:

כן,

אורית לנדסברג:

ויופנו (לא ברור),

שרון דינור:

אנחנו רצינו לבחון, כי אני אראה לכם, כי כרגע, אנחנו, אנחנו ראינו שיש איזה שהוא קיר שהוא נראה אטום, כי החלונות ממ"ד הם רק הרי בקיר אחד, ולא היינו בטוחים אם זה היה האופציה,

אורית לנדסברג:

אוקי,

שרון דינור:

לא רצינו לקבוע מסמרות, אז אמרנו בוא נסתכל רגע, לא נמנע ממנו לעלות לוועדה, אבל נסתכל רגע עם, אולי עדיף, לוקח לזה זמן קצת לעלות. אתה רוצה בינתיים,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

להציג את ה - ,

משה שפירא:

היו, שלום, שלום הוועדה שבוע טוב. היו שלושה, שלוש נקודות ש - ,

שרון דינור:

רגע, אני רציתי רגע כן,

משה שפירא:

ברוכה הבא,

שרון דינור:

שניונת רק, רק בגלל ש - , הבקשה שלכם היא, היא לא חורגת מהתוכנית של נחלאות.

משה שפירא:

לא, לא, היא לא חורגת מהתוכנית של נחלאות, והיא, היה שלוש נקודות ש - , התבקשנו,

שרון דינור:

הנה זה עלה, הנה תסתכלו זה,

משה שפירא:

שלוש נקודות,

שרון דינור:

זה ה - , הנה עכשיו, זה בסדר להסביר על זה. או ש - ?

משה שפירא:

כן, הקיר בחזית, היה קיר אטום, (לא ברור) בסיס את החלונות ממ"דים לחלונות ממ"ד של, לייצר חלונות של ה – 1.40 מטר על 85, זה פרופורציה של מסורתי, אנחנו שלחנו את ההצעה הזאתי מקובל עלינו,

יוחנן וייצמן:

מאושר, כן,

משה שפירא:

זה דבר אחד. הנקודה השנייה זה חדר, חדר אשפה, שהוא גם נע לכיוון, לכיוון אבן ספיר, אנחנו שינינו את המופע שלו,

שרון דינור:

רגע, בוא תראה,

משה שפירא:

החדר, החדר האשפה, כאן הוא פנה לזה,

שרון דינור:

זה קומת מרתף, הנה, רגע שנייה הנה קומת הקרקע,

משה שפירא:

לא, לא, זה, היית בסדר.

שרון דינור:

הייתי בסדר?

משה שפירא:

היית בסדר, כן,

אורית לנדסברג:

זה חדר אשפה,

משה שפירא:

זה חדר אשפה, חדר אשפה כאן לרחוב, אנחנו הפכנו אותו, הוא בעצם זה יצר מבואה פה, הזזנו את המדרגות שלנו, בעצם חדר אשפה כבר לא בנוי,

שרון דינור:

איפה, איפה אני רואה את זה?

משה שפירא:

פה את רואה את החדר אשפה,

שרון דינור:

לא, אני רואה את ה - ,

משה שפירא:

שלחנו אליכם,

אורית לנדסברג:

הוא שלח,

שרון דינור:

אבל זה, לא אצלנו.

מורן בן זיו:

לא,

משה שפירא:

שנייה רגע,

שרון דינור:

לא זה, ולא זה, כאילו שלח למורן, כי אנחנו בוועדה, אנחנו לא על ה - ,

משה שפירא:

שנייה רגע, אני אביא גם את זה, זה סוגיה אחרת, היא סוגיה. סוגיה אחרת הייתה סוגיה בור המים,

שרון דינור:

כן,

משה שפירא:

כן (לא ברור) עם הוועדה, אני שולח את זה למורן. כן. למור היא שלחה, מי זאת מור?

שרון דינור:

אין לנו מור.

דוברת לא מזוהה:

מורן,

משה שפירא:

מורן התכוונתי, מורן?

מורן בן זיו:

מתי היא שלחה?

משה שפירא:

הסוגיה השלישית זה סוגיית בור המים,

ציפי רון:

איפה בור המים? איפה בור המים?

משה שפירא:

כאן הבור מים שנמצא פה, בחלל פה, נמצא בור מים, זה בור מים עשוי מבטון, שלחנו את התמונות שלו בטון,

שרון דינור:

אני לא, אנחנו גם לא ראינו, זה לא בתיק תיעוד? סליחה, כי אנחנו לא ראינו אותו.

משה שפירא:

זה נשלח לוועדה, נשלח, נשלח. החומרים נשלחו,

ציפי רון:

נורא יפה.

מורן בן זיו:

מתי היא שלחה? מתי היא שלחה?

משה שפירא:

היא שלחה את זה ביום שני. אני שולח את זה שוב, תשלחו את זה עכשיו דחוף, כי אנחנו בוועדה.

שרון דינור:

כאילו אין לנו תיעוד של ה - , של,

משה שפירא:

יש לנו, יש לנו, יש (לא ברור),

שרון דינור:

בתיק תיעוד, לא, אין לנו את זה.

משה שפירא:

אז אני,

שרון דינור:

כי אם זה רק בטון, אני,

משה שפירא:

זה בטון, בטון לחלוטין יש פה סרטון אני יכול להראות לכם פה.

שרון דינור:

אז אני מבקשת את כל הדברים האלה צריך לראות. כי זה לא בתיק תיעוד.

אורית לנדסברג:

אז אפשר לכתוב שהוא מקבל את כל ההערות, לשלוח תוכנית,

דובר לא מזוהה:

כי היה לנו עוד סיפור, עוד סיפור נוסף.

שרון דינור:

רגע, בוא נעשה את זה ב - ,

משה שפירא:

זה (לא ברור) לשים?

דובר לא מזוהה:

כן, כן.

משה שפירא:

תשובב.

דובר לא מזוהה:

היינו בתב"ע, זה הבית שלנו.

משה שפירא:

התקרה של בטון,

דובר לא מזוהה:

חנייה במכפילים,

משה שפירא:

זה נמצא פה. פה,

שרון דינור:

טוב, הבור מים אני מסתייגת מה - .

לורה ורטון:

מה? מה עם הבור מים?

משה שפירא:

הבור מים זה,

שרון דינור:

לא,

משה שפירא:

הוא בטונים רלסים,

שרון דינור:

הוא חדר כאילו,

משה שפירא:

כן.

שרון דינור:

אוקי, אז את שאר הבקשות אז מקובלות עליכם, אין, אין לי מה להחזיר אותך לדיון, כי אתה אומר,

משה שפירא:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

בוא,

משה שפירא:

תסתכלו במתוקן,

שרון דינור:

אני משאירה את זה ככה,

יוחנן וייצמן:

דפקנו רק את הבור מים,

משה שפירא:

ורק תחליטו לגבי העיצוב הצפוני, לכו תראו,

שרון דינור:

בגלל זה כתבתי לבחון, ואנחנו נחליט, אנחנו,

יוחנן וייצמן:

זה כבר ביניכם, שלום.

ציפי רון:

אני רוצה לראות את החזית לכיוון רחוב בצלאל.

שרון דינור:

אני אראה לך, רגע.

אורית לנדסברג:

בהדמיה.

שרון דינור:

זו החזית לבצלאל.

ציפי רון:

לכיוון,

אורית לנדסברג:

הארוך,

משה שפירא:

זה אבן ספיר,

ציפי רון:

רגע, לכיוון,

משה שפירא:

זה אבן ספיר,

ציפי רון:

לכיוון אבן ספיר יש גם שער כניסה, דלת לשער כניסה, לא שמרת את זה?

משה שפירא:

הכול, הכול נשאר,

ציפי רון:

לא, לכיוון אני לא רואה את זה בהדמיה כאן,

משה שפירא:

בהדמיה, בסדר, אבל בואו, הכול, הכול נשאר.

יוחנן וייצמן:

זה שימור תב"עי אני חושב,

משה שפירא:

אנחנו,

יוחנן וייצמן:

אין לו הרבה ברירות.

שרון דינור:

רגע, הדבר הזה זה לא לבצלאל, נכון? ה - , הבליטה הזאת.

אורית לנדסברג:

בצלאל,

משה שפירא:

זה בצלאל,

שרון דינור:

לא, לא, זה בצלאל,

משה שפירא:

זה בצלאל,

שרון דינור:

נכון?

ציפי רון:

זה בצלאל.

משה שפירא:

זה בצלאל, זה אותו דבר, זה אותו דבר מזווית אחרת,

שרון דינור:

לא, אבל זה מה זה?

משה שפירא:

זה הזווית מפה כאילו. שיאשרו את ה - ,

שרון דינור:

אז איפה זה?

לורה ורטון:

אבל זה לא,

אורית לנדסברג:

זה בצלאל,

משה שפירא:

זה בצלאל,

שרון דינור:

זה נראה, התריסים יהיו,

אורית לנדסברג:

זה ירוק,

שרון דינור:

הבנתי. בסדר, זה נראה לי,

לורה ורטון:

זה שונה.

אורית לנדסברג:

זה נראה שונה, נכון.

משה שפירא:

הרחקנו תריסים,

ציפי רון:

אבל הדלת, הגדלת כניסה לבניין היא מכיוון, מכיוון רחוב אבן ספיר.

משה שפירא:

יש שם לחצר, לחצר, כאילו,

ציפי רון:

כן,

משה שפירא:

לשער החצר.

ציפי רון:

היא נשמרת?

משה שפירא:

כן, כן, אין,

ציפי רון:

אני לא רואה אותה פשוט,

משה שפירא:

נכון, בסדר, זה כזו הדמיה, אין פה, זה, הבעלים של הנכס הוא הנין של מי שבנה את זה, זה הכול ממש מ - ,

חיים כהן:

שרון,

משה שפירא:

אין שום פה יזמות, אין שום לא, זה ממש בסופר נוסטלגיה לבית.

יוחנן וייצמן:

משהו ענק.

שרון דינור:

תודה.

משה שפירא:

טוב, שבוע טוב לכם,

לורה ורטון:

שבוע טוב.

משה שפירא :

תודה רבה. הביקור הכי קצר שלי אצלכם.

יוחנן וייצמן :

מאה אחוז, בהצלחה, משה.

אורית לנדסברג :

צריך נינים.

יוחנן וייצמן :

טוב, אז זה, אתם מתאמים, והורדתם את בור המים, כן? שנייה, לא, לא, עוד מעט נסיים את של משה, הורדנו את הבור מים, ואת שאר הדברים,

שרון דינור :

כן, רציתי, סליחה, סיימת?

יוחנן וייצמן :

כן,

שרון דינור :

רציתי להגיד ש - , חבר הוועדה חיים כהן שלח לי את ההחלטה, אבל אני לא מרוצה מהבנת הנקרא שלה. כי כתוב כאן - לאחר ששמעתי את תשובת, בהחלטה - "לאחר שמעתי את תשובתו של,

יוחנן וייצמן :

תדברו רק לתמליל, אנחנו עברנו לתיק הקודם. כן,

שרון דינור :

"לאחר שמעתי תשובה של מר קצנלבוגן, השתכנעתי שנפלה אי - דיוק בהחלטתי הקודמת, האיסור לבצע עבודה ברכוש המשותף, כולל איסור לבצע עבודות בקיר חיצוני של הבניין לכל", אוקי, אז זה, אני פשוט לא מרגישה שנוכל להגיד שהכוונה שזה גם לקירות שהם בתת-הקרקע והם חיצוניים מול אדמה, כאילו, זה לא מספיק ברור.

זאב קצנלבוגן :

זה מה ש - , זה מה שהיה,

יוחנן וייצמן:

זה היה הסיפור,

זאב קצנלבוגן:

על זה הם נתנו את הצו,

שרון דינור:

אבל,

זאב קצנלבוגן:

אחרי שעברנו תב"ע והיתר,

יוחנן וייצמן:

זה ההקלה,

שרון דינור:

יש,

יוחנן וייצמן:

על זה דובר,

שרון דינור:

אבל,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אז הוא לא יכול לבקש את כל ההרחבה שלו עכשיו.

זאב קצנלבוגן:

לא, אנחנו, אנחנו מבקשים,

שרון דינור:

זה אותו היגיון,

זאב קצנלבוגן:

אנחנו מבקשים,

שרון דינור:

אז זה אותו היגיון, זה לא, משהו פה לא כאילו מסתדר, זה,

חיים כהן:

אני רוצה לדעת מה קורה פה.

שרון דינור:

לא, לא, להרגשתי לא מרגישה שזה שפך אור על ה - ,

חיים כהן:

לא, רק החמיר את זה,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

בגלל שזה החמיר את זה, אבל יש כאן משהו, שאנחנו צריכים להתמודד איתו,

שרון דינור:

זה לא, וגם אני אומרת, אני רוצה להגיד לכם בתור מישחי שמגיעה לבתי משפט, מעת לעת, אני מרגישה - , כשאנחנו יודעים מה אנחנו רוצים, מאוד, אנחנו שההיגיון והשכל, וכל הדברים מתחברים והכוונות מתחברות, הבתי משפט יודעים טוב מאוד לפרש את זה, זאת אומרת שאני, אם אנחנו נחליט פה היום, שהממ"ד יהיה ברכוש הזה, והוא לא פוגע, כי אין פגיעה בדיירים, בשטח שהוא כבר היום מופר, אנחנו יודעים לשכנע את זה, אז כאילו זה לא,

חיים כהן:

שנייה, מה שכאן קורה, הוא, יש כאן החלטה נקודתית, שאני מניח שזה בא (לא ברור), שבעצם הקיר, כל הקירות החיצוניות של המבנה, הוא של הבית המשותף, אתה לא יכול לעשות חור, כלפי חוץ, לא, שוב הדיירים של הבית המשותף, זה ההחלטה, נקודה. זה אומר על הקיר מפה, על הקיר מפה, ועל הקיר מפה, הוא לא מציין ספציפי נקודתי, הוא לא ממקד, דווקא בחלון הזה. אז מה שזה תקדים מטורף.

שרון דינור:

אז הוא לא יכול לבקש כלום,

חיים כהן:

אז לכן,

שרון דינור:

נדחה את הבקשה עכשיו?

חיים כהן:

לא, אז מה אנחנו עושים? זה בדיוק הבעיה.

יערה שאלתיאל:

זה מה שאת הצעת,

שרון דינור:

אני,

חיים כהן:

זה בדיוק הבעיה,

שרון דינור:

אני לא רוצה להגיד, ללכת הביתה שלי כלום, אני הצעתי משהו, שהוא בעיניו שאני יודעת,

חיים כהן:

מה שאת מציעה, היא בעצם, לעשות את הממ"ד בצד האחורי,

שרון דינור:

לא בצד האחורי, בצד הקדמי.

חיים כהן:

בצד הקדמי,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

מתחת לקרקע, במקום שבו אין פגיעה, במקום שהוא כבר היום מופר,

חיים כהן:

ואת החלון הוא עושה את זה על המקום החדש שהוא רוצה,

שרון דינור:

ואת החלון לבחון את זה במקום שהוא צריך, שהוא לא קיר חיצוני בכלל.

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

בתוך הממ"ד שלנו,

חיים כהן:

כן,

שרון דינור:

לכן אני אומרת שזה כאילו ההיגיון הוא לטובתי, וה - ,

לורה ורטון:

כן,

יוחנן וייצמן:

יש לי שאלה אחרת, שאני רוצה להבין, ושאלתי את זה קודם, לא קיבלתי תשובה. איפה לשאר הדירות יהיו ממ"דים?

לורה ורטון:

איפה מה?

יוחנן וייצמן:

אני רוצה מחוץ לקו הבניין,

זאב קצנלבוגן:

ע"פ, ע"פ היתרים ישנים היה דגירות מעל הדירה הזו, היה להם חדרים מחוזקים,

יוחנן וייצמן:

כן, (לא ברור) חדרים מחוזקים,

זאב קצנלבוגן:

מבחינתי לא יהיה בעיה, כשהם יעשו מעלי, גם במסגרת הבקרה ההנדסית, ביקשו מאיתנו, שהיסודות שאנחנו נעשה הם יהיו מספיק חזקים, השימור הוא לא היה לו נוח עם זה, אבל,

יערה שאלתיאל:

מה? בחזית?

זאב קצנלבוגן:

לא בחזית,

יוחנן וייצמן:

ובפתרון ההוא,

זאב קצנלבוגן:

זה לא בחזית, זה הכול בחזית האחורית.

יערה שאלתיאל:

לא,

יוחנן וייצמן:

הפתרון (לא ברור),

יערה שאלתיאל:

מה ששרון מדברת, זה כן בחזית.

יוחנן וייצמן:

הפתרון של החזית, הוא גם, יוכל להביא פה, עמודה?

זאב קצנלבוגן:

לא,

אורית לנדסברג:

לא,

יוחנן וייצמן:

אני,

אורית לנדסברג:

לא, לא,

זאב קצנלבוגן:

בוודאי שלא,

אורית לנדסברג:

לא,

יוחנן וייצמן:

לא?

זאב קצנלבוגן:

זה רק לדירה הזאת ספציפית,

אורית לנדסברג:

לא, זה רק לדירה הזאת.

יוחנן וייצמן:

זה לא ב - ,

אורית לנדסברג:

זה שטח שמופר, שעושים בו הסבה,

יוחנן וייצמן:

לא, אבל מה זה מעל זה?

שרון דינור:

הנספח בינוי,

זאב קצנלבוגן:

מעל,

שרון דינור:

לא כולל את הדירות הנוספות, אם זה,

זאב קצנלבוגן:

לא, לא כולל, לא כולל, יש בהיתר,

יוחנן וייצמן:

מי מכריח אותך? סליחה שאני מדבר ככה,

זאב קצנלבוגן:

לא היה שום בעיה,

יוחנן וייצמן:

לתת ממ"ד לשכנים?

זאב קצנלבוגן:

מבחינתי,

יוחנן וייצמן:

לתת טור.

זאב קצנלבוגן:

אין לי בעיה לתת טור לשכנים, במסגרת הרישוי, במסגרת הרישוי הצענו תוכנית צל לשכנים, השכנים התנגדו לתוכנית צל שהצענו להם.

יוחנן וייצמן:

אני מבין,

זאב קצנלבוגן:

בטענה,

שרון דינור:

תראו, אם אני הייתי מסתכלת את זה נקי מבלי שכנים, אז הייתי אומרת, בואו תעשה את הממ"ד, בחלק האחורי פה, שלא חורג המון מקווי הבניין, השכנים לא, הייתי מציעה אותו פה.

זאב קצנלבוגן:

זה היה בעיה אחרת של החניות,

יוחנן וייצמן:

ומה קורה,

שרון דינור:

נכון,

יוחנן וייצמן:

בקומה העליונה?

שרון דינור:

ולכן הייתי אומרת, שהחניות יצטרכו להיות מתחת ל - ,

זאב קצנלבוגן:

את יודעת מה הצענו לשכנים? הצענו לשכנים והיה לנו, וקיבלנו אישור בקרה הנדסית על זה, לעשות ממ"דים, לעשות חניות בכניסה למגרש, שני מכפילים לטמון ואז, היה אפשרי לעשות באמת ממ"ד מאחורה, לא היה לנו שום בעיה עם זה, אבל השכנים,

יוחנן וייצמן:

רחביה מאפשרת את זה דרך אגב.

זאב קצנלבוגן:

השכנים היו, היו עושים לנו כל תקלה אפשרית,

שרון דינור:

אני רוצה להגיד שהשימור בגלל שהשכנים כרגע לא מעוניינים, וניסו איתם, השימור כן תמך במקרה הזה בהצעת פתרון בוא נוריד. עכשיו אם, יום אחד השכנים יתעוררו וירצו ממ"דים, ולא יש את הממ"ד איפה שאני הצעתי. אין בעיה שאחרים יעשו פה ממ"ד, ושיהיה בחלק, בחלק ה - ,

זאב קצנלבוגן:

בחלק האחורי,

שרון דינור:

בחלק האחורי, הפתרון חנייה, אם,

יוחנן וייצמן:

תראי לי את זה ב - ,

שרון דינור:

אם הממ"ד יהיה פה, והחניות יוכלו, אני לא (לא ברור) חניונים,

זאב קצנלבוגן:

כן, הכול טוב.

שרון דינור:

החניות יוכלו להיות מתחתיו, מתחת לעמודת הממ"דים וזה,

יוחנן וייצמן:

אי-אפשר,

ציפי רון:

זה לא נותן פתרון לשאר השכנים,

זאב קצנלבוגן:

אפשר תיאורטית, אם עושים,

שרון דינור:

הדירה הזאת הוא לא צריך, לדירה הזאת הוא לא צריך ממ"ד, מאחר והממ"ד שלו, לפי ההצעה שלי
פה, לדירות, ולכן במקום הזה.

זאב קצנלבוגן:

אבל זה לא יעזור לכל המבנה.

ציפי רון:

אבל זה,

זאב קצנלבוגן:

בכל קומה יש שתי קומות,

ציפי רון:

רק שנייה, זה נותן, לשכנים, (לא ברור) זה לא נותן פתרון לכל השכנים,

זאב קצנלבוגן:

זה קומת הקרקע,

ציפי רון:

יש פה שתי דירות בקומה,

שרון דינור:

אין לי פתרון לזה. אני כבר, אני יצירת,

ציפי רון:

יש פה שתי, שרון, יש פה שתי עמודות של דירות, וממ"ד בצד אחד לא עושה בכל הדירות.

יוחנן וייצמן:

צריכים לחשוב על כל הבניין,

זאב קצנלבוגן:

במסגרת אנחנו הצענו תוכנית צל, לממ"ד, לגרם אחד של ממ"דים כאן, לגרם השני של ממ"דים כאן, כאשר, כאשר הירידה לחנייה תהיה מתחת לממ"ד התחתון, כאשר יהיה, לא 70%, אלא 50%,

יוחנן וייצמן:

קירות עבים.

זאב קצנלבוגן:

עם קירות עבים. הצענו, וגם את זה במסגרת ההתנגדות שלהם, הם התנגדו, אבל לא כל השכנים,

ציפי רון:

אבל,

זאב קצנלבוגן:

רק חלק,

ציפי רון:

בדרך כלל רוצים שהממ"ד יהיה צמוד קרקע,

זאב קצנלבוגן:

זה מה שאני אומר,

יוחנן וייצמן:

שנייה אז בוא, אני רוצה לחשוב, תראה,

ציפי רון:

מתחת לממ"ד,

זאב קצנלבוגן:

אין פתרון, אז מה? אז לאפשר.

ציפי רון:

אי-אפשר לעשות, (לא ברור) ממ"ד,

זאב קצנלבוגן:

לא,

יערה שאלתיאל:

לא, לא, יש פתרון, הוא אומר, יש פתרון הנדסי.

זאב קצנלבוגן:

פיקוד העורף מאשר,

יערה שאלתיאל:

הנדסי הוא אפשרי,

זאב קצנלבוגן:

פיקוד העורף מאשר, רק שתי קירות, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

50%,

זאב קצנלבוגן:

ועם 50% רק 50% אבל עם קירות עבים. יסודות עבים, לא קירות של 20 ס"מ עובי.

ציפי רון:

לא ידעתי שיש (לא ברור) בעניין הזה.

יוחנן וייצמן:

יש, יש,

זאב קצנלבוגן:

יש מקרים,

יוחנן וייצמן:

מכיר,

זאב קצנלבוגן:

שנאלצים.

ציפי רון:

כן? טוב, בכל מקרה יש פה שתי עמודות של שכנים,

יוחנן וייצמן:

שנייה אחת רגע, דירה אחת בקומה, נשאר,

זאב קצנלבוגן:

אנחנו בקומה שלנו דירה אחת.

יוחנן וייצמן:

דירה אחת,

זאב קצנלבוגן:

כן,

ציפי רון:

בקומת מרתף,

זאב קצנלבוגן:

בקומת המרתף, כן,

ציפי רון:

אבל אתם לקחתם בעצם את כל החצר בגלל זה, אתם רואים,

זאב קצנלבוגן:

הלוואי שהיינו, הלוואי שהחצר הייתה שלנו, היא לא שלנו,

ציפי רון:

על קו אפס,

זאב קצנלבוגן:

לא, לא,

ציפי רון:

על קו אפס,

זאב קצנלבוגן:

החצר היא לא שלנו כולה, החצר שלנו הוא רק,

שרון דינור:

רגע יש לנו את ה - , רגע יש את המצגת.

ציפי רון:

בחלק שלכם,

שרון דינור:

איפה המצגת הייתה?

זאב קצנלבוגן:

החצר,

ציפי רון:

כולל ריצוף עד קו אפס. עד המעבר ציבורי,

זאב קצנלבוגן:

אפילו הממ"ד הזה, זה כל השטח באדום, זה שטח שמוצמד אלינו, אנחנו מבקשים את הממ"ד כאן,

ציפי רון:

כן,

זאב קצנלבוגן:

ופה אנחנו מבקשים, קירוי של הפרגולה,

ציפי רון:

לסמן ריצוף עד הגבול, עד קו הגבול, עד גבול המגרש, אתה מסמן,

זאב קצנלבוגן:

פה, את המעבר,

ציפי רון:

כן, את כל, כל החצר הלכה בעצם, אין חצר יותר.

זאב קצנלבוגן:

יש 2 מטר,

ציפי רון:

נשאר,

לורה ורטון:

היא שלהם,

שרון דינור:

רגע שנייה רגע, השאלה, סליחה שדיגלתי רציתי להציע אולי,

זאב קצנלבוגן:

אנחנו היינו מעדיפים שיהיה לנו ממ"ד פתרון שיהיה לנו חצר גדולה, דירת גן ברחביה זה מצרך נדיר,

שרון דינור:

הפרגולה היא מקרה מכונית? הפרגולה היא לצורך קירוי חנייה?

זאב קצנלבוגן:

כן, כן.

שרון דינור:

לא, פספסתי את זה כנראה.

ציפי רון:

אני לא חושבת שאפשר לקרות את כל החצר, ולרצף את השאר. אני חושבת שזה לא (לא ברור).

זאב קצנלבוגן:

אני חייב בלי היתר,

ציפי רון:

(לא ברור) של רחביה. תקשיב,

זאב קצנלבוגן:

כן,

ציפי רון:

רחביה היא שכונת גנים,

זאב קצנלבוגן:

כן,

ציפי רון:

אנחנו רוצים לשמור על חצרות, מה שנשאר מהחצרות, מה שאתם מציעים פה אין חצר יותר,

זאב קצנלבוגן:

לא היה שם חצר בזמנו ב – 96 כשעשו את ההיתר הפכו את כל זה אספלט לחנייה, ב – 96 כבר,

יוחנן וייצמן:

לפני 9988, כן, ב – 96.

ציפי רון:

עדיין, עדיין,

יערה שאלתיאל:

אם אתה עושה את הממ"ד פה, אז הפתח לאן אתה (לא ברור)?

זאב קצנלבוגן:

הפתח, אנחנו יש לנו פה חלון שהוא ייהפך לדלת,

יערה שאלתיאל:

לא, פה כניסה, חלון,

זאב קצנלבוגן:

חלון, החלון לכיוון,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור),

זאב קצנלבוגן:

לכיוון אזור הפרגולה כן.

ציפי רון:

של רחביה,

זאב קצנלבוגן:

כי אנחנו, הגשתי את זה בהתחלה במסגרת היתר, נצמדתי לקו הבניין של מינימום מטר, וגם את החלון עשיתי רחוק, הכול עשינו בשביל שנעמוד בהקלות, שעדיין היו בתוך בשעתו.

יוחנן וייצמן:

אני לא רואה. הבעיה שלי היא אחת, ואני אולי הפוך,

חיים כהן:

אני חושב,

יוחנן וייצמן:

שנייה אחת חיים, ממש דקה. בעצם באיזה מקום נגד ההמלצות של קארין, ודווקא החששות של קארין,

שרון דינור:

קארין זה לא, היא לא,

יוחנן וייצמן:

לא, לא משנה, אני מאוד מכבד, אותה, לא,

שרון דינור:

כן, גם אני.

יוחנן וייצמן:

הפוך, אני חושב שהיא באה מצד,

שרון דינור:

כן, רק רציתי להגיד את זה לא היא, זה אנחנו,

יוחנן וייצמן:

כן, כן, מההשקפות שהיא כתבה,

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

אני חושב דווקא הפוך, אם אני רואה לוקח את הבניין הזה, הוא לא פה, אני מחפש לו כעת פתרון מיגון, אז סביר להניח שפתרון לחזית הקדמית הזאתי, על פניו זה הפתרון הכי טוב שהוא הציע.

שרון דינור:

אני לא בטוחה.

יוחנן וייצמן:

מה תציעי לדירות האחרות?

שרון דינור:

אם אני עושה, אם הייתי עושה, תכנון כולל כולל את הדירות האחרות,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

הייתי (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

עזבי, הוא לא פה, אני לא רוצה, אני מצידי הוא העדיפות,

שרון דינור:

לא רק הוא, הם לא,

יוחנן וייצמן:

הבניין,

שרון דינור:

הבניין,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

רק הבניין פה,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אז הייתי מציעה פתרון יותר אינטליגנטי לחנייה, שכולל איזה שהוא, ואז מציעה איפה שהוא מציע קירוי לפרגולה לחנייה אחת הייתי מציעה שם ממ"ד שחורג לא הרבה, ועושה שם, וזהו, וכאילו, אבל עדיין הייתי עומדת מאחורי ההמלצות האחרות שלי, שהם לא כוללת רק ממ"ד,

חיים כהן:

אני יכול להציע משהו? שרון,

זאב קצנלבוגן:

וזה לא היה פתרון לכל הבניין,

חיים כהן:

אני יכול להציע משהו?

זאב קצנלבוגן:

רק לחצי,

שרון דינור:

לחצי בניין, אבל אין לי, אין לי פתרון לבנייה, לשאר הבניין,

אורית לנדסברג:

זה תמיד חצי בניין,

זאב קצנלבוגן:

והצענו במסגרת הרישוי הצענו פתרון,

שרון דינור:

תראו רגע,

זאב קצנלבוגן:

לשניהם, לשני,

יוחנן וייצמן:

אבל אין צורך, ברגע שאני רואה שאתה לא מפריע להם אין לי צורך (לא ברור) שלי. אנחנו רוצים תוכנית צל לכל האגפים בשביל להבין שאתה לא מונע, שהתוכנית שעמדה אחת, רגע, שנייה, ככל שיהיה,

שרון דינור:

הנה, הנה פה זה בתוך קווי בניין,

יוחנן וייצמן:

שהם יחליטו, לא,

שרון דינור:

אם הייתי ממקמת פה את הממ"ד רובו היה בתוך קווי בניין,

יוחנן וייצמן:

מה?

זאב קצנלבוגן:

חנייה,

שרון דינור:

בגלל זה אמרתי,

זאב קצנלבוגן:

לא, את לא יודעת, איזה מרעות,

שרון דינור:

מה הוא אמר לך?

זאב קצנלבוגן:

אבקש שזה עבר,

שרון דינור:

אם אין את הזה, הבנו שיש,

זאב קצנלבוגן:

אני אגיד יותר מזה אולי, רק שתדעו את ההיסטוריה של החניות. זה חנייה שבהתחלה הייתה כאן, ואז הצריחו אותנו 5 חניות, היה לנו במסגרת תב"ע מאושרת שתי מכפילים פה, ואז עשו לנו בעיות על המכפילים, למה? כי הם באו לבית משפט בטענה, שנכון שהקרקע מוצמדת אליכם, אבל תת - הקרקע לא מוצמדת אליכם,

אורית לנדסברג:

זה כמו חברת, כמו ה - , הרכבת, זה מ - ,

זאב קצנלבוגן:

בדיוק,

אורית לנדסברג:

ועד ה - ,

שרון דינור:

נכון,

זאב קצנלבוגן:

שהחוק לא ברור כל כך הפסיקה לא, לא מושלמת בנושא הזה. אבל השופטת גם היה לה חוויה אישית עם מכפיל חנייה והיא אמרה, אני נגד מכפיל חנייה, ואני ממליצה לכם שתחזרו, תגיעו להבנות,

חיים כהן:

אם אפשר בבקשה תצא החוצה לשתי דקות,

זאב קצנלבוגן:

אני אצא,

יוחנן וייצמן:

אתה יכול להשאיר את המחשב.

זאב קצנלבוגן:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

תודה לך.

שרון דינור:

מה נעשה?

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

מה נעשה?

יוחנן וייצמן:

לא. חיים רוצה להציע הצעה,

חיים כהן:

מה שאני רוצה להציע, הרי,

יוחנן וייצמן:

בסדר, תציע.

חיים כהן:

בגדול אין לנו את הבעיה של נראות כמו הנושא התכנוני, ואין לנו את הבעיה של (לא ברור) כי הוא למעשה תכנוני בגדול. והנושא התכנוני כבר (לא ברור) כמה וכמה וועדות שונות ברישוי, יש כמה סרטים בסיפור הזה. אני הייתי מנסה אולי לנסח איזה שהוא החלטה שבעצם הוועדת שימור נותן לאמי, או לוועדת תכנון שתבוא וועדה מקומית,

יוחנן וייצמן:

מקומית,

חיים כהן:

עם, עם המלצה, שהוא בעצם ירכז את כל הנושא התכנוני, כולל מה שהיה בעבר, כולל הבעיות המשפטיות וכולה, ואז הם אלה שיבואו לוועדה המקומית, אם אין המלצה.

יוחנן וייצמן:

אתה רוצה שלא תהיה המלצה של וועדת שימור?

חיים כהן:

אין לנו המלצה, מה שתמליץ בסוף אתה,

ציפי רון:

לי יש הערה,

יוחנן וייצמן:

מה?

חיים כהן:

אני לא רואה משהו, אני מרגיש, אני מרגיש שיש,

אורית לנדסברג:

אפשר להגיד? רק,

חיים כהן:

כל הזמן מגששים וכל פעם מגלים עוד משהו, כי יש פה היסטוריה, זה נחתך, ונחתך, ונחתך,

אורית לנדסברג:

אז צריך,

חיים כהן:

ומי שריכוז את כל הנושא הזה זה וועדת תכנון, זאת אומרת אם זה בהיתר, אם זה ברישוי,

אורית לנדסברג:

ברור,

חיים כהן:

אז אני בעצם ממליץ שאמי במסגרת כשמגיע התיק הזה לתב"ע, שהוא יוציא החלטה, אנחנו מבקשים,

יוחנן וייצמן:

המלצה.

חיים כהן:

המלצה בנושא הזה. וידונו, לרכז בעצם את כל הזה.

אורית לנדסברג:

רק שבאמת,

ציפי רון:

אני מבקשת להעיר הערה בעניין הזה, אני לא מתווכחת עם ההצעה אני מבינה שאנחנו כבר הרבה אחרי, אחרי הכול,

חיים כהן:

מה זה אחרי הכול?

ציפי רון:

אחרי הרבה דיונים, אחרי הרבה דיונים לבקשות בית משפט, אני לא יודעת,

יוחנן וייצמן:

זה לא הולך להיבנות, זה הולך להגיע לבגץ זה לא, הממ"ד הזה לא יהיה בכל מקום שהוא, הוא לא יהיה,

חיים כהן:

הנושא הוא,

יוחנן וייצמן:

זה קל להגיד את זה, לא יהיה ממ"ד.

ציפי רון:

אבל ההערה שלי מתייחסת לעניין אחר, שאני רוצה להביא לתשומת ליבכם. אנחנו מגרש ברחביה, במקום הכי מרכזי של רחביה בשדרות בן מימון. עכשיו כל הבניין הזה, כל המגרש הזה הוא אספלט, לא נשאר שם עץ, לא נשאר שם כלום, זה אחד משכונות גנים, עשו את זה,

חיים כהן:

ב – 96.

ציפי רון:

בסדר, אני מבינה, אני מבינה שעשו את זה לפני שאושרה התוכנית, השימור של רחביה, הכול נכון, יחד עם זאת, התוכנית המבוקשת עוד יותר לאמץ, ועוד יותר לסלול, ועוד יותר (לא ברור), גם את כל (לא ברור) נשאר, אז יכול להיות שבמסגרת הדיון שלנו, יכול להיות אני לא יודעת, צריך לחשוב גם לחייב אותם באיזה עץ או משהו, כי זה בכלל לא ברוח רחביה, זה ממש בניגוד לזה. עכשיו אני לא רוצה להרוס להם את התוכנית, אני לא רוצה להגיד להם תעשו כך, אני אומרת שאנחנו צריכים לחשוב על זה,

חיים כהן:

בוא נגיד,

אורית לנדסברג:

אבל אפשר להגיד לאמי, שלחלק מההתייחסות שצריכה להיות, להשאיר מקום לנטיעות,

שרון דינור:

אולי אנחנו, אנחנו יכולים להוריד את זה מסדר היום, ושאני אגיד את זה לאמי, זה נושא יחסית קטן שכולם מקובל על כולם, כאילו הנושא הזה של,

חיים כהן:

מה להגיד לו? להוריד את מה?

שרון דינור:

אני אגיד לו תנסה אולי לייצר עצים, גינות ב - ,

חיים כהן:

אבל בסדר, אבל את זה, את זה בעצם אפשר להגיד לא, וישובץ לוועדה המקומית,

ציפי רון:

זה יכול להיות חלק מהמטלות,

שרון דינור:

השאלה אם אתה רוצה,

ציפי רון:

זה יכול להיות חלק מהמטלות,

חיים כהן:

לא, (לא ברור) אני רוצה להמליץ אמי ייקח את הזה, במסגרת הדיון,

יוחנן וייצמן:

שמחלקת התכנון ה - ,

חיים כהן:

לרכז את כל ה - ,

יוחנן וייצמן:

ההצעה של חיים, זה שהשימור וועדת שימור לא,

חיים כהן:

רק יהיה תכנון שהוא ירכז את ההמלצות,

יוחנן וייצמן:

וועדה מקומית,

שרון דינור:

אז תגידו מה שאתם,

חיים כהן:

לא, אני חושב,

ציפי רון:

אפשר להוסיף,

אורית לנדסברג:

שירכוז את כל,

חיים כהן:

את יכולה להוסיף שמה ש - , במסגרת ההמלצה,

אורית לנדסברג:

בהתייחסות,

ציפי רון:

שרון, תוסיפי גם את ההערה שלי, את ההערה שלי בעניין האספלט המלא של החצרות.

יוחנן וייצמן:

רגע, אז הוא יכול להיכנס פה לצורך, לעזור לנו לנסח גם, זאת אומרת אחרי שקיבלנו,

חיים כהן:

למה אני צריך אותו? בשביל מה אני צריך אותו לנסח, מה?

יוחנן וייצמן:

כן. זה הכי נכון.

ציפי רון:

(לא ברור) בטון ומלט.

חיים כהן:

בסדר,

ציפי רון:

ושם יש, ונשתנו,

יוחנן וייצמן:

משפטית.

שרון דינור:

אני לא אמרתי לוותר על זה.

ציפי רון:

בטון ומלט, יש גם.

יערה שאלתיאל:

לאתר אותך עם איזה עץ קטן,

חיים כהן:

אני לא יודע אם הייתי כותב בכלל, זה לא הנושא חריגה מקווי הבניין, כי, כי ישאלו אותו הרגע, אבל
הממ"ד,

שרון דינור:

רגע, אינו,

חיים כהן:

את נכנסת פה,

יוחנן וייצמן:

אל תיכנס, כי יכול להיות שמדובר (לא ברור),

חיים כהן:

בדיוק,

יוחנן וייצמן:

זה לא נכון, אני לא רוצה,

שרון דינור:

רגע זה בסדר?

יוחנן וייצמן:

במנדט של הוועדה שלנו.

שרון דינור:

בסדר?

חיים כהן:

(לא ברור) שימור, אלא נושא תכנוני, אנחנו מבקשים.

לורה ורטון:

אולי עם זאת,

שרון דינור:

ההמלצה לנושא, לנושא תגובש ע"י המחלקה לתכנון, ותובא לוועדה, נכון?

חיים כהן:

בדיוק וזה,

שרון דינור:

הוועדה המקומית, עכשיו לציין את הנושא של ציפי,

חיים כהן:

בדיוק.

שרון דינור:

הוועדה מבקשת לציין יש להציע,

יוחנן וייצמן:

לבחון הצעה.

חיים כהן:

לבחון הצעה,

שרון דינור:

לבחון, לבחון,

חיים כהן:

בדיוק.

שרון דינור:

נטיעות, או גינון, בחזית הקדמית.

ציפי רון:

בהתאם לתוכנית מתאר שכונת רחביה.

שרון דינור:

שדרות בן מימון,

ציפי רון:

עד כמה שניתן.

שרון דינור:

בהתאם ככל הניתן להוראות, להוראות, בסדר?

חיים כהן:

כן,

יוחנן וייצמן:

תכתבי שאמי גם יחשוב על התוכנית צל, התוכנית לפתרון כולל,

חיים כהן:

ישב מולו, יכול להיות שזה יוריד סתם את ה - ,

שרון דינור:

(לא ברור) לתוכנית צל לממ"דים.

יוחנן וייצמן:

פתרון כולל לממ"דים, לא צריך,

שרון דינור:

פתרון כולל,

לורה ורטון:

ממ"דים,

שרון דינור:

פתרון להכול, על מיגון.

יוחנן וייצמן:

ביצוע,

שרון דינור:

בסדר? אוקי, תודה רבה. התוכנית הבאה הם כבר פה?

יוחנן וייצמן:

רק שייכנס שנייה ייקח את המחשב שלו, תישארי שנייה על המסך, אדריכלית דינור.

שרון דינור:

טוב, אנחנו,

יוחנן וייצמן:

אדריכלית דינור, תחזירי את זה שנייה על המסך, שייכנס לקחת את המחשב, שיראה את ההחלטה.

שרון דינור:

בוא ניקח לו את המחשב. תזכירו לי, אני אשלח ל - ,

חיים כהן:

רק שיבוא לקחת את המחשב.

שרון דינור:

כל התמונות,

לורה ורטון:

איזה תמונות?

שרון דינור:

עשיתי מלא תמונות, מצגת שהוא הראה אותם פה.

עו"ד סטפני שילה:

איזה מערכת? בצ'ט הרגיל את לא משלמת תוספת?

שרון דינור:

מה זה? אני משלמת.

עו"ד סטפני שילה :

משלמת.

שרון דינור :

תוספת.

יוחנן וייצמן :

קיבלו החלטה,

שרון דינור :

אני משלמת תוספת, כי אני עושה כל מיני הגשות לחו"ל, את לא מבינה איך, רק הנושא של התרגום,

עו"ד סטפני שילה :

למה?

שרון דינור :

לכל מיני כנסים וזה, לא, כל מיני דברים כאילו, אז, לא, אני שנים עושה את זה, אבל,

יוחנן וייצמן :

בסדר?

שרון דינור :

כאילו זה פשוט לא, אי-אפשר,

יוחנן וייצמן :

התיק הבא?

(מדברים ביחד ברקע)

יוחנן וייצמן :

רחוב אריאל?

זאב קצנלבוגן :

יום טוב ושבוע מקסים, תודה.

עו"ד סטפני שילה :

רגע, אבל הצ'אט יודע להגיד,

שרון דינור:

הצ'אט (לא ברור) מדויק.

אורית לנדסברג:

כשלימדתי שם יש להם תוכנה, שסורקת ואומרת כמה אחוז,

לורה ורטון:

זה מאוד מאוד (לא ברור).

עו"ד סטפני שילה:

כי מה? אבל אם אתה מאוד, את יודעת, אתה יודע לכתוב זה באמת זה בעיה. יש אנשים שמסרבליים,

יערה שאלתיאל:

כמה מתוך ההתערות, נגיד הוא כתב לך משהו, ואז את עורכת קצת את מה שהוא כתב, עכשיו זה עם צ'אט או בלי צ'אט או בלי צ'אט.

אורית לנדסברג:

אני לא יודעת אני לא,

יערה שאלתיאל:

נקרא, מה זה נקרא?

אורית לנדסברג:

אני לא יודעת,

יערה שאלתיאל:

זה שאלה,

אורית לנדסברג:

אני בעולם הזה, ואני שמחה שלא נשאר לי הרבה שנים, לאן מגיע, כי לא נראה לי,

יערה שאלתיאל:

יש לזה גם,

לורה ורטון:

לשפר.

אורית לנדסברג:

אני לא בעד,

לורה ורטון:

אין בעיה, אבל הלוואי שמישהו צריך לבוא, זה בחלק מאנשים,

אורית לנדסברג:

וזה נשאר פה, וזה לא נשאר אצלם.

יערה שאלתיאל:

הבעיה היא,

לורה ורטון:

לא, גם אם הם יקראו אז הם לפחות ילמדו אולי.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אז בואו, הוא לקח את המחשב, בואו, אנחנו מגיעים לתוכנית הבאה שהיא בהסכמה לחלוטין, אני רק רציתי להוריד ממנה מילה, מה - ,

אורית לנדסברג:

אריאל 7,

שרון דינור:

כן, אריאל, אריאל 7,

יוחנן וייצמן:

הבניין 2267 לשימור?

שרון דינור:

אני רק רוצה להראות לכם, כן, בדקנו את זה כמה פעמים,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

להבין,

אורית לנדסברג:

יש ערכים תה תה תה.

שרון דינור:

יש תוכנית, יש תוכנית לאריאל, איפה זה? ברח לי, איזה עמוד זה?

מורן בן זיו:

עמוד 7,

יערה שאלתיאל:

7,

שרון דינור:

רגע, רגע, הנה, יש תוכנית ברוממה, אוקי, תוכנית (לא ברור), והיא עשתה משהו מאוד חכם, למה הוא לא מראה לי את זה? רגע פה אולי? לא. יש, יש ברוממה, פשוט לרוממה יש את הסיפור היסטורי מרתק, וכמה בניינים שכל מי שהסתובב שם יודע שהם באמת חריגים באיכות שלהם,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

הנה למשל סתם דוגמא כאילו ש - ,

יוחנן וייצמן:

בנייני (לא ברור),

שרון דינור:

כן, יש כל מיני בניינים שהם פשוט מראשית השכונה, באמת,

ציפי רון:

יש שם,

שרון דינור:

ועשו תב"ע בשנת, אני לא יודעת איזה, נגיד 80, סתם בשביל להגיד את זה ב – 85, הנה כתוב. והתוכנית הזאתי סימנה המון מבנים לשימור, אבל היא עשתה גם כמה פאדיחות, כי לצד המבנים מונומנטאליים, שיש פה, כמו זה, היא סימנה את המבנה באריאל 7 לשימור. עכשיו ניסינו לבדוק אם זה הבניין, האם יש בתוכו איזה שהוא שריג של מה, לא הצלחנו לראות, כאילו לא הבנו למה אנחנו חושבים שכנראה זה היה טעות,

יוחנן וייצמן:

זה תמ"א, זה תמ"א וועדה מקומית, לא? היא לא הצליחה.

שרון דינור:

אולי, בכל מקרה אנחנו רצינו, אגב ההמלצה שלנו היא לא במקום תב"ע, אבל אנחנו כן ממליצים לתב"ע שתתקדם פה, לבטל את הסימון של השימור, כי אז הוא יוכל לעשות מה שהוא רוצה,

חיים כהן:

אין שום הצדקה לשימור, זאת אומרת,

שרון דינור:

אין, כאילו לא, לא ראינו, לא ראינו משהו שהוא,

יוחנן וייצמן:

נכון, זה ההחלטה,

ציפי רון:

שימו לב לתופעה,

יוחנן וייצמן:

זה תב"ע מחוזית לשימור, אנחנו ממליצים לוועדה המחוזית, מקומית שתמליץ לוועדה המחוזית, להסיר את השימור, זה הכול,

ציפי רון:

חבר'ה רק רגע, תשימו רגע לב לתופעה ירושלמית מיוחדת במינה בבניין הזה.

לורה ורטון:

מה? כן? ציפי,

ציפי רון:

רגע, תשימו לב לתופעה ירושלמית מיוחדת במינה, איך הקבלנים דפקו את הבניין, ואת מי שהזמין את הבניין, הם שמו כאן את האבן הכי גרועה שיש, בירושלים זה נקרא קעקולה, קעקלה, והאבן הזאת מקבלת את החזיונות, היא משחירה, וזה פשוט זוועה, והיא מכניסה מים.

שרון דינור:

אני מניחה שהאגוזים של התחנה המרכזית לא הסופי,

ציפי רון:

הוא רק בולט,

דוד היימן:

כדאי לשמר את זה,

ציפי רון:

יש אחד כזה, יש אחד כזה מול הצומת של הגן הבוטני של ניות,

יוחנן וייצמן:

כן, כן,

ציפי רון:

כתוב על זה ד"ר ש. כהן והוא כולו שחור.

חיים כהן:

בוא נתקדם.

יוחנן וייצמן:

יללה,

שרון דינור:

טוב,

ציפי רון:

שייהנו קצת, מה יש?

יוחנן וייצמן:

רצית לשנות משהו בהמלצה?

יערה שאלתיאל:

תגידו,

שרון דינור:

מה שהם יתקנו, מקובל עליה גם, של מי שמגישה,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

סך הכול מה יש להגיד על זה? התוכנית הבאה, היא תוכנית ממש מעניינת בעיני, אוקי, יפו 39, למה היא מעניינת? קודם כל המיקום הוא חתיכת מיקום מרכזי, זה איפה,

יוחנן וייצמן:

זה היה בתוכנית הקודמת כמה גובה הם מבקשים?

שרון דינור:

האמת היא שאני לא שמת לב,

ציפי רון:

זה נורא,

שרון דינור:

כתוב פה,

ציפי רון:

הייתה מלחמה בזמנו להציל את הבניינים האלה,

שרון דינור:

14, לא, 14 זה הקודם. סליחה, בנוכחי, מצב מוצע, נוסף מבנה קיים, תוספת, לא, לא,

ציפי רון:

היו כאן שני בניינים היסטוריים שחירבו אותם.

שרון דינור:

מוצע תוספת בנייה מוצע וזה, לא, זה רק תוספות, גיורא,

גיורא סולר:

כן,

שרון דינור:

אתה בא? אנחנו עוד לא התחלנו, אתה צריך,

גיורא סולר:

חשבתי שמדברים על הפרויקט הזה,

שרון דינור:

לא, לא, אתה עוד לא, האדריכל שלהם,

לורה ורטון:

שלום גיורא, מה נשמע?

שרון דינור:

אז עוד מעט, כמה דקות. אני יכולה להציג? אז בינתיים אני אפתח. איפה היינו? איפה היינו?

אורית לנדסברג:

כל הפרויקט הזה זה כיכר ציון,

שרון דינור:

מה צריך?

אורית לנדסברג:

כיכר ציון לא יפו. כי זה המשמעות שלו. תשאירי את זה ככה, זה נראה לי מבהיר.

שרון דינור:

רגע, (לא ברור) עכשיו?

ציפי רון:

החצי עיגול,

אורית לנדסברג:

אז יש לך דופן אחת לשימור,

ציפי רון:

הכחול, עם השלטים הכחולים,

אורית לנדסברג:

שהם שהיא פורקה והורכבה מחדש עם, הם לקחו חלק מפה, וחלק מפה משני בניינים,

שרון דינור:

הנה גם, רגע,

ציפי רון:

זה לא הצד הזה,

שרון דינור:

לא, לא, אני לא סתם מנסה להיכנס פה.

ציפי רון:

זה היה, זה היה כאב לב גדול מסביב. יש שמה, היה שמה מועדון של (לא ברור),

שרון דינור:

את המספרי סיפורים שלו.

ציפי רון:

אחד משני הבניינים האלה ש - ,

שרון דינור:

קר לי, תקשיבו יש מצב לבקש שלא יהיה כזה קר אולי?

אורית לנדסברג:

לעלות את הטמפרטורה?

שרון דינור:

כאילו תגידי שיש נשים בקהל.

ציפי רון:

מה? מה?

שרון דינור:

קר לנו,

לורה ורטון:

כן, זהו.

יערה שאלתיאל:

אני לא הבאתי סוודר. אבל את זה,

שרון דינור:

לא, אני עוד מתחממת מה - , מעצבנים אותי.

אורית לנדסברג:

תפתח את החלון שאולי יהיה אוויר להתחמם.

שרון דינור:

זה, רק שנייה.

(מדברים ביחד ברקע)

שרון דינור:

מה? אפשר להמשיך? טוב, אוקי אנחנו,

ציפי רון:

שנקצר היום.

יוחנן וייצמן:

מה עם כל ה - ?

ציפי רון:

עם כל ההכרזות, קצת לקצר קצת.

שרון דינור:

אנחנו אמרנו שנקצר, כן, כן,

יוחנן וייצמן:

נגמור מוקדם בוודאי,

שרון דינור:

מה זה מוקדם?

יערה שאלתיאל:

רגע, הפסקת צהריים,

ציפי רון:

של המועצה לשימור ומקווה ישראל,

יוחנן וייצמן:

יש לנו ממילא ורצינו, מע"ר מזרח בכלל לא על הסדר יום,

שרון דינור:

לא העליתי אותו,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

אורית לנדסברג:

טוב,

יוחנן וייצמן:

התיק האחרון,

יערה שאלתיאל:

מתי אנחנו עושים היום הפסקה?

יוחנן וייצמן:

מתי שאתם רוצים.

שרון דינור:

בואו נסביר את זה, ואז אני גם צריכה דקה הפסקה, זה בסדר, קר לי מקפואים אותי מה אני אעשה.

יערה שאלתיאל:

לא, אני פשוט כאילו, כשאנחנו עושים הפסקה של צהריים כזה של חצי שעה.

מורן בן זיו:

ב – 12.

יערה שאלתיאל:

ב – 12 בערך?

שרון דינור:

כן,

יערה שאלתיאל:

זה יקרה?

אורית לנדסברג:

חצי שעה.

יערה שאלתיאל:

אני אקפוץ ל - ,

ציפי רון:

להלבנת המרינה.

אורית לנדסברג:

המרינה ב - ,

ציפי רון:

הרצליה,

אורית לנדסברג:

הרצליה?

יוחנן וייצמן:

לא בירושלים?

אורית לנדסברג:

זה עדיין,

שרון דינור:

וייצמן הוא אחד המצחיקים נו באמת.

ציפי רון:

בררכת הסולטאן. (לא ברור) כאלה, הוגשה תוכנית כזאת.

לורה ורטון:

ממש חבל לי היום אבל,

ציפי רון:

הוגשה תוכנית כזאת,

לורה ורטון:

יום מטורף לי, מה?

יוחנן וייצמן:

בסדר, בוא, מציגים את המשביר?

אורית לנדסברג:

כן,

ציפי רון:

זה מה שסיפרתי לכם,

אורית לנדסברג:

אנחנו מתחילים לדבר,

ציפי רון:

בררכת הסולטאן לידה מבנה מפרסיות.

יוחנן וייצמן:

אז בוא נעבור,

ציפי רון:

ציפי רון:

הוגשה תוכנית כזאת,

אורית לנדסברג:

אז אנחנו,

שרון דינור:

אני מוכנה רגע,

יוחנן וייצמן:

כן, כן, חברים.

שרון דינור:

תראו, אנחנו נמצאים במקום מיוחד, קודם כל כיכר ציון זה מקום שהוא אייקון, אין מה להגיד. המדיניות שלנו היא כעיקרון 8 עד 10, יש לנו את המשביר לצרכן, זה מקום שכבר עבר שינוי לא לפני המון המון שנים, בשנת 2008. בשנת 2008 המבנה הזה שהוא היה,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

המבנה הזה שהוא היה שוליים של אזור של נחלת שבעה, כבר עבר, זה היה פה את המועדונים גם של האנד – גראונד, מרכזי בילוי, וגם כל מיני דברים היסטוריים יותר, שציפי ציינה של, של סורמלו (לא ברור), בקיצור לקחו את הדבר, פירקו אותו לחלוטין, עשו שימוש חוזר לא בדיוק איך שזה, שילבו אותו עם החזית החדשה, ויצרו את הבניין של המשביר לצרכן. כנראה שהמשביר לצרכן כבר לא מה שהיה פעם, אנחנו תיכף נשמע מהם למה הם צריכים, והם עכשיו מציעים בכלל להרוס את כל הבניין, ולהקים מתחם מגורים משולב של תעסוקה, זה כמו מדיניות מרכז העיר החדשה לבניינים חדשים, וגם מציעים 14 קומות, אין לי מושג למה, גם תכנון עיר לא תומכים ב – 14 קומות, אנחנו כתבנו פה, האמת היא שעברתי על ההמלצות בבוקר, אמרתי כל אחת מההמלצות שלנו לדעתי כאילו,

חיים כהן:

למה לא? מה המדיניות? למה לא 14 קומות?

שרון דינור:

כי המדיניות, יש מדיניות על האזור הזה שהיא 8 עד 10, אנחנו, להיות עקביים, אנחנו לא נותנים לאחד משהו, ולשני,

חיים כהן:

8 עד 10 כל הקו אותו דבר?

יוחנן וייצמן:

אבל בקוקייה,

שרון דינור:

8 עד 10,

יוחנן וייצמן:

הפרחחים נתנו,

שרון דינור:

הוא לא עבר אצלנו, הוא לא עבר אצלנו, ולא עבר במקומית.

יוחנן וייצמן:

לא עבר, החליטו נגד המקומית,

אורית לנדסברג:

אבל אני רוצה רגע,

ציפי רון:

זה כתוב כאן הנושא של,

שרון דינור:

רגע, אז אני, אני רק רוצה, רוצה להגיד את הנושאים החשובים, קודם כל עשו פה אני חייבת להגיד, כאילו עשו פה עבודה עם השימור כבר בשלב הראשון, זה נכון שזה לא נשאר במתכונת המקורית, אבל אנחנו חושבים שגם בשלב הבא צריך לשרשר את הדבר הזה, זה בכל זאת תראו איזה חזית יפה, שאנחנו עוברים ליד, שהיא היסטורית והיא מעניינת, והיא מוסיפה חן לדעתי לעיר, אז אנחנו לא רוצים לאבד אותה. אז זה דבר ראשון. מה?

חיים כהן:

יש שמה בניינים תוכניות גם ממול פה, מה אושר שם?

שרון דינור:

תאמין לי לא אושר משהו אחר.

חיים כהן:

כן?

שרון דינור:

כן. למרות שה - , אוקי יש לנו איזה השלמה של התיעוד, עוד משהו שרצינו שיש לנו לקח מאוד חשוב, זה שכדאי מאוד להקפיד על האפשרות לריבוי כניסות לבניין ולא כניסה אחת, למה? כי ברגע שיש לך חנות אחת נגיד, כמו פה זה יחסית סביר, כן אבל נגיד מה שקורה ב - , בשוק איפה שיש שם סופרמרקט שהוא לא הכי חניני מדביק את הנייר טואלטים שלו על החזית הכי יפה לשימור, זה לא אסתטי, הסיפור של מרכז העיר זה חנויות קטנות, כניסות ויציאות, דינאמי, וזה ולא לסגור את החזיתות האלה, אז לפחות לאפשר את זה, אוקי, לא למנוע את הדבר הזה. הגובה כבר הסברתי,

יוחנן וייצמן:

למה? את יכולה, מצידי אם את הולכת עם זה, אני הייתי לא, אין לי בעיה לקבוע שקומת הקרקע יהיה חנויות של מסחר שכונתי, למעט אחת, של מסחר קטן.

שרון דינור:

אני רוצה להגיד לך שעשינו את זה בכמה תב"עות.

יוחנן וייצמן:

את רוצה לעשות את זה, אני איתך,

שרון דינור:

אפשר, אפשר מבחינתי לקבוע את זה, או לקבוע אפשרות אחרת שעשינו, לדעתי גם בתקופה שלך, שהייתי בתכנון עיר,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

היינו קובעים מינימום מסוים, מקסימום מסוים לחנות, לא יותר מ - ,

לורה ורטון:

למטראז'?

שרון דינור:

למטראז',

יוחנן וייצמן:

כן, יש הרבה תוכניות כאלה,

לורה ורטון:

כן, כן,

שרון דינור:

כדי,

יוחנן וייצמן:

רמי לוי, לא,

שרון דינור:

וזה כדי שלא יהיה חנות אחת שהיא לוקחת, ואז מה שיוצא, שאתה הולך באזור מסחרי, באזור של מרכז העיר, בחנות שנסגרת ב - 7 בערב, אתה הולך ליד חושך. זה לא, זה לא נעים. זה דברים שכאילו לוקח זמן להבין.

לורה ורטון:

(לא ברור).

שרון דינור:

וגם אמרנו שאת הסמטה הזאת, אם כבר עושים הריסה, אולי אפשר טיפה טיפה להרחיב אותה, שהיא לא תהיה מה ש - , או, הסמטה הזאת.

ציפי רון:

ציפי רומן, זה לא רחוב ציפי רומן?

אורית לנדסברג:

כן, מלכו,

ציפי רון:

מכלוב, ציפי מלכוב עשו שמה חזית גדולה,

לורה ורטון:

לא, לא, זה לא שם,

ציפי רון:

זה כן,

שרון דינור:

יש, הנה, הנה. המבואה הזאת, תקשיבו רגע,

ציפי רון:

זה כן,

שרון דינור:

אני רוצה להגיד לכם משהו, זה סיפור באמת אני ממליצה לכולכם, אני חייבת להגיד לכם משהו על זה, כי אני זוכרת כשאמרו לי בזמנו, כשהגעתי לעבוד פה, אנשים חסרי מעוף, למזלי לא כולם חסרי מעוף, אמרו שהדבר הזה, יהיה פה, סליחה על הצרפתית שלי, סמטת ההשתנות, אוקי, כאילו האזורים האלה שהם סמטאות, אבל הקסם של ירושלים נמצא במקומות האלה, ומישהו לקח ועשה שם את הפאב הקטן הזה ש - , השושנה, לא חשוב, יש פה איזה מקום. והוא מאגד המון המון עסקים, אנשים, האזור חי ומקסים, הוא גם חלק מהסיפור הזה שהם כל נחלת שבעה. ובאמת את זה, הוא לא מספיק טוב, כי שמו שם תשתיות ולא יצרו שם שטחים מסחריים, זה בדיוק ההזדמנות שלנו לייצר שהמבואה הזאת של ציפי מלכוב, משהו יותר חגיגי, אז זה הערה ממש חשובה. ואז מה עוד אמרנו?

אורית לנדסברג:

יש (לא ברור),

שרון דינור:

מוצעת הרחבה של כיכר ציון, שזה דבר מבורך, אבל מצד שני, בנייה בזיז מעל מעברים גם ככה צרים, זה משהו שאנחנו פחות אוהבים אותו, בגלל שהוא באמת מייצר את ה - , את הסמטה שדיברתי עליה מקודם, ופחות, ואולי גם זה לא שאנחנו נגד הומלסים וכו', אבל במקום שיהיה פה איזה שהוא חגיגה זה נהיה משהו שהוא סגור וחשוב. וכל התשתיות כמובן לעשות איזה מאמץ מיוחד, כל הבניינים

צריכים תשתיות, אבל צריך לעשות איזה חשיבה שלא יופנו כלפי הם מבקשים המיוחדים שלנו. זה הכול, בוא נשמע אותם.

אורית לנדסברג:

אבל לי יש משהו, לי יש הערה מהותית,

שרון דינור:

עכשיו או אחרי שנשמע אותם?

אורית לנדסברג:

הם פירקו את הבניין לשניים, וכל הבניינים תשימי את המפה,

שרון דינור:

את המה?

אורית לנדסברג:

את התצ"א.

שרון דינור:

את התצ"א,

אורית לנדסברג:

כל הבניינים בדופן הזה, הם בניינים שהולכים על קו אפס, ומחבקים את הרחוב. גם אמציה עשה פה טעות, עם הזה. כל הבניינים, כל הבניינים החזית שלהם היא סגורה. כל הבניינים הם כאלה. כל הבניינים זה צריך להיות סגור, לא ככה, ואז ככה, כי זה מחליש את הדבר הזה, כולם הם כאלה, לא שמרתם את האבנים, כן שמרתם את האבנים, עשיתם תקלות, אבל הבינוי, הבינוי הוא תמיד מלא, את רואה? מלא,

יוחנן וייצמן:

זה הרק"ל,

אורית לנדסברג:

לא בניין, ופתח,

ציפי רון:

זה בניין סנסור, לא?

אורית לנדסברג:

אבל כל הבניינים במרכז העיר,

שרון דינור:

סנסור הוא בצד השני,

ציפי רון:

ציפי רון:

זאת הבנייה המנדטורית.

אורית לנדסברג:

הבניין,

לורה ורטון:

סגור באיזה מובן? לא הבנתי.

אורית לנדסברג:

את רואה שהבניין פה עושה גריעה,

ציפי רון:

כן,

אורית לנדסברג:

הבניין המקורי, הבינוי היה,

שרון דינור:

מלונאות,

אורית לנדסברג:

קומה אחת,

לורה ורטון:

צמוד (לא ברור),

אורית לנדסברג:

וליווה את הכול, למה? כי ככה בנו בתקופה הבריטית. אז זה ליד, איפה שאני שמה בניין, על הקרקע, ונושא לשימור. מהותי ביותר, זה לא שולי,

שרון דינור:

אני רוצה,

אורית לנדסברג:

אז לא נשאר כמעט כלום, אבל בנו מהם משהו אחר, אני חושבת שזה מהותי מאוד.

שרון דינור:

רגע, אבל גם בבנייה, הבנייה,

אורית לנדסברג:

לא, זה בניין,

שרון דינור:

רגע,

אורית לנדסברג:

שני בניינים,

שרון דינור:

הנה זה הבניין,

אורית לנדסברג:

נפרדים,

שרון דינור:

זה הבנייה המוצעת,

יוחנן וייצמן:

אז אולי כן כדאי (לא ברור) גיורא.

אורית לנדסברג:

נפרדים, נפרדים לגמרי.

שרון דינור:

לא, עכשיו אנחנו נשמע אותם, הנה זה ה - ,

אורית לנדסברג:

זה אמור להיות, זה אמור להיות בניין שמלווה את הרחוב. בניין שמלווה את הרחוב. זה שפה עשו תקלה, אבל תראו זה בניין שמלווה את הרחוב, כל הפינות פה, מלוות את הרחוב. זה אדריכלות פר – אקסלנס, על זה יושבת אחד היסודות של האדריכלות, איך אני שם בניין. לפרק אותו, יחידה אחת, מה זה הזיזים האלה?

שרון דינור:

אני גם לא, אני,

אורית לנדסברג:

זה פשוט מביך.

שרון דינור:

אני גם חושבת, אני חוששת שזה פסאז' אפשר לרגע לבדוק את זה, ולכן כאשר זה פסאז' זה לא, זה לא הוכיח את עצמו כמוצלח, זה ה - ,

ציפי רון:

לא, לא, לא,

אורית לנדסברג:

מה זה? דרך אגב את ההדמיה הזאת לא ראיתי,

שרון דינור:

רגע,

ציפי רון:

לא ראינו את ההדמיה הזאת,

שרון דינור:

זה בתוך החומר שהם שלחו לנו לוועדה,

אורית לנדסברג:

אז לא לנו, אני לא ראיתי אותה,

שרון דינור:

לא, לא,

אורית לנדסברג:

ותבדקי הנספח בינוי הוא דל ברמות ש - ,

שרון דינור:

הנה, הנה אתם רואים זה רק פסאז',

אורית לנדסברג:

אין כלום,

שרון דינור:

זה רק פסאז'. אוקי, זה ה - ,

אורית לנדסברג:

פסאז', אז מה זה פסאז'?

ציפי רון:

פשוט (לא ברור),

אורית לנדסברג:

פסאז' זה מחליש לי את הרחוב. למה אני צריכה פסאז'?

ציפי רון:

זה גונב את הרחוב,

שרון דינור:

זה מאה אחוז נסגר. אגב אם מישו רוצה לראות דוגמא לפסאז' שהוא כמעט מוצלח, זה בין היתר לשמאי בפרויקט של יגאל לוי, שליד הבית חולים האיטלקי, המעבר סוף סוף נפתח, הוא בשימוש, אבל לא השכילו לעשות שם שימוש הוא מסחרי מלווה רחוב, יש שמה לדעתי הוא לא, הוא כמעט, הוא טוב מאוד שיש אותו,

ציפי רון:

כל הזמן נסגרות שמה חנויות, כל הזמן נסגרות שם חנויות. לא, לא,

יוחנן וייצמן:

כן, כן,

ציפי רון:

זה מקום שמאוד לא (לא ברור),

אורית לנדסברג:

אפשר לראות את ההדמיה?

ציפי רון:

לא נעים ללכת בו, ונסגרות שם חנויות כל הזמן, ובלילה אני לא רוצה לחשוב מה קורה שם,

אורית לנדסברג:

זה?

יוחנן וייצמן:

איפה?

ציפי רון:

יש שמה, ארומה, של משהו שזה לא בית קפה ארומה,

אורית לנדסברג:

מה זה הפינות החדות האלה? מה? אני לא מאמינה למראה עיני פשוט.

שרון דינור:

יש משהו טוב בפינה הגדולה, את צודקת, זה,

יערה שאלתיאל:

בעיקר שהיא באה לתוך כיכר.

אורית לנדסברג:

הפינה הגדולה לוקחת, ו - ,

שרון דינור:

היא כאילו היא מלווה את כל ה - ,

אורית לנדסברג:

היא תמיד מלווה,

יערה שאלתיאל:

יש איזה ממש החזית,

אורית לנדסברג:

כל מרכז העיר זה ככה.

ציפי רון:

מה?

מורן בן זיו:

הם באו, הם באו.

אורית לנדסברג:

שרון, זה נורא מהותי,

שרון דינור:

הנה עכשיו אני אראה לכם שם,

יוחנן וייצמן:

אני צריך שם (לא ברור).

שרון דינור:

אני צריכה דקה גם כן,

יוחנן וייצמן:

גם אני צריך דקה. חברים, אם אני לא חוזר, תמשיכו,

יערה שאלתיאל:

להחזיר לך את זה. בעיקר,

לורה ורטון:

אז אנחנו מחכים רגע לשרון, שרון יצאה שנייה.

(הפסקה קצרה)

יערה שאלתיאל:
יש מספיק כיסאות?

גיורא סולר:
אנשים שיביאו כיסאות.

יוחנן וייצמן:
אני הולך להגיד.

לורה ורטון:
עד ששרון תחזור,

יוחנן וייצמן:
כן.

דובר לא מזוהה:
פה נראה לי ששרון.

לורה ורטון:
כן. כל יתר הכיסאות פנויים.

גיורא סולר:
שלום, ציפי.

ציפי רון:
אהלן.

גיורא סולר:
אנחנו בתקופה שבנינו את הבניין הזה, היסטוריה.

ציפי רון:
לא, אבל עוד לפני זה,

לורה ורטון:

אנחנו עכשיו כאילו את הדיון על יפו 39 בכיכר ציון, שמענו את הרקע משרון, ואני אשמח לשמוע על התיק.

גיורא סולר:

גיורא,

לורה ורטון:

גיורא, יתחיל.

גיורא סולר:

אני לא שמעתי את הרקע ששרון נתנה,

לורה ורטון:

כן,

גיורא סולר:

אבל,

לורה ורטון:

בוא אני אגיד רק מה ש - ,

גיורא סולר:

את הרקע לעומק. בעצם אנחנו לא דנים בבקשה כחוא כשלעצמו לשימור, אבל הוא עומד על מקום של שני מבנים מהמוקדמים המקוריים של שכונת נחלת שבעה, שאושרו לשימור בשנת, להריסה,

לורה ורטון:

כן,

גיורא סולר:

להריסה בשנת 2007, כבר היום עוד לא עשו תיקי תיעוד, ב – 2008 כשהגיע הרגע להרוס לפרק את המבנים האלה, פתרון נוסף אלינו מהעירייה, לבקש לתעד אותם לא כתיק תיעוד, אלא לתעד את ההריסה, את הפירוק. ומה שעשינו זה תיעדנו את בצילום את הפירוק, אין ספק שהמבנים היו לשימור, ואני מקווה שהיום לא היו נותנים להרוס אותם.

לורה ורטון:

מצער באמת.

גיורא סולר:

והם הם השני והשלישי בשכונה שאישרו לשימור אחרי הבית, איפה שעומד בית יואל. מה שכן, הדרישה הייתה אז לשלב בחזיתות של המבנה החדש אלמנטים של המבנים ההיסטוריים, וזה בעיקר חלונות ופינות של המבנה. האם הם שולבו בדיוק? איפה, בדיוק זה לא יכול להיות, אבל איפה שהצורה שהם היו אני חושב שכן. יש שם עוד אלמנט אחד מאוד חשוב גם להיסטוריה הנוכחית, וזאת המרפסת הפינתית שעמדה בבניין הפינתי שעליה עמדו המסיתים וההפגנות הגדולות.

לורה ורטון:

ב - 96.

גיורא סולר:

ובאותה שחזרו לא במיקום, ולא במיקום שלה, אבל היא קיימת עם האבנים המקוריות. בבניין, בבניין הזה הייתה גם לירושלמים הוותיקים תחנת מוניות אריה בפינה, חנות סטימצקי, חנות סטימצקי הראשונה בארץ, כלומר הקונסרבטוריון למעלה, ומועדונים סורמלו,

ציפי רון:

סורמלו,

גיורא סולר:

(לא ברור),

ציפי רון:

סורמלו היה בתחתית,

גיורא סולר:

הסיפורים, הסיפורים שם סיפורי ירושלים מאוד משמעותיים. זהו כהקדמה.

כלורה ורטון:

,

גיורא סולר:

תתחיל אתה.

איתי אהרונסון:

אז אנחנו מדברים על, שלום אני איתי ממשדד קולקר אפשטיין, עופר קולקר. שוב אנחנו מדברים על מרכז, מרכז, מרכז העיר, כיכר ציון, רחוב יפו. אני מניח שכולנו מכירים את זה. הלאה.

גיורא סולר:

מה קורה עם זה? ברח.

שרון דינור:

זהו, ראינו את הכול.

איתי אהרונסון:

תודה רבה. רגע. זה לא אשמתך, אוקי. שוב אזור כיכר ציון, מבנה המשביר, כמו שגיורא התחיל במבוא שלו, וכיום הוא מבנה שמאכלס חנות אחת בעצם וחמש קומות. למרות שהתב"ע הנוכחית מאפשרת שבע קומות. חנות אחת בחמש קומות שהיא בנויה בתצורה של Department Store כזאת, כשבעצם המבנה עצמו מתפקד כמבנה מעטפת עם, בלי הרבה ביחס לסביבתו. בעצם נוספה לו במהלך הבניה גם איזה שהיא, איזה שהוא מגדל מעליות כזה בכניסה, שנראה מאוד מרכזי, אבל גם הוא כרגע לא מתקשר עם הסביבה, וכן משולבים בחזיתות שלו אלמנטים מסוימים שהיו, שהמקור שלהם היה במבנים הקודמים שהיו שם. זה מבט על הכיכר היום, מילה כללית על הכיכר. כבר רבות ניסו למצוא את הזהות הנכונה שלה מאז שהמבנה נבנה או מאז. במרוצת השנים בטח בכניסת הרכבת הקלה פה לאזור. כיום יש בה איזה שהוא מערך של טריבונות ועצים עם מבנה. פעם היה מבנה בנק הפועלים נכון?

גיורא סולר:

כן, כן,

לורה ורטון:

כן,

איתי אהרונסון:

היום מלון הרברט סמואל, שיושב מורם מהכיכר שבכניסה שלו, בעצם, בצורה כזאת או אחרת, מסתירה את הכניסה למבנה המשביר שלנו. זה המצב הקיים היום. מבחינת הרקע ההיסטורי שלו. גיורא, אתה רוצה להגיד מילה או מעבר למה שאמרת?

גיורא סולר:

לא, אני חושב שמבחינה נוסטלגית, אבל גם כערך אדריכלי רואים את המבנה הפינתי. כולל המרפסת הארקה הזאת שהייתה של הקונסרבטוריון, וכן כמה איורים של שני המבנים, אחד עם חנות סטימצקי והשני, זהו, וזהו. וזאת למעשה הפינה של נחלת שבעה.

איתי אהרונסון:

אנחנו רואים פה תמונות במרוצת השנים. זאת תמונה עדכנית יותר משנות התשעים, שבאמת מראה את המבנה המקורי ליד מבנה המלון עם מערך המדרגות הקודם. היום מי שמסתובב שם רואה שבעצם הייתה לפני כמה שנים שיפוץ נוסף והיו צריכים להנגיש את הכניסה. היום זה לסופר פארם, אז יצרו פה עוד איזה שהוא מערך של רמפות. בקיצור, יש פה איזשהו מכשול מאוד גדול שהבנו שבתוכנית העתידית תכננו לבטל אותו. אנחנו מאוד מקווים שכך יהיה הדבר. סתם תמונות שמצאנו גם ארכיוניות על הריסת המבנה המקורי. הסביבה שלנו, כמו שאמר גיורא קודם, בטח בהקדמה, היא בעצם התפר שבין האזור ההיסטורי של נחלת שבעה עם רחוב יפו המסחרי והסואן לשעבר והיום קצת פחות סואן, אפשר לומר מאז כניסת הרכבת,

שרון דינור:

זה המקום שאמרתי על הוועדה מקודם, שיש בו בר קטן שמוציא את כל השולחנות בלילה וכל הכיכר פה.

איתי אהרונסון:

כן, באזור הזה.

לורה ורטון:

לזה התכוונת.

שרון דינור:

אתם צריכים לצאת איתי פעם, באמת.

לורה ורטון:

זה השאנטי. ואתמול שלוש,

איתי אהרונסון:

פה יש בר קטן, ופה יש את המדרגות שעולות אתמול שלוש, הכיכר הזאתי בעצם כיכר שמסתתרת מאחורי מבנה המשביר.

גיורא סולר:

אנחנו מתכוונים לחזק אותה.

איתי אהרונסון:

יש פה את, את הציר המרכזי של נחלת השבעה ורואים שוב את הכניסה המעודכנת למלון מכיוון הציר המרכזי הזה, ומצד שני את הקיר האטום שהמבנה היום נותן למעבר הזה. רואים כאן זו תמונה שמראה את היחס בצורה יחסית נכונה בין המבנה של המשביר לבין אתמול שלשום. אפשר לראות את זה כאן. עוד מבט רק עכשיו לכיוון השני, שמראה בעצם את המעבר כאן של הציר המרכזי של נחלת השבעה, רחוב יואל משה סלומון והחיבור שלו לכיכר ציון, ואל רחוב יפו. שוב אמרתי נסתר, כי הכיכר היפה שראינו קודם,

שרון דינור:

כן,

איתי אהרונסון:

עם העם, הבר וכולה, וכניסה אתמול שלשום בעצם מגיעים אליה דרך איזשהו מעבר מאוד צר.

שרון דינור:

זה הציפי מלכוב, לא?

איתי אהרונסון:

נכון,

לורה ורטון:

כן,

איתי אהרונסון:

החלק האחורי,

לורה ורטון:

רואים שם,

איתי אהרונסון:

של מבנה המשביר. זה ציפי מלכוב.

שרון דינור:

זה כאילו מעבר תשתיות כזה,

איתי אהרונסון:

כן,

גיורא סולר:

כן, אבל זו סמטה של יהיה בקנה מידה של הנחלאות.

שרון דינור:

נכון,

איתי אהרונסון:

נכון,

שרון דינור:

אבל רגע, אתם אמרתם שאתם הולכים (לא ברור),

איתי אהרונסון:

כן, אנחנו מגיעים לזה בדיוק עכשיו, ביקשו ממני לקצר, אז אני רץ. אם אני רץ מהר מדי, תגידו לי. תראו, המבנה היום יש לנו פה את נעמי, נציגת חברת מליסרון. המבנה היום בעצם מאבד לאט לאט מערכו, ערכו המסחרי. הוא נבנה בעצם היום אין הרבה גופים מסחריים שמעוניינים לשכור 5 קומות מלאות בתוך מבנה במיקום הזה, והייתה החלטה או התקבלה החלטה, וחברת מליסרון לשנות את הייעוד של המבנה הזה. אנחנו עשינו הרבה בדיקות, מה שנקרא בתוך הבית כדי לבדוק האם אפשר להשתמש במבנה הקיים בשינוי הייעוד הזה, או מה המגבלות בעצם שעומדות לפנינו, והתקבלה החלטה שכרגע המבנה הזה אין מה לעשות כמו שהוא, והוחלט להרוס את המבנה וזאת המהות המרכזית של התב"ע שאנחנו מגישים כרגע. היא תב"ע להריסת המבנה ובמקומו בניית מבנה חדש של מסחר מגורים,

לורה ורטון:

14 קומות אתם מבקשים בבניין?

גיורא סולר:

10,

איתי אהרונסון:

אנחנו נראה, 10, 14 של מסחר ומגורים ושימושים נלווים נוספים, אבל זה העיקר, מסחר ומגורים, כשבעצם מתוך ההיכרות שלנו, גם באופן אישי עם הסביבה הזאת, עם ההיסטוריה של הסביבה הזאת והאהבה שלנו לסביבה, זאת הנקודת התחלה, הייתה נקודה מאוד סביבתית. בוא נגיד סביבתית, זאת אומרת אמנם אנחנו מדברים על מגרש מאוד קטן של 800 מטר, אבל בגלל המיקום המאוד מאוד רגיש שלו, רגיש גם לתושבים. שוב, אמרנו גם באופן אישי לנו, הבנו שכדי לחשוב איך לפתח אותם צריכים

להבין יותר את הסביבה שלו. ובאמת הסתובבנו, מיפינו את הסביבה, ראינו את החיבור שלו לסמטאות של נחלת השבעה. ראינו את הנתק למשל שהוא מייצר והתוספת הזאת של,

גיורא סולר:

מעלית,

איתי אהרונסון:

מגדל המעליות ובינו לבין הרחוב הבא של, ברח לי את שמו, אבל שבעבר התנקז באופן ישיר אל תוך, אל תוך כיכר ציון, והיום הוא בעצם מהווה איזה שהוא חסם. גם מי שהולך כיום בנחלת שבעה לכיוון כיכר ציון, מה שבעיקר רואה זה את מגדל המעליות, ולא את הכיכר. הוא לא מרגיש שהוא הולך אל תוך כיכר. ואז בעצם השלב הבא היה לייצר איזה שהוא מיפוי של כל הצירים שמתנקזים לתוך הכיכר הזאת.

שרון דינור:

אתה יודע משהו? פה עשית משהו אחד שהוא לא מדויק,

איתי אהרונסון:

מה?

שרון דינור:

שהכיכר הזאתי כל הבינוי שמלווה אותה הוא, הוא חזיתות שהן שמתעגלות ברכות. חוץ מהמלון של הרברט סמואל, ואתה לא עיגלת פינה, אתה פינת העיגול בחלק הדרום מערבי.

איתי אהרונסון:

תראי, אנחנו בשלב תב"עי, כן?

שרון דינור:

לא, לא, אבל בסקיצה, לא,

איתי אהרונסון:

אני הבנתי מה שאת אומרת,

שרון דינור:

לא, בסקיצה שלך, סקיצה כאילו שרוצה לספר את הסיפור הזה.

איתי אהרונסון:

כו,

שרון דינור:

אז לא (לא ברור) באמת על המקום.

יערה שאלתיאל:

כאילו אתה מספר את הסיפור, אבל לא הולך עד הסוף.

גיורא סולר:

אבל גם במקור הייתה פיתוח הנופי קטומה, ולא עגולה.

שרון דינור:

בסדר. קטומה ועגולה, אבל אני מתייחסת לרחוב, אוקי, כאילו ל - ,

אורית לנדסברג:

מלווה את ה - ,

איתי אהרונסון:

חבר'ה, הלוואי, הלוואי וזאת תהיה הבעיה שלנו. אני בטוח שאפשר לפתור את זה, אבל הנקודה המרכזית היא הנקודה המרכזית ש - א', ניסינו להסתכל על היחס בין הבניין לבין הכיכר עצמה, והבנו שבעצם הכיכר הזאת בעבר היא כיכר שהסתכלה פנימה. זאת אומרת, היה באיזשהו מרכז, ככה לפחות לפי הקריאה שלנו. והיום המרכז הזה קצת הלך לאיבוד, כי גם הטרסות ואיך שהיא בנויה בעצם מסתכל לתוך איזה שהיא נקודת מגוז שנמצאת איפשהו כאן. ועם המעבר הזה של מרחוב לאזור של רק"ל, דווקא חשבנו שיהיה נכון להסתכל עליה כמכלול.

שרון דינור:

יש לי עוד שאלה, אולי לגיורא יותר, נכון קולנוע ציון, הוא היה הרבה יותר פנימה, ועדיין קראו לזה כיכר ציון. כי כשאתה מסתכל במפות המנדטוריות, כאילו, זה,

גיורא סולר:

כו, כו,

שרון דינור:

אז עד איפה הוא בערך היה? עד כמה עמוק?

גיורא סולר:

ציון פה, הנה,

שרון דינור:

עד כמה עמוק?

גיורא סולר:

הרבה יותר הוא היה, הוא היה,

שרון דינור:

עד השיא עד מתחת לשיא כזה? נכון, הוא היה, אפשר לפתוח מפה ולהסתכל.

גיורא סולר:

כן, בדיוק, על כל פנים, מה שאנחנו מציעים רואים,

ציפי רון:

יש לי ציור, יש לי ציור שלו,

גיורא סולר:

זה לקטום את הפינות, הנה,

שרון דינור:

כן, כן,

גיורא סולר:

שזה בעצם מחזיר לכיכר את הקשר לרחוב הזה,

שרון דינור:

כן,

גיורא סולר:

ויוצר כיכר עם מוקד יותר מסודר ואמצעי ולא כמו שהייתה קודם. כלומר אנחנו משדרגים משנים, מציעים לשנות את כיכר ציון, להרחיב אותה ולתת לה מבנה עירוני ציבורי יותר ממה שהיא קיימת כיום. זה, זה זאת נקודת המוצא. הדבר השני שחשוב היה לנו מאוד, זה קני המידה של הסמטאות, המעבר מהסמטאות אל הכיכר. אז אם אנחנו הולכים פה ברחוב יואל סלומון במקום הזה ומגיעים לכאן, אלא בסמטה הצרה הזאת והכיכרונת הקטנה, אנחנו מגדילים אותה ויוצרים מעבר מקורה בן

שתי קומות שהוא מעין פסאז', במסורת של פסאז'ים ואז יש איזה מעבר מקני המידה של הנחלאות של קנה המידה של 6, 8 מטר רוחב אל הכיכר, זה יוצר הפתעה דרמטית מאוד גדולה,

שרון דינור:

אפשר לעצור אותך פה?

גיורא סולר:

כן, בבקשה.

שרון דינור:

קודם כל אני חושבת שגם, זה ממש נכון מה שאמרת גם על ה – די. אן. איי של השבילים שם שהוא מאוד בסמטאות שהוא מאוד חשוב, וגם שהכיכר הזאתי ששמתם בה את העץ היא בתת ניצול היום וצריך וכדאי לעשות אותה. אני פשוט אפילו רוצה להגיד שאני לא בטוחה שהפסאז' הוא התשובה, ובגלל שאני לא מכירה הרבה דוגמאות מוצלחות לפסאז'ים עירוניים במרכז העיר,

גיורא סולר:

הוא קצר מאוד,

שרון דינור:

והוא,

גיורא סולר:

הוא גם קצר מאוד,

שרון דינור:

הוא גם קצר, והוא גם מקורה, והוא גם, אני לא בטוחה.

גיורא סולר:

אבל הוא קצר מאוד,

שרון דינור:

כן,

גיורא סולר:

וזה היתרון.

שרון דינור:

ואני פשוט רוצה להגיד שדווקא בקונפליקט הזה, בין זה שנתתם שטח לכיכר, אני לא צריכה שתתנו את ה - עוד שטח, אני חושבת ש - ,

גיורא סולר:

אני אסביר.

שרון דינור:

אני חושבת שמה שחשוב במעשה שלכם זה,

גיורא סולר:

לא גמרתי את ההסבר.

שרון דינור:

זה,

גיורא סולר:

לא גמרתי את ההסבר.

שרון דינור:

אז אני רק אגיד מה. אני אגב, לא שמה סימן קריאה. אני שמה סימן שאלה, אבל אני חושבת ששתי הסמטאות מלכוד והשנייה והכיכר ביניהם הן מספיק טובות. אני לא בטוחה שצריך לעשות להם, ואם אתה עושה דופן טובה אליהם זה יהיה מספיק טוב. לא צריך גם פסאז' לדעתי.

גיורא סולר:

יש לזה אבל יתרון גדול. א', בסופו של דבר אנחנו מאוד מעוניינים שהבניין תהיינה לו חזיתות פעילות, כלומר שהוא יהיה פתוח ואנשים יעברו דרכו. החנויות, יש להם גם חזית פנימית, לא רק חזית,

לורה ורטון:

בסמטה?

גיורא סולר:

אם אני לוקח את החזיתות.

לורה ורטון:

לסמטה כאן??

גיורא סולר:

כן. בהחלט, כלומר איפה, (לא ברור) הנה, אבל יש לנו חזיתות פה פנימיות, מסחריות. יש חזיתות פה במקום הזה. וגם חזיתות כאן שיכולות לפתוח אולי בית קפה, אלא כעיקרון את הקטנה הזאת.

שרון דינור:

זה מבורך, אבל,

גיורא סולר:

אבל עכשיו ישנו אדריכל ידוע (לא ברור),

שרון דינור:

שמענו עליו, אפילו כשהוא היה בארץ, והייתי בהרצאה.

גיורא סולר:

והוא יוצר תמיד את המעבר מקטן נמוך אל גדול. הדרמה הזאת של מעבר בין הסמטאות, בין המעברים הצרים שמובילים אל רחוב יפו מן הקנה מידה הזה הקטן של הסמטה, שהיא דומה לסמטה שנמצאת פה במזרח, איפה שהיה,

שרון דינור:

כן, כל כך,

גיורא סולר:

(לא ברור) וזהו, היא קצרה, היא לא ארוכה, אבל היא עוד סמטה ברוחב הזה של שישה מטר, שמאפשר לעבור אל הכיכר לא באופן ישיר, אלא דרך מעבר, כלומר דרך חלל מעבר.

שרון דינור:

בסמטה השנייה, מקורה, יראו את השערים האלה?

גיורא סולר:

לא, לא, זה פתוח לציבור.

שרון דינור:

היה לי עוד שאלה, אבל ברח לי, כן, אורית.

אורית לנדסברג:

אני חושבת שאתם מייצרים סיפור חדש, כשאני חושבת שהסיפור המקורי, הלך לאיבוד. ואני חושבת אני רוצה, אני מחפשת את הסיפור המקורי. למה? קודם כל כי אנחנו מדברים כאן בשימור של מרכז העיר, אז לא נשאר הרבה אבנים, אבל כן יש (לא ברור) משהו נורא נורא ברור והוא נורא משמעותי במרכז העיר. זה שתמיד הבינוי הוא מלווה ולא נקטע. זאת אומרת כל הסיטואציות האלה, כל הסיטואציות האלה של זה וזה, וזה, אני רוצה לראות אותו כאן. למה? כיוון שתמיד יש לי אם (לא ברור),

שרון דינור:

אני אראה לך את זה, כי הם הוא רק עושים פסאז'ים, הבניין עצמו הוא,

גיורא סולר:

הבניין תראי זה,

שרון דינור:

שלא היה לכם הדמיות.

אורית לנדסברג:

שנייה, יש כאן בעצם יש פירוק, יש פירוק, יש שני בניינים,

שרון דינור:

של להראות לנו,

אורית לנדסברג:

ויש החלשה של הדבר הזה, עכשיו כל היה כאן הסיטואציה שהייתה כאן,

גיורא סולר:

זה ישנו מלמעלה.

אורית לנדסברג:

שנייה, הסיטואציה שהייתה במרכז העיר, שהיו בניינים עם נפח מאוד מאוד גדול שלקחו קו אפס ועשו לי כל הזמן משפכים, משפכים לסמטאות ופתאום שוברים את זה.

שרון דינור:

בואי, בואי נראה.

גיורא סולר:

(לא ברור) לדעתי,

איתי אהרונסון:

חשוב, חשוב לשמוע את הדברים,

אורית לנדסברג:

שימור, רק את זה, שימור על זה אני רוצה,

איתי אהרונסון:

אני רגע, א', אנחנו מדברים על תב"ע, בעצם אנחנו שמים גבולות של תב"ע, אנחנו עדיין לא ממש עיצבנו את הבניין. דבר שני, יש פה איזה שהוא גם נקודה רגישה מבחינתנו הייתה מצד אחד לראות איך אנחנו, הרי בסופו של דבר זה פרויקט שגם צריך לממן את עצמו בצורה כזאת או אחרת. הנפח נפח הבינוי צריך להתקיים, ואנחנו חשבנו על איך מצד אחד אנחנו מצליחים להשיג את הנפח שאנחנו רוצים, ומצד שני כן מתייחסים לסביבה והקיטוע הזה לשתי מסות עיקריות.

גיורא סולר:

אגיד עוד דבר סליחה, איתי, המעבר הצר הזה הוא לא חיבור מספיק טוב לרחוב יפו ולכיכר ציון, של המשך של רחוב יואל סלומון, ולכן מצד אחד ושל הסמטאות הפנימיות מצד שני. ולכן רצינו ליצור מעבר רחב ומכובד שייתן סיום לכיכרונת הקטנה הזאת,

שרון דינור:

בסדר, בואו,

גיורא סולר:

לאו דווקא דרך הסמטה.

ציפי רון:

אבל יש שמה עוד מעבר אחד שמתחבר לרחוב יפו.

איתי אהרונסון:

נכון,

גיורא סולר:

נכון, נכון, הוא נשאר, נשאר מעברים,

ציפי רון:

סך הכול ויש בו מדרגות והוא חמוד מאוד,

גיורא סולר:

בהחלט אבל הוא רק,

ציפי רון:

מאוד ירושלמי,

גיורא סולר:

הוא רק מטר וחצי רוחב, ואנחנו,

ציפי רון:

הקבוצות עוברות בו ומאוד אוהבים אותו, קבוצות של תיירים כשיש תיירות ומטיילים. כי הוא,

איתי אהרונסון:

נכון.

ציפי רון:

כי זה מעבר,

איתי אהרונסון:

זה גם נורא יפה כי יש שם עצים.

שרון דינור:

כשנכנסים עכשיו (לא ברור) מעבר קטן ופתאום מגיעים לחצר הפנימית הזאת שהיא נהדרת.

לורה ורטון:

מקסים.

איתי אהרונסון:

אז אנחנו מיצינו את הפוטנציאל הזה, ומה שהיה לנו חשוב זה כמו שאמרתי, א', לחלק את זה לשתי מסות. למה? כי אנחנו רוצים לתת חזית שממשיכה עם הרצף של המבנים של רחוב יפו, שיהיה לה את ה - , מבחינה מסתית שהיא תוכל ללוות את מסת הבינוי שקיימת היום ברחוב יפו. ומצד שני, היות ואנחנו סמוכים למבנה המלון שהוא טיפה גבוה יותר. לקחת בעצם את המבנה שמלווה את המלון ולעלות איתו עוד טיפה יותר גבוה. לגבי השינוי או סיבוב המסה הזאת. היא בעצם מגדילה לנו את הכיכר הזאת של מלכו ומאפשרת לה להיות כיכר יותר פעילה. אנחנו צופים שיש שם איזשהו בית קפה

קטן ומוצל, וגם זה מאפשר לנו בבנייני מגורים בעצם מעל הכיכר לפתוח מרפסות לכיוון הזה. ואז בעצם אנחנו לוקחים איזה שהיא נקודה שהיא נקודה יחסית נעלמת מהעין והופכים אותה לנקודה שיש בה הרבה יותר ערך. שוב, אולי אפשר לקרוא לזה גם איזה שהיא, איזה שהיא נקודה שבה אתה יכול להגן על עצמך מפני הפעילות העמוסה שברחוב יפו.

גיורא סולר:

מה שאתם עוד רואים שברחוב יואל סלומון ויצרנו את כניסת המגורים,

איתי אהרונסון:

ממש מול הכניסה,

גיורא סולר:

באופן צנוע מול הכניסה למלון, כך שזה חזיתות הפרטיות לא פונות לחללים המאוד ציבוריים, החתך.

איתי אהרונסון:

כן. פה אפשר שוב לראות את חלוקת המסות כפי שאנחנו מציעים אותה כרגע. יש, המעבר הקיים בין אתמול שלשום לבין מבנה המשביר נשאר, אנחנו מוסיפים עוד את המעבר הזה דרך הבניין. ויש כמובן גם את הסמטה הצרה הזאת. כמו שציפי אמרה לכיוון רחוב יפו, אפשר לראות פה את המסחר בקומת הקרקע. שוב, אנחנו לא נפסיק להדגיש את זה. אנחנו רוצים מסחר שמדבר עם הרחוב שמתקשר עם הרחוב. לא איזושהו מסחר גדול ומנוכר.

שרון דינור:

בגלל זה אתם רוצים,

גיורא סולר:

שאר החזית,

שרון דינור:

מה יהיה עם המסחר בתת-הקרקע? שלא מתקשר עם הרחוב?

גיורא סולר:

זה המשך של החנויות כלפי מטה, המשך של החנויות כלפי מטה.

איתי אהרונסון:

או ממש גלריות, לכיוון התחתון שלו.

ציפי רון:

מה זה (לא ברור), אפשר לראות מה זה המבנה הקיים? מה שמסומן כמבנה קיים.

איתי אהרונסון:

איפה?

ציפי רון:

פה, בצד שמאל, זה התחלה של אתמול שלשום,

שרון דינור:

את רואה שהם מקרים פה את הסמטה, של ה - ,

ציפי רון:

כן,

לורה ורטון:

רואים את זה, זה,

ציפי רון:

הבניין שאתם מציעים בעצם הוא,

שרון דינור:

(לא ברור) כדי (לא ברור) עלה מעבר, מה?

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

על השטח הפתוח היום?

גיורא סולר:

כן,

איתי אהרונסון:

כן, בעצם אנחנו לוקחים את המעבר הזה, מוסיפים לו עוד מעבר מתחת לבניין ושניהם הופכים להיות מעברים.

שרון דינור:

אוקי,

ציפי רון:

אבל זה לא נראה ככה.

שרון דינור:

זה מה שהם מציעים, אבל זה לא.

ציפי רון:

בסדר, למה?

גיורא סולר:

מה שאתם רואים פה זה בדיוק את קנה מידה של הבניינים ההיסטוריים.

שרון דינור:

בעצם לקחתם והזזתם את זה וחיברתם את זה עוד פעם.

יערה שאלתיאל:

כן,

איתי אהרונסון:

מה זאת אומרת?

יערה שאלתיאל:

הזזתם ושמתם במקום המבנה העגול,

שרון דינור:

של השימור, במקום המבנה עגול, עשיתם לזה איחוד.

איתי אהרונסון:

אני מבין שאת מביאה הכול פה, זה (לא ברור),

שרון דינור:

לא, לא, לא, מה שאנחנו אומרים זה שהיום היה את העיגול הוא ניתק בין שני חלקים היסטוריים,

איתי אהרונסון:

נכון,

שרון דינור: ואתם עשיתם את הפינה החזרתם אותה להיות היסטורית.

יערה שאלתיאל:

כן,

איתי אהרונסון:

לא,

ציפי רון:

בסדר, זה היה עונתי,

שרון דינור:

נכון,

ציפי רון:

זה היה עונתי.

יערה שאלתיאל:

אבל,

ציפי רון:

עכשיו הם יבואו,

איתי אהרונסון:

הפינה.

יערה שאלתיאל:

אני לא בטוחה שהיה הסיטואציה כזאת של עמוד, ככה, כאילו ש - ,

איתי אהרונסון:

איפה?

יערה שאלתיאל:

כאילו העמוד הוא דק מידי בפינה, זה מה ש - , בעין, אבל, בסדר.

שרון דינור:

כל (לא ברור),

גיורא סולר:

אבל אנחנו לא מייצרים את הבניין כזה,

איתי אהרונסון:

זה שוב, זה באופן רעיוני. הכוונה פה היא להראות את המבנה עם הקיטום הזה של הזווית ומה הוא עושה לכיכר.

גיורא סולר:

המבנה הוא ביניהם,

איתי אהרונסון:

אני חושב שהוא,

גיורא סולר:

המבנה הוא בן עשר קומות.

שרון דינור:

כן,

גיורא סולר:

המבנה שעל הקיר, על רחוב יפו ועל הכיכר וממול, ממש ברגע זה עברנו ונבנה בניין של 10 קומות מסחריות, 4.20 מטר גובה, שהקומות פה הם מקומות מגורים יותר נמוכות, כך שהבניין הוא מאוד דומה לבניין שלימדו מבחינת הגובה, והוא בעצם מהווה חוליה בינו ובין הבניין של בנק הפועלים שהוגשה בו בקשה ל - 14 קומות ולכן אנחנו קושרים את זה בנסיגה לאחור.

לורה ורטון:

הוגשה, ולא אושרה.

שרון דינור:

אצלנו זה לא.

גיורא סולר:

לא. הם נסוגו מהבקשה. זה לא שלא אושר, הם נסוגו.

איתי אהרונסון:

לפחות הבנו מאמי ארבל ש - , שהסיכוי שזה,

שרון דינור:

אבל עשיתם פה, עוד, יש פה עוד משהו מדהים שאתם לא דיברתם עליו. אני לא יודעת אם אתם מתכננים אותו, אבל הכיכר עצמה עברה שינוי פה וירדה למפלס אחר,

גיורא סולר:

בהחלט,

איתי אהרונסון:

נכון, נכון,

גיורא סולר:

בהחלט.

שרון דינור:

שזה בתוכנית עתידית של מישהו שלא מקדם אותו בסוף, או שזה בתכנון של עדן.

איתי אהרונסון:

אז חלק מהתוכנית של הרברט סמואל הייתה שהם הציעו בעצם להוריד את הטריבונה הענקית הזאת.

שרון דינור:

זה כזה הקלה להסתכל על זה.

איתי אהרונסון:

בדיוק, הם הציעו להוריד אותו.

שרון דינור:

אבל זה לא קורה,

איתי אהרונסון:

בתמורה לעוד שתי קומות,

שרון דינור:

זה מה (לא ברור) עכשיו,

איתי אהרונסון:

אמי אמר שזה יקרה, אני לא יודע,

שרון דינור:

אמי אמר?

איתי אהרונסון:

הוא אמר,

שרון דינור:

לא, זה חמוד.

גיורא סולר:

הוא אמר לנו שבהחלט להגיע למצב הזה.

שרון דינור:

מצב אידיאלי.

גיורא סולר:

בטווח הארוך יותר, כש - ,

שרון דינור:

זה פשוט זה (לא ברור) שלכם, נכון,

גיורא סולר:

נכון, אין ספק, שאם אנחנו, אם יאושר הבניין שלנו, כפי שהוא, זה יעודד, יעודד את ה - , הפיתוח של הכיכר כולה, גם בבניין סנסור, מהצד השני של הכיכר,

שרון דינור:

אני לא רוצה שסנסור יגיע,

לורה ורטון:

הכוונה היא גם להוציא את כל (לא ברור).

אורית לנדסברג:

משהו באותו מישור,

דוד היימן:

הבניין פה (לא ברור)?

גיורא סולר:

לא, לא, הוא במישור,

איתי אהרונסון:

אפשר לחזור לתוכנית,

לורה ורטון:

אני אראה את ההרמוניקה,

דוד היימן:

אפשר לראות הדמיה?

אורית לנדסברג:

זה נראה בהדמיה,

לורה ורטון:

כן, הוא גם תולה את זה על ה - , כן, גם על הסמטה, וגם על הרחוב לפי ה - ,

שרון דינור:

כן. מה?

איתי אהרונסון:

אפשר לראות פה בתוכנית,

שרון דינור:

מה רואים?

איתי אהרונסון:

את הבליטה הקלה, זה פשוט המגרש טיפה יותר גדול.

שרון דינור:

מה? מה? לא הבנתי מה אתה מראה.

איתי אהרונסון:

דיברו על הבליטה, אז גם היום הבליטה,

שרון דינור:

רגע, הוא בולט, זה יותר ממה שהוא היום? כאילו,

איתי אהרונסון:

לא, לא, אותו דבר.

אורית לנדסברג:

אני רוצה להגיד משהו על הקו הזה שיצרתם עם רחוב חבצלת. אפשר לחזור ל - .

איתי אהרונסון:

יש, חבצלת.

אורית לנדסברג:

ליד הקודם.

איתי אהרונסון:

זה,

אורית לנדסברג:

כן, כאן. כל הסיפור בירושלים זה אף פעם זה לא ישר, אף פעם לא ישר, כי על פניו לפי הישר. אז בואו נהיה ניו יורק, נחתוך פה את זה, שיהיה ישר. לא. אני יורדת ואני הולכת.

שרון דינור:

אבל הם מרחיבים את הכיכר, אורית,

אורית לנדסברג:

והכניסה כאן, רגע ואני הולכת פה ואני חוזרת ואני הדבר הזה. ההליכה הזאת זה, זה שימור בעיניי בירושלים.

גיורא סולר:

כן,

אורית לנדסברג:

אפשר להיות עיר אחרת, אבל מבחינתי זה שיוק לירושלים.

איתי אהרונסון:

את צודקת, אבל מצד שני אם את חושבת על איך נוצרה הכיכר הזאת מראש, היא לא נוצרה, כי מישהו אמר בואו נשים פה כיכר. היא נוצרה כי היו פה דרכים היסטוריות. דרך אגב כן הסתכלנו על ה - , על ה - , גם התצ"אות, וגם המפות, המפות ההיסטוריות. היו פה דרכים בצירים שבעצם נפגשו בנקודה הזאת, והדרכים בעצם עיצבו את הכיכר, ואחד הדברים שעשו בבניין הזה זה ברגע שהוסיפו את, בגלל זה פשוט תצורת המגרש. הוסיפו את מגדל המעליות האלה פה, אז בעצם מה שלקחו, איזה שהוא משהו שבעצם הוצע על ידי ההיסטוריה,

שרון דינור:

כן,

איתי אהרונסון:

ושמו בו איזשהו טריז שאנחנו באים ואומרים - לא, חבר'ה, בואו נשאיר את הדבר הזה. בואו נחזור לנקודה שבה אם אני הולך ברחוב יואל סלומון.

שרון דינור:

אבל לצורך העניין למענה להוריד וגם אותי עכשיו זה מסקרן, הבינוי המקורי של הבניין המקורי הוא היה (לא ברור), שאתם מציעים משהו חריג לטובת החלק?

איתי אהרונסון:

הרבה יותר קרוב אליה.

שרון דינור:

כי זה, כי זה,

גיורא סולר:

הרבה יותר קרוב (לא ברור),

שרון דינור:

כי ההרחבה של הכיכר פה, היא כאילו מחזירה עטרה ליושנה,

אורית לנדסברג:

בסדר, סבבה, אני אשמח.

שרון דינור:

פשוט קשה לנו, קשה לנו,

גיורא סולר:

לא, אתם רואים את הגמלון הזה, הוא שהוא משתרע מפה.

שרון דינור:

אוקי, אבל התמונה הזאת מצוינת עכשיו על, למשהו שכן ניסינו להגיד לכם, אבל אנחנו לא נגיד את זה יותר כדי שלא תצאו מפה זה. אבל באמת יש משהו מאוד עדין במפגש של הזוויות פה, ואני ממש מבקש מכם, כי אני חושבת שזה באמת לא הדבר הכי חשוב בתכנית שלכם, אבל זה כן חשוב לנו. הפינות הקטומות האלה, שהן פוגשות את הכיכר באהבה וברכות ומאפיינות את מרכז העיר חשובות, ורואים את זה שגם בבנייה המנדטורית וגם בבנייה העות'מאנית עשו את זה, זה כאילו זה כל כך יפה ועדין וירושלמי שבעיניי אפילו, נכון שאתם רק בתב"ע, אבל כאילו הייתי רוצה לחוש את זה גם בתוך.

יערה שאלתיאל:

ואז גם אתה רואה את היחס בין המסה הבנויה למסה הפנויה בגלל הפינות האלה זה נותן נפח יותר למסה הבנויה.

אורית לנדסברג:

נכון, נכון.

יערה שאלתיאל:

ואנחנו אומרים אולי זה אחד הדברים שכאילו.

גיורא סולר:

אני שמח שאת אומרת,

יערה שאלתיאל:

שבאמת לפחות אני לא יודעת להגיד רק בקומות התחתונות או יותר מזה, אבל יש ערך לקיר, יש ערך לאבן יש ערך לא רק לפתחים ויש. וכמו שאת אומרת באמת עם בפינות הקירות הן מחזקות את זה.

גיורא סולר:

לעשות בניין עם מסחר מודרני עם פתחים קטנים, זה לא עובד.

יערה שאלתיאל:

לא,

גיורא סולר:

זה לא עובד.

יערה שאלתיאל:

לא, לא קטנים. גם פה יש גם הוא. היו פתחים, גם למסחר,

גיורא סולר:

הגדילו פתחים מעבר במקור הגדילו בבניין המקורי, הגדילו את הפתחים כיוון שלא הייתה ועדת שימור ולא היה שמירה על בניינים,

שרון דינור:

לא בבניין המקורי, אתה מתכוון?

גיורא סולר:

אז עשו מה שהם רצו,

שרון דינור:

בבניין המקורי מספר 2,

גיורא סולר:

כן, בסטימצקי לא, בסטימצקי היה חלון ראוה גדול שפתחו אותו בבניין ההיסטורי.

יערה שאלתיאל:

אז אנחנו עדיין, אנחנו מדברים,

גיורא סולר:

אף אחד לא אמר מילה.

לורה ורטון:

בסדר. הפקנו לקחים.

גיורא סולר:

אז אני אומר אין ברירה. אנחנו רוצים לעשות מסחר מודרני, טוב, איכותי.

יערה שאלתיאל:

זה בסדר.

גיורא סולר:

שיפעל כמו שצריך, ולכן,

יערה שאלתיאל:

זה בסדר.

גיורא סולר:

הבסיס הוא חלונות ראווה.

יערה שאלתיאל:

זה בסדר, זה בסדר שצריך זה, אבל איפה שהוא גם לתת כאילו, לא, לא להגיע למצב של עמוד, זאת אומרת בין עמוד לבין קיר מלא,

גיורא סולר:

אוקי,

יערה שאלתיאל:

עדיין יש לנו מנעד,

Speaker 7:

זה בסדר, זה בסדר שצריך זה, אבל איפשהו גם לתת. כאילו לא לא, לא להגיע למצב של עמוד מת בן עמוד לבין קיר מלא עדיין יש. אנחנו יש לנו מנעד.

גיורא סולר:

יופי, אני מסכים. ואנחנו כשנגיע לבטל את ההיתר לבניין בין (לא ברור) נגיע אליכם עוד פעם.

שרון דינור:

אבל אולי אנחנו לא נהיה פה ואני רוצה שיהיה משהו שאכפת לו,

גיורא סולר:

אז תשאירו לנו את זה בכתב. תשאירו לנו את זה בכתב.

שרון דינור:

אני לא אהיה אתכם.

גיורא סולר:

אבל ציפי תהיה.

שרון דינור:

ציפי תהיה. לכן אני מבקשת,

גיורא סולר:

היא תמיד.

לורה ורטון:

אני גם רוצה להגיד משהו על הגובה, זאת אומרת לא,

גיורא סולר:

לא, עוד לא הגענו,

לורה ורטון:

אוקי, טוב, נחכה.

גיורא סולר:

אנחנו באמת רוצים, נעשה את זה ממש לקראת סיום.

שרון דינור:

אני חשבתי שכבר סיימתם סליחה,

גיורא סולר:

לא, אבל הנה אנחנו מסיימים. אז הגובה, כמו שאמרנו,

ג'ורא סולר:

אפשר לראות את ההדמיה?

ג'ורא סולר:

נסוגנו לאחור, כי הבניין שנבנה ממול, ברחוב יפו, הוא בגובה אפילו יותר גבוה, מדדנו את זה,

יערה שאלתיאל:

אתה יודע את המחזור,

ג'ורא סולר:

פינת חבצלת, הוא יותר גבוה.

שרון דינור:

אבל הוא כולו מלונאות, הוא לא,

ג'ורא סולר:

הם גם,

שרון דינור:

אני מנסה להסביר מה ההיגיון בעיר ירושלים שומעים מלונאות,

יערה שאלתיאל:

זה קשה,

שרון דינור:

מקבל עד,

יערה שאלתיאל:

יש התייחסות,

שרון דינור:

זה אצלכם אתם מעורב,

ג'ורא סולר:

אנחנו מעורב,

שרון דינור:

אם אתם תציעו רק מלון, אני מניחה שאתם,

גיורא סולר:

כן, גם הוא,

שרון דינור:

גם הוא קיבל 10, המטרה היא לא להגיע לגובה, הגובה הוא לא המטרה, המטרה היא,

גיורא סולר:

לא, לא,

שרון דינור:

מלון,

גיורא סולר:

בסדר, אבל פה במקרה הזה אנחנו,

שרון דינור:

אגב אני חושבת שתוספת מגורים זה לא עניין שימורי, ואני חושבת שזה מבורך ב - ,

גיורא סולר:

הבניין האחורי,

שרון דינור:

אני אוהבת שבמרכז העיר יש גם וגם. עירוב שימושים הוא בריא, הוא מכריע את ה - ,

גיורא סולר:

הבניין האחורי הוא בגובה עתידי של בניין הבנק, כך שהגובה של 14 של המלון,

לורה ורטון:

שזה 10 קומות,

גיורא סולר:

סליחה, המלון הזה.

שרון דינור:

אתם עשיתם גם ממ"קים, לא ממ"דים, נכון? זה,

גיורא סולר:

אנחנו עשינו ממ"קים כן, קומתיים בגלל כדי למקסם, המגרש הוא באמת קטן מאוד, באופן יחסי במגרש.

לורה ורטון:

של 800 מטר.

גיורא סולר:

כן, ואנחנו בהחלט בקומה השנייה. בהחלט עושים קיר ומשמרים חלונות ומוסיפים את האלמנטים ההיסטוריים שאפיינו את הבניין וגם העמודים.

שרון דינור:

הנה פה אתם רואים את הפסאז' שלכם, לא רואים אותו כאילו, לא רואים.

איתי אהרונסון:

כן, כן, אנחנו נשוויץ בו יותר.

שרון דינור:

לא, לא רואים את הסיפור של (לא ברור) וכל זה. אי אפשר היה לנחש, זה לא,

גיורא סולר:

יהיה,

אורית לנדסברג:

צריך גם את האוכלוסייה לשנות,

ציפי רון:

הזווית של ה - ,

יערה שאלתיאל:

השפיץ הזה שהוא חד מידי שם,

אורית לנדסברג:

באמת המסחר שם, הוא כל כך דל והוא הולך ומתמעט שאני חושבת שהגדלת ועוד לתת עוד מעטפת של עוד מסחר ועוד מאחורי הקלעים זה יהיה ממש Disaster למי שייכנס לשם, כי אני לא חושבת שזה יתרומם.

גיורא סולר:

שאנחנו פועלים בשמה של חברה מסחרית.

אורית לנדסברג:

כן, ברור לי.

גיורא סולר:

שהיא לוקחת. היא יודעת, חברת מליסרון מבינה במסחר, אי אפשר להאשים אותה.

אורית לנדסברג:

ברור לי.

גיורא סולר:

היא לא מבינה במסחר ולכן אנחנו עושים מה שהם מבקשים לצורך העניין.

אורית לנדסברג:

זה בסדר, זה בסדר, רק אני חיה בעיר ובסוף אני רואה מקומות שמתים אז אני פחות. זה יותר חשוב לי להגיד את מה שאני רואה וחווה בלי מדעי הכלכלה, זה אחד.

גיורא סולר:

כן, כן,

אורית לנדסברג:

ודבר שני באמת מה שנאמר פה על החזיתות שהם הפכו להיות מאוד מאוד מאוד, הכול זכוכית, אין כמעט את התחושה של,

גיורא סולר:

אני,

אורית לנדסברג:

סגירות שהאבן נותנת.

גיורא סולר:

(לא ברור) מתי הוחלט בירושלים לעבור לבנייני זכוכית, כי אני רואה באוניברסיטה בגבעת רם בנו בנייני זכוכית ובוודאי בהר חוצבים בונים. וככל שאני ועכשיו בונים על יד שערי צדק הישן, ההיסטורי בנייני זכוכית. ואני תמהה, אנחנו שתכננו את המגדלים של משרדי המחוז, אז התלבטנו ארוכות איך עושים בניין גבוה מאבן.

שרון דינור:

אני מאוד אוהבת אותם.

גיורא סולר:

אני שמח שאת, אבל התלבטנו ארוכות איך בונים בניין מאבן, שהוא יראה את תמיר מצד אחד, יראה מודרני מצד שני ויראה בניין של אבן, כי החשיבות של האבן לא מוטלת בספק. ואני רואה ואני אומר אני תמהה, מתי הוחלט שמותר לבנות בירושלים בנייני זכוכית מלאים? כי אני מסביב רואה בכל מקום בניינים חדשים שהם נבנים כבנייני זכוכית.

שרון דינור:

טוב, רגע, על זה, זה שאלה מורכבת. אם אתה רוצה, אני חושבת שחובה לעשות על זה דיון רחב יותר. זה לא בידיים רק של ועדת שימור.

גיורא סולר:

אדרבא,

שרון דינור:

הייתה, אין החלטה, אין איזו החלטה, אין איזו נקודה שבה הוחלט ש - , יש, יש דילמות באמת ובאמת מעניינות.

גיורא סולר:

הדילמות שאנחנו כמתכננים מתלבטים, איך עושים בניין מודרני גבוה, שהבניינים המודרניים הגבוהים הם בניינים בני זמננו. הם ממש (לא ברור), אלה הבניינים של עכשיו, וקשה מאוד לחבר אותם לבניינים ההיסטוריים בגלל הקנה מידה, בגלל שיטות הבנייה וכך הלאה.

שרון דינור:

גם, אבל,

גיורא סולר:

אבל אסור בשום אופן שירושלים תיהפך לכל מקום, (לא ברור) בין טקסס למוסקבה, בנייני זכוכית, מגדלי זכוכית.

שרון דינור:

במוסקבה.

גיורא סולר:

ולכן באמצע יש גם את תל אביב.

שרון דינור:

כן,

גיורא סולר:

אבל אני אומר אסור שירושלים תהפוך לתל אביב, לפחות מבחינתי.

שרון דינור:

אז רגע, אז בוא נשים רגע את ה - ,

גיורא סולר:

יש לה 50 שנה האחרונות.

שרון דינור:

בוא נשים רגע, אני רוצה רגע לשאול משהו שהוא כאילו שאלה שהיא, אני חשוב לי לדעת אותה למרות שאנחנו בטאבו. בעצם, זה לא ש - , אני לא יודעת מי תכנן את הבניין ה - ,

איתי אהרונסון:

אמציה,

שרון דינור:

אמציה, זה לא שהוא רצה לעשות נזק לעיר, אבל הדבר הזה התשתיות כנראה היו כורח המציאות במעבר הזה של מלכו שיש שם את הדבר הזה.

גיורא סולר:

כן,

שרון דינור:

איך אתם תתמודדו עם זה כדי לפנות את הדבר הזה? מה התשובה לזה? עכשיו אני רואה חדר אשפה אחד שהוא פונה ליואל משה סלומון, זה בסדר לדעתי,

גיורא סולר:

כן,

שרון דינור:

כי זה ברחוב שעובר פינאי. אני לא רוצה שהמקום הזה יהיה מקום של, כאילו המקום הזה הוא. אז מה? אנחנו נעשה את זה לא יהיה שמה, לא את האוורורים, ולא את ה - ,

גיורא סולר:

זה לא יהיה, ואפשר יהיה לכתוב,

שרון דינור:

אבל איפה יהיה, אבל איפה כן יהיה כאילו?

גיורא סולר:

לאיפה כן? אנחנו נמצא,

שרון דינור:

זה רק בפסאז' שלכם,

גיורא סולר:

לא, כי למשל, אין לנו אוורור כלפי מעלה, כי אין לנו חניון מתחת.

שרון דינור:

אבל גם אין עוד חניון מתחת,

גיורא סולר:

נכון,

שרון דינור:

עדיין יש את הדבר הזה, אז,

גיורא סולר:

אז יכול להיות לשירותים כך הלאה, אז אפשר להתחבר (לא ברור), יימצאו הפתרונות שלא יהיה (לא ברור) של,

שרון דינור:

אוקי, הדבר השני שרציתי לשאול, אנחנו עכשיו זה קומת קרקע, נכון? מה שמסתכלת,

גיורא סולר:

כן,

שרון דינור:

לא קרקע?

גיורא סולר:

לא,

שרון דינור:

כן, לא, אוקי,

איתי אהרונסון:

קומה אפס אחד, לא?

גיורא סולר:

לא, זה כן,

שרון דינור:

קומת,

איתי אהרונסון:

זאת קומת הקרקע,

לורה ורטון:

אני לא (לא ברור),

שרון דינור:

זה קומת הקרקע,

גיורא סולר:

כן, כן,

שרון דינור:

לא, למה אני שואלת, כי אני רוצה רגע שכן, תראו, היה לנו, היה לנו התלבטות, אנחנו אוהבים שיש הרבה חנויות, ולא חנות אחת וזה מאוד מאוד משאיר מרכז עיר. אני לא, כל מה שצבוע פה בסגול הוא מסחרי, נכון?

גיורא סולר:

כן,

שרון דינור:

אנחנו התלבטנו עם לקבוע פה את הדבר הזה בתור הוראה, שזה משהו שפעם היינו משלבים בתב"עות כדי שלא יהיה לנו מקרה שחנות אחת לוקחת הכול. ואז שבע בערב החנות נסגרת. אתה הולך במרכז ואז לא כתוב. אני רואה שאתם מציעים פה נתחים ואולי זה כן משתלב עם המחשבה שלכם, אז השאלה אם זה משהו ש - ,

גיורא סולר:

האם,

ציפי רון:

לעשות את זה (לא ברור).

גיורא סולר:

לא, חברה אחת,

אורית לנדסברג:

זה בעלות אחודה?

איתי אהרונסון:

לא,

אורית לנדסברג:

לא, לא,

לורה ורטון:

שזה מחולק,

שרון דינור:

להיפך, לא רוצים לייצר כאן אחד, סופרמרקט רמי לוי מחר, לוקח, הוא לוקח את כל הנתח הזה,

גיורא סולר:

רוצים,

שרון דינור:

וסוגר את השביל, סוגרים את זה.

ציפי רון:

יהיה מקס סטוק, שיהיה מקס סטוק, מקס סטוק כל הפינה שם.

יערה שאלתיאל:

שיהיו חניות,

ציפי רון:

עכשיו זה העסק הכי רווחי בארץ.

שרון דינור:

אבל עד איזה שעה?

יערה שאלתיאל:

זה, זה יהיה, מיקום.

שרון דינור:

הנה תגידו משהו.

ציפי רון:

יש לי שאלה. חברים, יש לי שאלה. אותי מטריד העניין של הקירוי, של הסמטה המקורה בירושלים.

שרון דינור:

איזה מהם? איזה מהם? יש את הפסאז',

יערה שאלתיאל:

לא, זה מגורים,

ציפי רון:

הארוכה שמובילה ממש לכיכר ציון, אז רגע, אז אני רוצה לשאול,

אורית לנדסברג:

פה לעשות חזית פתוחה,

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

אז אני אומרת שאותי מטרידה הסמטה, ההצעה לסמטה מקורה הזאת שמובילה, איך אומרים, בואכה כיכר ציון,

לורה ורטון:

רק חיים אם אפשר לא לעשות את זה כאן, תודה.

ציפי רון:

ומתוך היכרותי עם סמטאות כאלה, מקורות, לא רק בירושלים ובעוד מקומות ולא תמיד יוצא טוב ובטח לא להולך רגל ובטח לא כשהחנויות סגורות או ש - , לא יודעת. אני שואלת אם יש לכם גם חלופה אחרת? חלופה תכנונית אחרת, לא למבנים, לא למעבר מקורה. המעבר הזה זה מעבר.

גיורא סולר:

אי - אפשר לחלק, את הבניין בין שהוא כאמור מגרש קטן. אי אפשר לחלק אותו לשני בניינים ולעשות מעבר בין בניינים. בכל זאת רצינו ליצור המשכיות למעבר לכיוון כיכר ציון, אז אנחנו, לי דווקא יש אפילו בירושלים, איפה שהיה אלדד וזהו, שם איך קוראים לסמטה הזאת?

שרון דינור:

פיינגולד.

גיורא סולר:

פיינגולד, שמובילה בכיכר החתולות, היא בהחלט בעיניי מוצלחת מאוד,

שרון דינור:

כן, היא מאוד מוצלחת, היא לא מקורה בכלל, רק החלק הפיצי פיצי.

גיורא סולר:

נכון אבל עדיין,

ציפי רון:

זה לא מקורה, יש שם סמטאות.

שרון דינור:

שיראו החלק של (לא ברור).

גיורא סולר:

נכון, אבל התחושה היא שאתה עובר דרך חלל עירוני ברור.

שרון דינור:

אבל תגיד רגע, אם היית,

גיורא סולר:

זה מין (לא ברור), אני לא רוצה לעלות ויטוריו או עמנואל במילאנו או עשרות פסאז' בכל העולם מאוד מוצלחים.

שרון דינור:

כי יש מלא דברים מוצלחים וכולה. אבל מה קורה להם כשמגיעים לארץ?

גיורא סולר:

לא נכון. הם יהיו מוצלחים גם פה. כי א' אנחנו המתכננים. ו – ב',

שרון דינור:

זה לא קשור למה י שמתכנן,

ציפי רון:

זה לא עניין של המתכננים ממש, זה עניין של התחזוקה, זה עניין של העירייה, זה עניין של הרשות, זה עניין של הציבור. זה לא רק של האדריכלים, סורי, יש לזה המשך חיים אחר כך, שהוא לא בשליטתכם.

גיורא סולר:

תראי, כל העיר לא בשליטתנו,

ציפי רון:

אבל למה מראש להכניס את הראש שלנו, הכנסנו,

שרון דינור:

אנחנו לא (לא ברור).

ציפי רון:

שהוא הוכיח את עצמו בתור משהו שהוא מאוד לא מוצלח ב - ,

איתי אהרונסון:

אתה צודק,

ציפי רון:

מה לעשות?

דוברת לא מזוהה:

מוותרת על הפסאז', על המעבר המקורה הזה, ולהשאיר רק את הגינה מאחורה, ואולי רק פתח מקדימה,

שרון דינור:

אני לא, אני לא יודעת אם אני, אני באמת לא יודעת, אבל פשוט לא השתכנעתי, באמת לא, לא (לא ברור) על הפסאז',

איתי אהרונסון:

אני,

שרון דינור:

אבל אני חושבת אולי, אולי לקצר אותו,

דוברת לא מזוהה:

בדיוק,

שרון דינור:

אולי שהוא יהיה מקורה,

ציפי רון:

זה לא עניין של קלרסופוביה, זה עניין של ניהול, זה עניין של תחזוקה, ומה שקורה לזה בעיר, במהלך החיים, אנחנו צריכים להסתכל ב - , קדימה,

איתי אהרונסון:

את צודקת, אבל מה שחשוב לזכור, זה שניגוד לעכשיו,

גיורא סולר:

(לא ברור) בקטנות.

איתי אהרונסון:

בניגוד לעכשיו,

ציפי רון:

אמרתם לי להזכיר את המילה הזאת.

גיורא סולר:

תמחקי,

ציפי רון:

לא, לא, אני דיברתי בכוונה, לא תכשיל אותי במילה הזאת.

גיורא סולר:

איזה מילה?

איתי אהרונסון:

משתנות.

אורית לנדסברג:

משתנות.

ציפי רון:

חס וחלילה, אני לא אמרתי, אני גזרתי על עצמי, שתיקה בעניין הריחני הזה.

גיורא סולר:

לא, אבל זה לא יהיה,

שרון דינור:

בין רוחני לריחני,

ציפי רון:

יש לך בעניין הזה?

אייתי אהרונסון:

זה נכון, בסדר? באופן עקרוני, אבל ההבדל הוא שפה אנחנו מתכננים שהחזיות האלה יפתחו את הכיכר, זה לא יהיה חזיתות של אבן אטומות כאלה, שאת הולכת מולם, בלילה, בחושך. יהיו פה,

ציפי רון:

מה הגובה של הסמטה המקורה הזאת?

גיורא סולר:

פחות, 1, 2, 3, 4, 5 חנויות, 15, בין 15 ל – 20 מטר, לא יותר מזה.

ציפי רון:

גם בתל - אביב זה נחשב ארוך, אני, אני אומרת לכם עוד פעם, גם, גם בחוץ לארץ נתקלתי בסמטאות כאלה מקורות, אפילו בוונציה, רומא,

אורית לנדסברג:

תל - אביב,

ציפי רון:

יש בהם (לא ברור) מופלא.

אורית לנדסברג:

פסאז' (לא ברור) בתל - אביב,

שרון דינור:

אבל בוא נסתכל בכלל כלל (לא ברור),

ציפי רון:

כן, בדיוק, למה את מסתירה לנו את זה עכשיו? לא, נחמד, עושים שם קונצרטים, תזמורת הרחוב, כל מיני,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

טוב, יש עוד משהו ש - ? תראו, אני חושבת ש - , היה דיון ממש מעניין, תודה על ההצגה. יש לנו כמה הערות שאני חושבת ש - ,

לורה ורטון:

אנחנו נתייחס אליהם,

שרון דינור:

כמה הערות שצריך להתייחס אליהם, אני חושבת שיש בהם בשכל, אני מקווה שגם אתם תמצאו לזה, אני לא, לא נתווכח אתכם על המספר קומות, זה כאילו המלצה שבסופו של דבר שתיקבע בתכנון עיר ובוועדה מקומית,

איתי אהרונסון:

ברור,

שרון דינור:

ובוועדה מחוזית וכו', אבל אני חושבת שיש את הדברים, אתם עוד תפגשו אותנו, אז זהו.

ג'ורא סולר:

טוב, אז אני שמח מאוד,

ציפי רון:

אני הייתי מבקשת לפני שאנחנו מסיימים פה את הדיון, להעיר עוד הערה אחת אם אפשר, לגבי החזיתות. הזכוכית, אתה דיברת על זה קודם. אני שמעתי שהסברת, ואני יודעת מה קורה לנו בירושלים, שהזכוכית כובשת אותנו, היא זולח, היא נוחה, יעילה, אני לא יודעת כל הדברים, (לא ברור), שתנסו לחשוב על עיצוב, או הצעת עיצוב נוספת לחזיתות לכיוון כיכר ציון, ולכיוון הסמטה, מעבר להצעה שאתם נתתם פה, שזה הריבועים הגדולים האלה,

ג'ורא סולר:

אני אגיד לך,

ציפי רון:

האבן, אני לא יודעת תנסו,

גיורא סולר:

לזכותו של עופר מנור,

ציפי רון:

אתם יצירתיים כל כך,

גיורא סולר:

אני גם אגיד לזכותו של עופר מנור,

דובר לא מזוהה:

מה יש לזכותו?

גיורא סולר:

החזיתות של מסדי הרחוב, עם השילוב של שלושה צבעי אבן,

שרון דינור:

כן, כן,

גיורא סולר:

היה תהליך ארוך שלקח למעלה משנה,

ציפי רון:

איפה?

גיורא סולר:

כשבנינו,

שרון דינור:

הכניסה לעיר,

אורית לנדסברג:

איפה?

גיורא סולר:

בכניסה לעיר,

שרון דינור:

הבניינים שכבר בנויים, בין שרי ישראל ל - ,

גיורא סולר:

לקח במשך שנה דיונים עד שהגענו למתכונת הזאת. ואני לא רוצה להגיד לכם מה ההשראה ומאיפה זה,

שרון דינור:

למה?

גיורא סולר:

אבל זה לא משנה, זה שטיחים של (לא ברור).

שרון דינור:

למה לא להגיד?

גיורא סולר:

אבל זה קצת רחוק, בכל מקרה,

ציפי רון:

למה? בירושלים המשולש יש לנו הרבה פרהאוס, מאבן,

איתי אהרונסון:

כן,

גיורא סולר:

נכון,

ציפי רון:

גם קינג ג'ורג', גם רחוב המעלות, פעם נגיש את זה גם כאתר מורשת עולם,

גיורא סולר:

ציפי, זה מה שניסינו לעשות,

ציפי רון:

העיר הלבנה של ירושלים,

גיורא סולר:

זה בדיוק מה שניסינו לעשות, אבל אני לא רוצה להיכנס לדיון הזה. אני בהחלט מודע ושותף, בגלל שאנחנו באמת כל כך הרבה שנים פה, וכל כך הרבה חלק מהתפיסה העיצובית והאדריכלית של ירושלים, אני חושב שצריך לחפש פתרונות של איך בונים בנייה מודרנית גבוהה, כי אנחנו עוברים בכל מגדלי המגורים, לאיך נותנים להם, עדיין שומרים על אופייה של העיר הייחודית ומקנים לה את הספציפיות של המקום, אסור לוותר על זה, אני אומר את זה תסלחו לי בתור הכרזה, ואני מוכן להיות שותף,

איתי אהרונסון:

גם הצהרת כוונות,

גיורא סולר:

וזאת גם בבניינים מגורים וכך הלאה, להיות שותפים באיך מעצבים את ירושלים שהיא עולה לגובה.

שרון דינור:

טוב, רשמנו. תודה.

אורית לנדסברג:

תודה רבה.

יערה שאלתיאל:

המון המון שמש.

ציפי רון:

במסגרת הקתדרלה,

שרון דינור:

מה אמרנו לך היום?

גיורא סולר:

תודה רבה.

יערה שאלתיאל:

להתראות.

שרון דינור:

ביי להתראות. אנחנו מבקשים מכתב מראש העיר למנכ"לית.

אורית לנדסברג:

הבניין שיש שמה כל מיני צבעים,

יוחנן וייצמן:

בסדר.

יערה שאלתיאל:

שכל הסיפור של הזכוכית צריך למתן אותו, בכלל בארץ לדעתי צריך למתן את כמות הזכוכית, זה מחמם נורא את העיר, המגדלי זכוכית האינסופיים האלה.

אורית לנדסברג:

אין בנייה זה גם לא עניין של בניין ירוקה,

יערה שאלתיאל:

ובירושלים מרכז העיר, אני חושבת שזה חלק, אני לא יודעת אם להגיד עד איזה גובה או אני לא, לא, זה לא שיש לי איזה תשובה,

אורית לנדסברג:

אבל צריך,

יערה שאלתיאל:

מוחלטת, אבל המצב הזה שמקבלים,

אורית לנדסברג:

כי בניין שהוא אבן עם חלונות לא מתאים למגדל, זה נראה רע מאוד.

יערה שאלתיאל:

נכון, אבל, אבל מצד שני, גם התחושה הזאת של עושים מהאבן כל מיני דברים דקיקים כאלה, זה לא שפה של אבן גם, זה יכול להיות, אני לא יודעת, אני אין לי תשובה ברורה מה יהיה, מה הוא הדבר הנכון, אבל, ובעיקר הייתה שמה תמונה אחת שרואים את ה - ,

אורית לנדסברג:

אני רוצה לראות את הזה,

יערה שאלתיאל:

שזה יוצא מין שפיץ חד כזה כלפי הזה,

שרון דינור:

כן,

יערה שאלתיאל:

זה נורא.

ציפי רון:

אני, אני רוצה להגיש משהו, אני חושבת שהכניסה לרחוב יואל משה סלומון היא מאוד חשובה, מכיוון כיכר ציון, זה הלב הפועם של ירושלים,

לורה ורטון:

זה א', אנחנו אומרים, זה חשוב, זה היסטורי, זה,

ציפי רון:

זאת השכונה השנייה שנבנתה מחוץ לחומות, זה המפגש שלה עם העיר, עם מרכז העיר, הייתה אמנם תוכנית פעם שהיא ייעדה את כל השכונות האלה להריסה, כדי להאיר על האוטוסטרדה, ברוך השם התוכנית הזאת ירדה, אבל מה שקרה כאן, עם הבניין הזה של המשביר, זה היה איום ונורא. מה שמוצע כאן עם השפצים,

יערה שאלתיאל:

שפצים לא טובים,

ציפי רון:

והקירוי של הרחובות וכן הלאה לא נראה לי מתאים לרוח המקום, אני הייתי רוצה משהו קצת יותר מתון, וקצת יותר, וקצת פחות זכוכית, ואני לא רוצה קירוי של סמטאות, היופי של הסמטאות הצרות.

שרון דינור:

כתבנו את זה,

אורית לנדסברג:

גם בפירוש הסמטאות הם בכלל לא עניין ירושלמי, אין דבר כזה,

ציפי רון:

זה רק שנייה תן לי לגמור משפט אחד, שנייה, זה גם הלב התיירותי של ירושלים, גם כמורת דרך, ומובילת קבוצות וכן הלאה, אני יודעת שזה המקום שבאים, כמעט אף קבוצה לא, לא מחמיצה את המקום הזה, שזה ממש ממש המרכז של העיר. אגב ההפגנות, המרפסת של ההפגנות זה לא המרפסת הזאת,

אורית לנדסברג:

לא הזאת,

לורה ורטון:

לא,

אורית לנדסברג:

זה צד שני,

ציפי רון:

בצד של מלון עדן ממול,

אורית לנדסברג:

נכון, נכון,

ציפי רון:

אז פה לא הייתה המרפסת להפגנות. המרפסת של, התיירים של מלון עדן היה אחד מהמשפחה (לא ברור) שאני מכירה אותה אישית, מדריך סיורים בהתנדבות, מכירה את זה, זה לא זה. אז פה לא הייתה המרפסת הזאת, וכנראה שני הבתים שאחד מהם היה (לא ברור), והם היו נפלאים הבתים האלה, וכשלונו, כשלונו במערכת, במהלך השימור, אני מאמינה שהיום זה לא היה קורה.

לורה ורטון:

איבדנו (לא ברור),

ציפי רון:

בתוכנית המוצעת היא קצת יותר מידי שפיצית, זוויתית, מקרה את הסמטאות, זה רוכבת על הכול, רוכבת, הייתי אומרת רוכבת על הכול,

שרון דינור:

זה ציינו,

ציפי רון:

אז יכל להיות הרבה יותר צנועה.

שרון דינור:

על הנושא של ה - ,

ציפי רון:

הרבה יותר צנועה, צנועה בפינתיות בזוויתות, בחלונות, בתכסית בעיצוב, קצת, קצת יותר עדינה, קצת יותר מתחשבת. זה נכון שיש שם את בנק הפועלים שנבנה כדרך מלון, לצערי הרב באותה תקופה חשוכה, אני מאוד מקווה שאנחנו נשכיל לא ליפול עוד פעם ל - , לעיצוב הזה.

שרון דינור:

(לא ברור) אני כותבת,

לורה ורטון:

עם ה - , אפשר לעשות,

שרון דינור:

נקודות אני חושבת,

ציפי רון:

שיציעו הצעות עיצוביות נוספות.

יערה שאלתיאל:

ואני כן חושבת שצריך לרווח שם.

ציפי רון:

אני לא רוצה שיגורו מעל הסמטאות,

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

ויזרקו ולא יודעת. וגם הכיכר, הכיכר של, כמו שלשום הכיכר הזאת, היא מאוד עדינה, העיצוב שמה, והבור המים, יש שם בור מים, יש שם התעלות האחרות, בריצוף הזה, יש פה ריצוף שמובילות לבור מים, כל הדברים האלה צריכים להישמר בקפדנות עצומה. כשנבנו את המבנים הענקיים האלה, יהיה צריך מאוד מאוד להשגיח שהפינה הזאת היא תישמר, כי היא סמל לתקופה.

יערה שאלתיאל:

זה חשוב שהם יביאו, פתרונות עכשיו, אבל לא לחכות עם זה,

לורה ורטון:

אני חושבת גם את ה - , גם הגובה, וגם הקירוי, זה,

ציפי רון:

ושרון להדגיש עוד פעם את החצר הזאת של אתמול שלשום, שלא נוגעים בה.

שרון דינור:

היא לא, היא לא,

ציפי רון:

מוציאים אותה, לוקחים את הריצוף, לא, לא שמים עליה חומרי עבודה, לא מכניסים משם טרקטורים, משאיות, אני לא יודעת מה,

אורית לנדסברג:

שרון, הבינוי ש - , הבינוי שמגדיר את כיכר ציון.

שרון דינור:

כן רגע הבינוי המגדיר,

ציפי רון:

ותכניסי את מה שאמרתי לגבי החצר של אתמול שלשום, מאוד להקפיד על זה.

שרון דינור:

רק שנייה.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אתם רציתם שאני אגיד משהו על המעבר או לא,

ציפי רון:

לא, אנחנו לא רוצים מעבר מקורה,

שרון דינור:

את לא רוצה מעבר מקורה?

ציפי רון:

לא, מאוד לא רוצה מעבר מקורה,

לורה ורטון:

רק שצריך להגיד את זה,

שרון דינור:

לא,

ציפי רון:

מאוד לא, מאוד לא,

לורה ורטון:

זה לא,

ציפי רון:

מה פתאום, זה רחוב ציבורי, זה מעבר ציבורי, למה שזה יהיה מקורה?

שרון דינור:

לא, המעבר בתוך הבניין שלהם,

ציפי רון:

בתוך הבניין שלהם?

שרון דינור:

המוצע בין המבנים, עליו היה, לא, כי ברור ש - , אין לקרות, אסור לקרות את המעבר זה.

ציפי רון:

אסור, זה לא (לא ברור), מעברים מקורים אצלנו במזרח התיכון הם לא בדיוק. נצרך מדובר.

אורית לנדסברג:

הרי בעצם בירושלים הקרקע תופס, הבניין תמיד תופס את הקרקע, ואם יש לך פתיחה למעלה, זה לא שלמטה פתוח, ולמעלה מחברים בניינים, מחברים את הבניינים מעל שתי קומות.

ציפי רון:

יש לי גם שאלה,

אורית לנדסברג:

זה לא פתח,

ציפי רון:

לגבי הכיכר, אם הם, אני לא ראיתי את החזית, את החזית של הבניין מתוכננת לכיוון הכיכר בחזית המערבית,

שרון דינור:

בוא נפתח, אני אראה, הם לא עשו הדמיה,

ציפי רון:

לכיוון הכיכר, היו שם (לא ברור) מעבר,

שרון דינור:

רגע, אני אסתכל,

ציפי רון:

אני חושבת שאחד מהם (לא ברור) באיזה שהיא עבירה, אבל אני לא רוצה מרפסות שמסתכלות בתוך הכיכר הזאת, זאת הקטנה, זה הופך להיות כאילו חצר פרטית,

אורית לנדסברג:

לא, הכול שטוח, אין מרפסות, אני לא זוכרת,

ציפי רון:

שזה לא יהפוך להיות חצר פרטית,

שרון דינור:

זהו, זה לא,

ציפי רון:

של בניין מגורים,

אורית לנדסברג:

כן, אין,

שרון דינור:

לא, סכמטי נורא, זה לא,

אורית לנדסברג:

(לא ברור),

ציפי רון:

איך את יכולה לדעת?

שרון דינור:

אי-אפשר לדעת,

ציפי רון:

אז שייתנו את הפרטים.

יערה שאלתיאל:

משהו מפריע לך שיהיו מרפסות לתוך ה - ?

ציפי רון:

מאוד מפריע לי,

יערה שאלתיאל:

הכיכר הזאת.

ציפי רון:

מאוד מפריע לי,

שרון דינור:

טוב, אני חושבת שאפשר לעבור הלאה, לא.

ציפי רון:

כן,

יערה שאלתיאל:

זה לא דווקא מרכז?

ציפי רון:

תראי, מרפסות פרטיות, יראו את המרפסות הפרטיות, באזור של רחוב הנביאים, באזור שנבנה שם על יד בית הרב – קוק, תסתכלו על המרפסות הפרטיות, חלק עשו סוכה ולא הורידו אותה, חלק עשו עציצים שמתו, אנשים הרבה תושבי חוץ, ועושים דברים ומשאירים, זה, זה עושה לי דיכאון לראות את זה, במיוחד הסתכלתי על הבתים, הבתים עם הרבי קומות ברחוב הרב – קוק, שם ברחוב הנביאים, בואך הרב – קוק, וכן הלאה, תסתכלו על המרפסות, אני לא רוצה להיות שבויה, שכיכר ציבורית כל כך ייחודית, תהיה שבויה של בעלי דירות, שהם גרים פה, שהם באים לשבוע בשנה, או שאני לא יודעת מה, שהמרפסות שלהם מוזנחות, הרי אף אחד לא יפקח מה קורה במרפסות, יסגרו אותם, יפתחו אותם, אני לא רוצה, אני רוצה לצמצם את הדבר הזה, זה יוצר הרגשה של אי – נעימות עצומה.

שרון דינור:

זה בזה, בסדר היום לדעתי זה עכשיו.

מורו בן זיו:

הוא רצה לבוא.

שרון דינור:

טוב, אנחנו עוברים רגע,

ציפי רון:

יש שמה את הכביש הזה שמחבר, שמחבר שמה מרחוב הרב קוק עושה סיבוב וחוזר לרחוב הנביאים. אז תסתכלו שמה על מרפסות.

שרון דינור:

אפשר לעבור להבא? כן, שנמשיך לקבל מחמאות. אנחנו נמצאים באזור,

יוחנן וייצמן:

לא, קרלוס כבר (לא ברור) כעת.

שרון דינור:

קודם כל,

ציפי רון:

למה הגענו?

אורית לנדסברג:

עכשיו אנחנו בפינס.

שרון דינור:

שוב פעם, אני מרגישה את המזגן,

אורית לנדסברג:

נכון,

שרון דינור:

אנחנו בכיכר הדווידקה, אוקי, יש פה בית ירושלמי, חברת התחדשות עירונית,

חיים כהן:

רגע אני דיברתי עם היושב ראש, אני מבקש להוריד את זה מסדר היום,

יוחנן וייצמן:

לא, אני לא רוצה להוריד, מה?

חיים כהן:

אני לא, לא חושב שזה נכון לדון בזה עכשיו.

שרון דינור:

למה?

חיים כהן:

בגלל שיש תוכנית, יו"ר הוועדה, היה עם יו"ר הוועדה המקומית, לקיים איזה שהוא דיון אצלו, גם כן בנושא של המלון מרכז רימון, את כל הנושא הזה לקבל החלטה מגובשת, אני חושב שזה להקדים את הזה. אני לא חושב שאתה עושה נכון בעניין הזה.

יוחנן וייצמן:

אני מציע לדון, לא חייבים לקבל החלטה, אבל,

ציפי רון:

על הפרויקט של כיכר הדוידקה?

חיים כהן:

אי-אפשר ללכת עכשיו ל - , לתפוס כל דבר על זה.

אורית לנדסברג:

הם שולחים את זה,

שרון דינור:

(לא ברור) של מבנה.

חיים כהן:

זה לא מתואם איתם, אני לא (לא ברור), אני אומר את זה במפורש, זה לא מתואם. מה שאתה עושה עכשיו זה לא מתואם איתם.

לורה ורטון:

על דוידקה,

חיים כהן:

ישבנו אצלו וסיכמנו משהו, אתה הולך, לא, סיכמנו שנדבר, יש להם (לא ברור) האלה. לא נכון,

יוחנן וייצמן:

לא,

חיים כהן:

זה לא נכון מה שאתה עושה. אין לי בעיה, אני אלך למקומות אחרים,

יוחנן וייצמן:

בסדר.

חיים כהן:

לא, תהיה, לא,

יוחנן וייצמן:

בסדר. בואו, ניתן להיכנס.

שרון דינור:

מה החלטנו?

לורה ורטון:

מה?

יוחנן וייצמן:

נדון, דבר ראשון נשמע אותם, נדבר אחרי זה.

יערה שאלתיאל:

רוצה להגיד משהו?

שרון דינור:

אני אגיד שאנחנו, אנחנו העברנו,

חיים כהן:

עכשיו שבכל מקום שאתה תרצה, אני אצא,

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז.

חיים כהן:

זה לא נקרא, זה לא נקרא, עם כל הכבוד.

לורה ורטון:

אני מבקשת להיות ענייני.

חיים כהן:

ענייניים, אני מדבר איתו.

לורה ורטון:

אתה אומר את זה בתור הוועדה,

חיים כהן:

לא,

לורה ורטון:

להקלטה, וזה בניגוד, לא יודעת,

חיים כהן:

מה זה? בניגוד מה? לא הבנתי מה זה בניגוד מה?

לורה ורטון:

זה בניגוד לכללים, שזה צריך להיות,

חיים כהן:

איזה כללים?

לורה ורטון:

ענייניים, אתה לא יכול להגיד,

חיים כהן:

אז אני מדבר ענייני,

לורה ורטון:

מה שתגיד, אני אני אתנגד כי אתה מציע את זה?

חיים כהן:

אני דיברתי איתו עכשיו,

לורה ורטון:

אתה אומר את זה להקלטה,

חיים כהן:

לא, אז לא דיברתי,

לורה ורטון:

שאתה לא מתייחס,

חיים כהן:

אני דיברתי אליו,

לורה ורטון:

לגופו של עניין,

חיים כהן:

כשאני מתייחס לוועדה,

לורה ורטון:

אלא להבין שיש (לא ברור) יו"ר הוועדה.

חיים כהן:

אני אתייחס תאמיני לי שאני אתייחס, דיברתי לוועדה הצהרתי, ביקשתי, הוא לא מסכים, בסדר, זכותו.

לורה ורטון:

בסדר,

חיים כהן:

אני אגיד לו מה שאני חושב, והבן אדם האחרון שאני אתחשב,

יוחנן וייצמן:

לא הבנתי.

לורה ורטון:

מאוד ענייני,

חיים כהן:

מאוד,

שרון דינור:

אין פה.

ציפי רון:

אתם צריכים לעבוד ביחד, בואו נרגיע את הרוחות.

חיים כהן:

טוב,

שרון דינור:

הם פה, אפשר להגיד להם להיכנס?

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

לעבוד ביחד.

לורה ורטון:

מקווה שיקשיבו להם.

יוחנן וייצמן:

תשאל אותו, נפתח. קרלוס, אנחנו איתך.

קרלוס פרוס:

כן, בוקר טוב לכם. שמי קרלוס פרוס, אנחנו מציגים פרויקט במרכז העיר היום, נמצא ברחוב פינס אורנשטיין, הרחוב יפו, כיכר דווידקה. אנחנו מדברים על ארבעת הבניינים האלה. כאן יש צילום שמראה צורת הבינוי הקיימת באזור. אתם יכולים לראות את כל הגגות הרעפים שיש איזה מין גבול ברור, יש כאן באזור הזה פרויקטים למשל בנייה לגובה, מקודמים גם פרויקטים כאן ובאזור הזה, ואנחנו באותה, באותו אזור, (לא ברור) אני אקרא לזה, של הפרויקטים המקודמים. יש כמובן מבטים מבחינת הבניין, זה בניין שבקומת הקרקע יש חנויות, ובקומות למעלה מגורים, יש בסך הכול 62, 62 יחידות שמה.

לורה ורטון:

רגע, סליחה,

שרון דינור:

62 זה כולל מסחר?

קרלוס פרוס:

כולל המסחר,

לורה ורטון:

מול זה, זה אברהם הוסטל מה שעכשיו?

שרון דינור:

כן, כן,

קרלוס פרוס:

כן,

שרון דינור:

אוקי,

קרלוס פרוס:

מול,

שרון דינור:

הוא פה.

קרלוס פרוס:

כאן למטה, זה מלון המרכז,

לורה ורטון:

אוקי,

קרלוס פרוס:

שגם הוגש תוכנית, כאן יש חניון ציבורי. קשה למצוא מקום, אבל יש כן, יש,

שרון דינור:

לא צריך, יש רכבת קלה.

לורה ורטון:

כן,

יוחנן וייצמן:

את יודעת,

קרלוס פרוס:

אוקי, כאן מבט מהצפון. זה מצב ה-GIS, הקו הכחול שלנו, אנחנו קודם כל הרעיון זה להפוך את הרחוב הזה לשצ"פ, לאור,

לורה ורטון:

שצ"פ?

ציפי רון:

שצ"פ?

קרלוס פרוס:

כן, לאור העובדה שכאן מקודמת תוכנית רחבה, שהולכת (לא ברור), שמדברת על הריסה של חלק מהבניינים האלה והפיכתם לחצר ושצ"פ, כאן. עכשיו אנחנו שומרים על הכניסה לרכב בבניינים האלה מדרום לפרויקט שלנו. וגם לאורך (לא ברור) 7, 9 הם במשא ומתן עם החברה היזמית שאנחנו מייצגים, כרגע להיכנס לתוך הפרויקט, כרגע, לא לא סוכם, אז כרגע אנחנו לא, לא מציגים את הפרויקט הזה.

אורית לנדסברג:

אז איפה תהיה כיכר?

קרלוס פרוס:

אני אראה את התכנון כאן באזור הזה הם מתכננים כאן בפרויקט הגדול, מתכננים כאן חצר עם חזית,

ציפי רון:

אז שני הבניינים האלה שם, גם להריסה?

קרלוס פרוס:

איזה?

ציפי רון:

שאתה עולה,

לורה ורטון:

בתוך הסגול,

ציפי רון:

בצהוב, הצהוב והלבן.

קרלוס פרוס:

זה וזה?

ציפי רון:

כן, כן, גם מיועדים להריסה?

קרלוס פרוס:

לא, זה אנחנו לא יודעים איך הוא יתקדם, לא יודעים אם אנחנו, מה הם הולכים לעשות,

יוחנן וייצמן:

הם באמצע חתימות,

קרלוס פרוס:

אז אנחנו משאירים את ה - , את האפשרות כניסה לרכב, למה שהם יעשו. גם אורנשטיין 11, הוא נשאר גם עם הכניסה לרכב משלו,

ציפי רון:

וגם הבניין ה - ,

קרלוס פרוס:

וגם הבניין, כל הבניינים האלה,

ציפי רון:

גם עליו נשאר הכניסה?

משה וקטנגר:

הבניינים האלה, הבניינים האלה הם בתוך, הם חתומים הם הסכם בינוי בינוי, לא איתנו. וצפויה להיות פה בסופו של דבר תוכנית שע"פ ההצעה שלה פה, יש הצעה, ולכן הצענו להתחבר לשצ"פים.

קרלוס פרוס:

כן.

יוחנן וייצמן:

אתם קשורים גם לתוכניות שמצפון?

משה וקטנגר:

לא קשורים,

קרלוס פרוס:

לא קשורים,

משה וקטנגר:

לא קשורים, אבל מנסים להתאים תכנונית, אבל לא קשורים.

יוחנן וייצמן:

לא, לא התכוונתי קשורים פיזית,

משה וקטנגר:

כן, כן,

יוחנן וייצמן:

אמרתי, אתם יודעים מה הוא מתכנן,

קרלוס פרוס:

בדיוק,

משה וקטנגר:

ובהתאם לזה כמובן שאם לעת הפקדה ישתנו דברים,

יוחנן וייצמן:

עוד שאלה, חשבתם על חנייה מאוחדת?

קרלוס פרוס:

על הכול,

יוחנן וייצמן:

כן,

משה וקטנגר:

לא. בגלל גם שלא התאים את לוחות הזמנים וקצב ההתקדמות.

קרלוס פרוס:

הייתה מחשבה עם הפרויקט של נחום, היה מתקרב, אז כן, כי אז דיברו הרבה זמן, דווקא מכיוון פינס. אבל לא יודעים איך זה מתקדם כרגע.

ציפי רון:

לא, כי יש עוד בניין אחד ברחוב אורשנטיין ב - , שאתם אם אתם עושים שצ"פ אז לא (לא ברור). מה איתו?

משה וקטנגר:

לא, הוא חתום פשוט, על ה - , הוא חלק מהפרויקט כביכול מה שנקרא פרויקט של נחום, לכן אנחנו יוצאים מתוך הנחה שהוא בסופו של דבר תקודם על התוכנית להריסה, במסגרתה ע"פ הסקירות שאנחנו מכירים יש שם שצ"פ, ולכן אנחנו רוצים להתחבר אליו, ככל ובסופו של דבר התוכנית לא תהיה, או לא תצא לפועל, אז כמובן שאנחנו נצטרך לאשר גישה לרכב עד לבניין.

יוחנן וייצמן:

אתם יודעים שאנחנו בשיח עם הוועדה המקומית על תוכנית של, אורנשטיין בין 12 ל - 14 קומות,

משה וקטנגר:

פה? בדבר הזה?

יוחנן וייצמן:

כן,

משה וקטנגר:

לא.

קרלוס פרוס:

על הבניין הזה?

יוחנן וייצמן:

כן, לא, כל הבלוק של ה - ,

קרלוס פרוס:

כל הבלוק, כן,

יוחנן וייצמן:

גם מהצד השני, וגם בחוץ.

משה וקטנגר:

לא, מלון המרכז אנחנו יודעים שיש שיח, על הפרויקט שאנחנו,

ציפי רון:

זה הבית, זה הבית של אתי (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

אנחנו ישבנו ביחד עם נחום,

ציפי רון:

הבית של,

יוחנן וייצמן:

אני וחיים ישבנו עם,

ציפי רון:

הבית שמופיע פה בסגול לא מיועד, זה ממש על הפינה,

יוחנן וייצמן:

הדסה כן מיועד,

ציפי רון:

לא,

יוחנן וייצמן:

זה הדסה הסגול, הסגול הדסה. זה המכבסה,

קרלוס פרוס:

כן, בדיוק,

ציפי רון:

זה הבניין של משפחת שמחיוב.

משה וקטנגר:

פה מיועד 12 קומות?

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

שמחיוב כן.

יוחנן וייצמן:

בסדר,

ציפי רון:

לבנין,

משה וקטנגר:

אנחנו מכירים את זה,

יוחנן וייצמן:

בסדר, אתם מכירים תכנון מוקדם, בסדר,

ציפי רון:

זה בניין מעבר לדירה, משפחת שמחיוב,

יוחנן וייצמן:

פה זה החצי של המדינה יש שמה,

משה וקטנגר:

יש בניין אחד שמה שהוא של המדינה, החצי של המדינה.

ציפי רון:

אני יודעת,

יוחנן וייצמן:

נחום הסביר לנו את הכול, אני מוכן לעשות לך,

קרלוס פרוס:

זה מורכב,

משה וקטנגר:

יש גם את הבניין בצד השני.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) 84,

קרלוס פרוס:

זה זה,

יוחנן וייצמן:

איפה שבנק מזרחי היה עד לפני שנתיים שלוש, שעשו פה למטה,

משה וקטנגר:

עשו,

יוחנן וייצמן:

אז זה נחום מקדם אותו אגב כעת,

משה וקטנגר:

כן,

יוחנן וייצמן:

זה ממש בתנאי סף.

משה וקטנגר:

לא, למיטב ידיעתי אין תוכנית עדיין שוב פעם את דרכו, התוכנית האחת הגדולה,

קרלוס פרוס:

תוכנית גדולה ו - ,

יוחנן וייצמן:

החלק הבא עובד עם (לא ברור).

משה וקטנגר:

עם חברה אחרת.

יוחנן וייצמן:

בינגו,

משה וקטנגר:

בינגו.

יוחנן וייצמן:

שנייה אחת, כאילו כן אני רוצה שיחה, אני רוצה לדבר עם חיים.

שרון דינור:

איפה עצרנו?

משה וקטנגר:

התייעצות,

שרון דינור:

משהו שאמרת, משהו פתאום?

לורה ורטון:

לא, לא.

מורן בן זיו:

לעצור את ההקלטה?

משה וקטנגר:

אני לא חושב שנחום מציע 12 קומות, זה בלתי אפשרי,

שרון דינור:

אבל יש לכם אחד גבוה, ואחד נמוך, מה קורה אם תעשו את שניהם באותו גובה?

משה וקטנגר:

אנחנו מראים פה את החלופה,

שרון דינור:

אבל כמה זה יוצא?

משה וקטנגר:

20 קומות,

שרון דינור:

20 קומות, מעולה,

משה וקטנגר:

בסדר,

לורה ורטון:

שיהיה שניים במקום אחד גדול?

שרון דינור:

שניים של 20 במקום אחד שהוא גדול,

קרלוס פרוס:

לנו נראה דווקא שהכיוון הוא יותר טוב, יותר גבוה באזור של הכיכר ונמוך בכיוון השכונה. ושל נחום קומות, לפי רק (לא ברור) התייחסות,

שרון דינור:

כן, האדריכלים האלה,

קרלוס פרוס:

כן.

מה? מה אמרת? שאתה מעדיף?

קרלוס פרוס:

יש לנו עוד מעט תראי את ה - ,

שרון דינור:

אני ראיתי זה שני בנינים,

קרלוס פרוס:

אני מעדיף את הבניין הגבוה, על,

שרון דינור:

כאילו שהוא יותר קרוב ל - ,

קרלוס פרוס:

כן, כן, מול הכיכר, את הבניין נמוך שהתחבר,

שרון דינור:

מה תכנונית?

אורית לנדסברג:

ושאלה, ולמה לפרק לשניים?

משה וקטנגר:

אמי ישב עם,

שרון דינור:

יש חלופה,

אורית לנדסברג:

כל הזמן,

משה וקטנגר:

(לא ברור) יש את החלופה,

אורית לנדסברג:

כל האזור הזה זה, הממ"ד,

קרלוס פרוס:

חלופה כזאת.

אורית לנדסברג:

יש חלופה כזאת,

שרון דינור:

בואי אני אראה לך, בואי נעשה, מי שיצא. הנה, זה הופה,

אורית לנדסברג:

רגע, רגע,

משה וקטנר:

זה החלופה שלנו,

קרלוס פרוס:

זה החלופה שלנו.

אורית לנדסברג:

אפשר לראות אחרת?

יערה שאלתיאל:

זה שני מבנים באותו גודל, גובה?

שרון דינור:

זה מה שעכשיו,

יערה שאלתיאל:

זה אחד גבוה, אחד נמוך?

קרלוס פרוס:

כן,

אורית לנדסברג:

כן, בוא נראה איך זה,

קרלוס פרוס:

רגע, רק שנייה,

שרון דינור:

צריך לעשות מראה של זום – אווט, כאילו,

משה וקטנגר:

נכון,

אורית לנדסברג:

יש אחד שזה מחובר.

קרלוס פרוס:

אם זה הפתח לחצר.

אורית לנדסברג:

יש אחד כזה מחובר?

משה וקטנגר:

בחרנו גם שזה מחובר, אבל זה פחות ישים,

קרלוס פרוס:

לא הצגנו?

משה וקטנגר:

לא הצגנו את זה, כי זה פחות ישים גם.

שרון דינור:

כאילו יכול להיות, אבל בואו, רק בשביל הדיון התיאורטי,

אורית לנדסברג:

כל כך מוזר,

שרון דינור:

שהייתם עושים (לא ברור) כזה, בינוי מלווה רחוב, והייתם סוגרים פה את הזה, כאילו היה פסאז' מקורה כזה, אז הייתם מורידים 2, 3 קומות, לא יודעת,

משה וקטנגר:

זה אפילו לא שתיים שלוש קומות, אבל יש לנו בעיה עם השטחים.

אורית לנדסברג:

באיזה מובן?

שרון דינור:

לא, השטחים האלה שטחים,

משה וקטנגר:

זה לא שטחים בקרקע,

שרון דינור:

זה לא משנה את השטחים בקרקע, אם הייתם מוריד עכשיו קומה שתיים ועושה,

משה וקטנגר:

ומחבר את זה למטה,

אורית לנדסברג:

כן,

שרון דינור:

מחבר את זה לבלוק עירוני כזה,

משה וקטנגר:

בחנו את זה,

קרלוס פרוס:

(לא ברור),

שרון דינור:

בוא נשאל את הצ'אט מה הוא אומר,

משה וקטנגר:

לא, יש לנו בעיה עם השטחים בקרקע,

אורית לנדסברג:

למה?

שרון דינור:

לא הבנו מה הקשר,

משה וקטנגר:

כי אנחנו נצטרך לצמצם, עכשיו יש לנו פה בעיה עם מעבר, מבחינת השטחים איך השטחים שלנו מול שטחי העירייה הנכנסים והיוצאים, זה ידרוש מאיתנו להקטין את מקור הבניינים.

אורית לנדסברג:

למה לא עושים את ההרחבה?

משה וקטנגר:

כי יש שמה שצ"פ נכנס, זה למעלה, אבל,

שרון דינור:

רגע אני בודקת שנייה, אני בודקת, בוא נראה את השצ"פ הנכנס הזה. איפה הוא? הנה זה המוצע,

קרלוס פרוס:

כן,

שרון דינור:

נו מה?

קרלוס פרוס:

כדי (לא ברור),

משה וקטנגר:

הוא רוצה להחזיר קצת שטחים, לא, לא יכול, לא דרמטי,

שרון דינור:

שטויות, סליחה, מה שאמרת לא קשור ל - , לא קשור, כי גם אם אתה, כי אתה יש לך, גם אם אתה מקרה את כל הדבר הזה, אתה לא, עדיין אתה במאזן.

משה וקטנגר:

למה? על סמך מה?

שרון דינור:

על זה שתראה איזה רצועה קטנה פה,

קרלוס פרוס:

זה תראה לי,

משה וקטנגר:

יש לי פה בקדימה דרך חניות,

שרון דינור:

ביטלתם את הדרך.

משה וקטנגר:

כן.

שרון דינור:

הבנתי.

משה וקטנגר:

אישרנו את זה,

שרון דינור:

כאילו (לא ברור) אותה.

משה וקטנגר:

היום זה בלתי אפשרי, כן,

שרון דינור:

אני מנסה לחשוב על משהו שהוא יוכל (לא ברור),

משה וקטנגר:

אני גם אוריד קומה שתיים,

אורית לנדסברג:

כי אם אנחנו,

משה וקטנגר:

שרון, זה לא (לא ברור),

אורית לנדסברג:

בשימור,

שרון דינור:

אבל בסדר, אבל אם אתם בסיטואציה הזאת,

יערה שאלתיאל:

כל הסוגיה הזאת,

אורית לנדסברג:

כל מרכז העיר יש את המימד, שהמימד הזה, המימד הזה, זה איפה שמלווה רחוב,

יערה שאלתיאל:

הבניין הולך להריסה, איזה שימור יש לנו פה?

לורה ורטון:

אני חושבת בגלל ה - ,

אורית לנדסברג:

זה לא מרכז העיר,

שרון דינור:

אבל עכשיו יש להם 4 בניינים שם,

משה וקטנגר:

טוב, זה בניינים,

שרון דינור:

נכון,

משה וקטנגר:

הם מחוברים, מחובר למטה,

אורית לנדסברג:

לא, זה מחובר, זה מלווה,

משה וקטנגר:

הריסה (לא ברור),

אורית לנדסברג:

הוא מחובר.

שרון דינור:

אני לא יודעת משום מה, אתה יודע שלי זה היה כאילו, (לא ברור),

אורית לנדסברג:

לא, ממש לא,

שרון דינור:

נכון,

משה וקטנגר:

מחובר למטה, היום זה מחובר.

שרון דינור:

בוא נראה תמונת מצב,

משה וקטנגר:

יש, יש,

לורה ורטון:

שגר במקום.

שרון דינור:

איפה זה היה בהתחלה?

משה וקטנגר:

בהתחלה, בהתחלה.

אורית לנדסברג:

אני מנסה למצוא ערכים שהם שימוריים, כי כאן אנחנו מתכנסים,

שרון דינור:

כן,

אורית לנדסברג:

אז זה הדבר של מרכז העיר,

יערה שאלתיאל:

למה זה,

אורית לנדסברג:

הבניינים שמלווים רחוב,

משה וקטנגר:

זה אפשרי, רק אני אומר,

שרון דינור:

ואם היית עושה, אוקי, אז לפי ההצעה של אורית, אוקי, אם אתם עושים פסאז' של 5 קומות כזה,

משה וקטנגר:

4 קומות, 8 קומות לדעתי זה לא,

קרלוס פרוס:

תעבירי, תחזרי אחורה.

שרון דינור:

למה? כן, אם הייתם עושים נגיד זה, ואז מעליו שעולה?

משה וקטנגר:

כן, זה מוריד מעט.

אורית לנדסברג:

וגם הפינה הקטומה, למה?

שרון דינור:

אולי זה, אבל אם אתה ב – 20,

משה וקטנגר :

עירונית,

קרלוס פרוס :

רגע, רגע,

שרון דינור :

אם וייצמן מסכים ל – 15,

יערה שאלתיאל :

זה מבנה לשימור,

משה וקטנגר :

זה לא 10 קומות,

קרלוס פרוס :

לא,

שרון דינור :

אנחנו מדברים על כרגע של 5 קומות,

משה וקטנגר :

זה אותו בניין, 20 זה 20 זה שתי בניינים.

יערה שאלתיאל :

הבניין הוא בניין לשימור?

שרון דינור :

מה פתאום,

אורית לנדסברג :

לא,

שרון דינור :

למה זה הגיע? קיבלנו, אנחנו רצינו להעביר את זה, הם לא רצו.

קרלוס פרוס:

(לא ברור) בוועדות אחרות.

שרון דינור:

מה הוחלט?

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) התייעצנו עם יושב ראש הוועדה המקומית, מה?

שרון דינור:

יש דיון או אין דיון?

יוחנן וייצמן:

לא.

קרלוס פרוס:

אז היינו כאן.

יוחנן וייצמן:

תכתבי את זה לפרוטוקול.

שרון דינור:

רגע, חיים לא,

יוחנן וייצמן:

שאני וחיים יצאנו,

שרון דינור:

חיים חוזר,

יוחנן וייצמן:

כן, לא משנה, בסדר. כן.

משה וקטנגר:

פה בעצם יש את הפירוט גם ממה שאלת, יש פה את ה - , גם את התוכנית של מלון המרכז, שהיא מיועדת כרגע בתוכנית הזאת. את התוכנית הזאת שזה בעצם מה שנקרא הראש הגדול, הוא היה נקרא הראש הגדול, כן.

קרלוס פרוס :

כן,

משה וקטנר :

יש את הדוידקה, את המתחם דוידקה שזה מאושר, (לא ברור),

יוחנן וייצמן :

זה מאושר כבר כעת.

משה וקטנר :

מאושר את בנין, עם הרכבת הכבדה, את מרכז כלל שיש צפי יש שם תכנון, ואת התוכנית הקיימת.

יוחנן וייצמן :

אני אגיד לכם מה, מה דיברנו עם יושב ראש הוועדה המקומית אני מניח שאתם מבינים את זה לבד, אתם בעצם התוכנית כרגע, הצפונית ביותר שמבקשת גובה, מבחינת, כמובן אם נתרכז ליפו כצפון דרום, וכרגע מה שמסוכם אצל יושב ראש הוועדה המקומית עם נחום, גם עם בינגו, זה בגדול 12, אם הוא יעשה דופלקסים 14 קומות, אז זה, זה לא הנושא. הדבר היחיד שכרגע נשאר פתוח, זה בינו לבין נחום, זה הבניין הקצה של הבניין שלו ליפו, (לא ברור).

קרלוס פרוס :

זה?

יוחנן וייצמן :

זה אני אומר, פה הסיכום כרגע של כל הגוש הזה יהיה 12, הדבר היחיד שיש עליו כרגע שיח זה הפינה הזאת, מכאן והלאה, זה הכול מתוכנן ל - 12, גם הבניין, מה? 12, 14, כן, 12 שמה, 14, על זה פתוח כרגע,

חיים כהן :

אנחנו מסתכלים על מה שקשור,

יוחנן וייצמן :

זה,

חיים כהן:

לפנים של יפו, מה שעד יפו זה פתוח.

יוחנן וייצמן:

זה כרגע עדיין בשיח עם נחום, כי נחום אומר, זה לא כלכלי אנחנו,

משה וקטנגר:

יש שמה היום 6 קומות מלא,

יוחנן וייצמן:

אמרתם 4, לא 6,

משה וקטנגר:

לא אנחנו, אנחנו 5, אבל אני אומר על הבניינים של נחום,

יוחנן וייצמן:

אז הוא השתמש, לנחום יש גם (לא ברור), א',

קרלוס פרוס:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

לספר לך משהו? בשמואל הנביא מקום קצת יותר זול מפה, יוצא עם מכפיל 2.2 וכולם מרוצים.

משה וקטנגר:

מכפיל 2.2 בסדר, אבל,

חיים כהן:

לא, חכה, חכה, תן לי שנייה להסביר, פה רחוב יפו,

משה וקטנגר:

כן,

חיים כהן:

על החזית הוא פתוח, מה שיורד פנימה, נחום, זה 12 ו- 10, בסדר? עכשיו,

משה וקטנגר:

אתה אומר הבניין הגבוה בקצה, אבל,

יוחנן וייצמן:

בניין גבוה,

ציפי רון:

לכיוון רחוב יפו יותר גבוה.

חיים כהן:

על הציר רק"ל ממש, אפשר,

ציפי רון:

אתה אומר נשאר פתוח,

יוחנן וייצמן:

למה האטרייה הזאתי מתוכננת 12, הוא כבר עומד בתנאי סף,

משה וקטנגר:

לא, זה לא עומד,

יוחנן וייצמן:

הוא לקראת, לא, לקראת תנאי סף.

חיים כהן:

מלון המרכז,

שרון דינור:

אני תכננתי,

יוחנן וייצמן:

לא, זה,

משה וקטנגר:

מלון המרכז למעלה.

חיים כהן:

מלון המרכז, ב – 14, מדובר על 14,

משה וקטנגר:

מדובר שיהיה מלון מעל?

יוחנן וייצמן:

היושב ראש לייזר לא מסכים. לייזר מה שהוא אמר לנו כרגע לטלפון, הוא מציע מלון,

ציפי רון:

זה 20,

חיים כהן:

איפה?

ציפי רון:

פה, פה, מה שבצד ימין, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

לא, פה 50,

ציפי רון:

50,

חיים כהן:

פה זה קוקייה,

ציפי רון:

פה 50,

יוחנן וייצמן:

לא, זה קוקייה.

חיים כהן:

זה מאושר.

שרון דינור:

לבקשת יו"ר הוועדה,

דוברת לא מזוהה:

גם לבקשתי,

חיים כהן:

המלצה (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

לא, זה הייתה, פה הוועדה מקומית, היה טענות על שלקחו לו קרקע.

חיים כהן:

עוד לא נתנו החלטה,

יוחנן וייצמן:

וועדה מקומית (לא ברור) כן.

ציפי רון:

מחוזית.

משה וקטנגר:

לנו יש,

קרלוס פרוס:

רגע רק שנייה,

יוחנן וייצמן:

יש פה מגרשים עירוניים, אבל עזוב, זה לא קשור לתיק שלהם.

קרלוס פרוס:

אנחנו,

יוחנן וייצמן:

לכן אני אגיד לך קרלוס, למה אני שואל את זה בתכנון של שני בניינים, של 12, 14, אני לא רוצה להיכנס פה לדקויות, תוכלו לעמוד?

קרלוס פרוס:

לא,

יוחנן וייצמן:

לא, גם אם על חשבון שצ"פים גם אם על?

קרלוס פרוס:

לא, אבל, בוא תסתכל שנייה, קודם כל אנחנו רואים את ה - , את התפיסה התכנונית של הכיכר כבינוי גבוה מסביר לכיכר, לכל הכיכר. ואז אחר כך (לא ברור) בגובה של השכונה. ואז מה שאנחנו עשינו, עשינו בניין גבוה שפונה לכיכר, אל הבניינים שהשארנו מהתוכניות הישנות של, של נחום. כאשר אנחנו מפנים חזית אל הכיכר, וכאן אנחנו יורדים ל - , לשכונה. זה ה - , התשריט קומת הקרקע, אנחנו עושים כניסה מתואמת עם התוכנית של נחום לאזור של השצ"פ שהוא, שהוא מתכנן.

ציפי רון:

מי האוכלוסייה שתגור? זה בניין מגורים?

יוחנן וייצמן:

כן,

קרלוס פרוס:

זה בניין מגורים,

אורית לנדסברג:

ייסעו לנו – יורק למכור אותם, למצוא מי יגור פה.

יוחנן וייצמן:

לא, הם נסעו למכור לנו – יורק להפסיק כאלה דירות שישלמו להם ארנונה, ולא יגורו בהם, דירות רפאים,

ציפי רון:

מי יגור שם? מי יגור שם?

אורית לנדסברג:

למכור דירות,

יוחנן וייצמן:

ישלמו ארנונה, ולא יגורו,

קרלוס פרוס:

אותו בן אדם שיגור,

ציפי רון:

כן,

אורית לנדסברג:

כספות, כספות.

יוחנן וייצמן:

דירות רפאים.

ציפי רון:

תושבי חוץ? זה לתושבי חוץ?

יוחנן וייצמן:

אז בוא אני אגיד, נגד הנושא,

ציפי רון:

רגע, זה לתושבי חוץ?

חיים כהן:

לא, מי שישלם.

קרלוס פרוס:

זה קצת שאלה מצחיקה באמת, את מה שאת שואלת.

חיים כהן:

זה ממש רכבת כבדה, רכבת קלה, אנשים הכי נוח להיכנס,

יעל ביטון דה לנגה:

כרגע יש 10,000 דירות כאלו בירושלים, שאינן מושכרות, 10,000 אתה יודע מה זה? למשפרי דיור כמוני וכמוך, בגילנו, אין לנו שום סיכוי, בכל ירושלים.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) הולך בגוש 50?

יעל ביטון דה לנגה:

10,000,

יוחנן וייצמן:

חושך בלילה,

יעל ביטון דה לנגה:

אבל אני אומרת לך זה אלה המדווחות שהם לא על שם מישו אחר, ובלי משחקים. 10,000 דירות שהחברה האלה קונים ולא משכירים לאף אחד. גם אם אני רוצה לשכור דירה טיפה כדי לשפר דיור,

יוחנן וייצמן:

ישכיר,

יעל ביטון דה לנגה:

או לקנות דירה בת חמישה חדרים באזור מסוים, אין לי שום סיכוי לשפר דיור. אז בוא, זה פשוט בכייה לדורות, וזה באמת, זה אחד הדברים הכי עצובים בעיר הזאת.

אורית לנדסברג:

זה שאומרת מה צריך ומה בונים,

יעל ביטון דה לנגה:

לא צריכים לקום פה מיליון וחצי תושבים,

אורית לנדסברג:

כאילו יאללה אודרוב,

יעל ביטון דה לנגה:

לא צריכים,

אורית לנדסברג:

מגדלים, יללה,

יעל ביטון דה לנגה:

מה? בשביל מה? למה (לא ברור),

אורית לנדסברג:

הדבר הזה,

יעל ביטון דה לנגה:

מה הלאה? אני אומרת את זה שנים, ואני לא היחידה, למה? למה צריך? עיר ענייה, עיר מסכנה. שאם לוקחים לה את מענק האיזון, היא מתרסקת.

אורית לנדסברג:

בבקשה,

יעל ביטון דה לנגה:

למה? מה אנחנו (לא ברור)? לא, אתה עובד, אתה מתפרנס,

אורית לנדסברג:

לדירות רפאים,

יעל ביטון דה לנגה:

בוא, חיים, אתה יודע שאני צודקת. בוא נטען (לא ברור). את כל (לא ברור), יהודים, חילונים, מסורתיים, ערבים, בוא נחייב אותם, למה אני מביאה עוד אנשים, ומעודדת אנשים שלא יוכלו לקנות פה דירה, ולא יוכלו להשכיר בו. ובטח לא לשלם 2000 שקל ועד בית, לא משלמים 180, בוא תראה מה קורה בשכונות טובות היום.

ציפי רון:

ומוציאים שם אנשים, מוציאים שם משפחות.

יעל ביטון דה לנגה:

80 שקל לא משלמים. ולא 2000 שקל, וכשתקלקל איזה מערכת משוכללת, מי ישלם על זה? ואז מה? תהיה שריפה איך נגיע. מטורף, מפחיד, לא הגיוני מה שקורה פה.

ציפי רון:

אזור מגורים (לא ברור) ושוקק, זה הופך להיות למשהו (לא ברור),

יעל ביטון דה לנגה:

שני דברים אני אגיד לך, אני,

ציפי רון:

לא, זה לא (לא ברור) לאנשים,

יעל ביטון דה לנגה:

אני לא (לא ברור) נגד מגדלים, באמת שלא, אני לא, מגדל בשבילי זה בן 30 קומות, ירושלים פעם הייתה 4 קומות, 8 קומות, עכשיו פתאום 40 קומות, הכול ככה בקלי קלות.

אורית לנדסברג:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

זאת דעתי, היא לא מהיום.

יוחנן וייצמן:

מה שברור, זה שאנחנו נצטרך פינוי בינוי, ו - , האזור הזה חייב לקבל איזה סוג של התחדשות, השאלה אם,

יעל ביטון דה לנגה:

תמקם אותי בבקשה.

ציפי רון:

אבל השאלה, רגע,

יוחנן וייצמן:

מה?

ציפי רון:

אבל השאלה שצריכה,

יעל ביטון דה לנגה:

מה זה? מה זה?

ציפי רון:

שנייה,

יעל ביטון דה לנגה:

אתה יכול להגיד לי,

ציפי רון:

וייצמן,

יעל ביטון דה לנגה:

זה הדוידקה?

ציפי רון:

השאלה שצריכה (לא ברור) האוכלוסייה הירושלמית תישאר במקום המרכזי הזה.

חיים כהן:

הבנתי שכן,

ציפי רון:

אם זה ימשיך להיות מקום של,

יוחנן וייצמן:

במקומי זה רביעי הבא,

חיים כהן:

זה רביעי הבא, כן,

משה וקטנגר:

לא קיבלנו,

קרלוס פרוס:

ישבתי עם אמי לפני כמה,

משה וקטנגר:

עם אמי ישבנו, אנחנו רוצים לשבת עם יושב ראש הוועדה,

יעל ביטון דה לנגה:

שרון, אני בודקת עם חברת מועצה (לא ברור),

ציפי רון:

אם זה ימשיך להיות מקום של אנשים של המקום או לא,

יעל ביטון דה לנגה:

אני מסיעה אותם.

ציפי רון:

כן, כן,

יעל ביטון דה לנגה:

אנחנו, אני מנסה לדחות לארבע וחצי את היציאה. בסדר?

קרלוס פרוס:

כעיקרון התוכנית מראה את התפיסה של ה - , זאת אומרת בניין גבוה לכיוון הכיכר, ובניין נמוך לכיוון השכונה, זה מה ש - , מה שהצגנו.

אורית לנדסברג:

אז אני רק רוצה,

קרלוס פרוס:

הכניסה הזאת לשצ"פ הגדול שיהיה, שזאת היא הכניסה הראשית לשצ"פ,

יעל ביטון דה לנגה:

איזה רחוב זה יושב?

אורית לנדסברג:

פינס.

קרלוס פרוס:

פינס.

יעל ביטון דה לנגה:

פינס?

אורית לנדסברג:

פה זה,

יעל ביטון דה לנגה:

זאת אומרת זה בפניה של נביאים פינס.

אורית לנדסברג:

כן,

ציפי רון:

תראה, תראה את זה עוד פעם,

יעל ביטון דה לנגה:

אם אפשר קצת,

יוחנן וייצמן:

זה הכיכר, את רואה,

אורית לנדסברג:

זה הבניין הארוך.

ציפי רון:

בית חולים האנגלי,

משה וקטנר:

יש שם עוד חנויות סלולר,

יעל ביטון דה לנגה:

זה הבניין שהיום יש שם הרבה (לא ברור),

ציפי רון:

רגע את השקופיות, תחזירו רגע את השקופיות,

יעל ביטון דה לנגה:

אז הבנו את זה נהרס ונבנה חדש,

משה וקטנגר :

כן,

יעל ביטון דה לנגה :

להרוס אותו זה טוב.

משה וקטנגר :

רגע, רגע,

ציפי רון :

שרון, מי מראה את השקפים, מי מראה את השקפים?

שרון דינור :

אצלהם.

ציפי רון :

אז תחזירו רגע את התמונות, קרלוס, תחזיר רגע את התמונות.

יעל ביטון דה לנגה :

חנות? וואלה, זה גם, אגב לא נעים לי, אבל בהקשר הלא הקשר, חנויות של מזרונים נורא טובים, אני קונה שם מזרונים,

יוחנן וייצמן :

לא התכוונתי.

יעל ביטון דה לנגה :

אבל זה יצא טוב עם ה - , עם הרחוב הזה,

יוחנן וייצמן :

(לא ברור) זה הבעיה,

ציפי רון :

אני קניתי שם פעם (לא ברור) לסלון.

קרלוס פרוס :

גם אני קניתי. כן,

משה וקטנגר:

טוב, זאת, זאת החלופה הנוספת, בעצם שני בניינים,

יוחנן וייצמן:

שתיים של 20,

משה וקטנגר:

כן, שתיים של 20.

יעל ביטון דה לנגה:

לא הכול זכוכית, בואי, הרבה זכוכית, אבל לפחות,

ציפי רון:

בואי, בואי,

יעל ביטון דה לנגה:

בואי, אבל לפחות לא גלשנו לסטאטוס קוו של, של שטראוס, זה מעל,

קרלוס פרוס:

לגבי כמות הקוקיות,

יעל ביטון דה לנגה:

יש פה אבן,

קרלוס פרוס:

למה שהשוק מבקש,

יעל ביטון דה לנגה:

נסורה, אבל אבן, זה לא שיש. זה לא שיש, נכון? זה אבן נסורה. נסורה.

קרלוס פרוס:

לא נסורה.

יעל ביטון דה לנגה:

(לא ברור), ממש אמיתית?

קרלוס פרוס:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

משני הצדדים? כזה?

קרלוס פרוס:

מה זה שני? לא,

יעל ביטון דה לנגה:

זה אבן ירושלמית ברוחב, משני הצדדים משוטט מלמעלה, מלמטה. זה לא, זה נקרא גיר נסור, או אבן נסורה,

קרלוס פרוס:

לא, אבן נסורה,

יעל ביטון דה לנגה:

לא?

קרלוס פרוס:

כנדרש.

יעל ביטון דה לנגה:

ששומרת על הפסאדה,

קרלוס פרוס:

אבן נסורה, זאת אבן נסורה, לא משוטט,

יעל ביטון דה לנגה:

נכון, נכון,

קרלוס פרוס:

אז אבן נסורה משוטט.

יעל ביטון דה לנגה:

אני מכיר אני מקבלת, כן,

קרלוס פרוס:

ואנחנו רק,

יעל ביטון דה לנגה:

אז למה לא רואים את זה ממש מלא בזה או שרואים? כשמסתכלים מקרוב.

קרלוס פרוס:

לא, זה טקסטורה (לא ברור),

יעל ביטון דה לנגה:

כי זה נראה כמו בניין עייני מפה.

קרלוס פרוס:

במרחק כזה לא, לא רואים את טקסטורת האבן. בכל זאת אנחנו מקפידים על בניית ה - ,

יוחנן וייצמן:

חלופה שמתחילה קצת יותר להתקרב. יש לי שוב שאלה בהמשך למה ששאלתי,

קרלוס פרוס:

תראה מה ש - ,

משה וקטנגר:

המשך.

קרלוס פרוס:

כן,

יוחנן וייצמן:

לעשות אותם קצת יותר גוצים שמנמנים,

שרון דינור:

אני הצעתי,

יוחנן וייצמן:

אני יודע שבתור אדריכל אתה הולך להחטיף לי מכות.

שרון דינור :

לא, לא,

יוחנן וייצמן :

אבל,

שרון דינור :

כשאתה היית בחוץ אני, הצענו,

יוחנן וייצמן :

מה?

יעל ביטון דה לנגה :

רגע, מה שרון אומרת?

שרון דינור :

אמרתי לוייצמן, כשהייתם בחוץ, הצענו לו אולי לנסות לחבר, לא לעשות, לעשות פסאז' בבניין ולמלא את החלל שבאמצע, כדי להוריד אותו,

יעל ביטון דה לנגה :

ומה?

שרון דינור :

קומה או שתיים,

יעל ביטון דה לנגה :

לפסאז'?

שרון דינור :

לא, כאילו לחבר את הבינוי לבניין טורי.

משה וקטנגר :

קומת מסד מלאה.

קרלוס פרוס :

אבל זה,

שרון דינור:

כדי להוריד עוד קצת, כאילו זה יכול להיות נחמד.

קרלוס פרוס:

אבל (לא ברור) לו עוד קצת עם החיבור, זאת אומרת החיבור לא יכול להיות לכל הגובה, החיבור אם יהיה זה באזור הזה, כמה מקומות, איזה 4 קומות כאן,

שרון דינור:

כן,

קרלוס פרוס:

בשטח של ה – , הקטן הזה, זאת אומרת זה לא,

שרון דינור:

לא, אני דווקא חשבתי הפוך,

קרלוס פרוס:

לא נראה לי זה,

שרון דינור:

אני חשבתי הפוך, להשאיר את הפסאז' על הקרקע,

קרלוס פרוס:

לא,

שרון דינור:

ולעלות עד למעלה.

משה וקטנגר:

מה? שיהיה בניין גדול אחד?

שרון דינור:

שיהיה בנייה טורית,

קרלוס פרוס:

יהיה,

שרון דינור:

של 15 קומות, כמו ש - , לא יודעת,

משה וקטנגר:

בנייה מלאה של 15 קומות?

קרלוס פרוס:

זה,

שרון דינור:

לא רוצים לנסות לראות את זה, לא איזה,

קרלוס פרוס:

50 מטר,

יעל ביטון דה לנגה:

אולי אפשר גם לעשות קומת מעבר למעלה. ואז לצמצם שתי קומות מעבר למעלה,

שרון דינור:

תשמעו, בעולם הגדול, אין דברים כאלה, הבנייה היא בנייה טורית גם היום,

קרלוס פרוס:

רק שנייה, אבל לא, לא במקום כזה. אנחנו,

יעל ביטון דה לנגה:

מי זה בעיר הזאת, זה המקום הכי יקר.

קרלוס פרוס:

אנחנו עומדים בדיוק, כמעט בדרום,

שרון דינור:

כן.

קרלוס פרוס:

בסדר? אז אנחנו, אם אנחנו עושים כאן חומה, זה הלך השצ"פ, צריך לקחת את זה בחשבון גם.

שרון דינור:

תראו, אני חייבת להגיד שהשצ"פ,

קרלוס פרוס:

צריך רווחים,

שרון דינור:

השצ"פ בין המבנים הוא מעבר, הוא לא שצ"פ,

קרלוס פרוס:

מה?

שרון דינור:

הוא לא,

יוחנן וייצמן:

הוא לא שצ"פ אמיתי.

שרון דינור:

אני מנסה לעזור לכם, חברים, אפשר להגיד - לא, ואפשר להגיד - בואי ננסה לבדוק את זה, זה גם אופציה,

קרלוס פרוס:

לא, לא, אני יכול, אבל (לא ברור) של נחום, זאת אומרת גם השצ"פ הזה.

ציפי רון:

יש שם (לא ברור).

שרון דינור:

יהיה רוח,

ציפי רון:

יהיה רוח, אנשים,

שרון דינור:

צריך לבדוק את זה, בודקים את זה באיכות הסביבה,

ציפי רון:

בטח כן.

שרון דינור:

זה דברים שבודקים.

אורית לנדסברג:

אבל למה כל כך רחוק?

שרון דינור:

יש אמצעים להפחית את זה,

אורית לנדסברג:

כדאי אפשר,

ציפי רון:

יש לי בשבילכם בשורה לא משמחת.

שרון דינור:

מה?

אורית לנדסברג:

מה?

ציפי רון:

שהבדיקות אולי מוצלחות, אבל המציאות היא אחרת.

שרון דינור:

המציאות נושפת להם (לא ברור),

ציפי רון:

המציאות מעיפה אותך.

אורית לנדסברג:

אפשר להגיד או ש - ?

יוחנן וייצמן:

כן,

אורית לנדסברג:

אני חושבת ש - , יש בינוי עוד פעם מרכז העיר בינוי מלווה רחוב, המסה הזאת הארוכה שקיימת היום, ברחוב פינס, היא נכונה, וצריך, אם רוצים להפקיד אחר כך בקומות העליונות לשתי קומות סבבה, אבל לחלק התחתון, הקומות הראשונות, צריכות להיות במסה רצינית, ככה זה כל האזור הזה,

יוחנן וייצמן:

בקומת מסד.

אורית לנדסברג:

כן, קומת מסד רחבה, יש את הקווי רחב,

יעל ביטון דה לנגה:

קומת מסחר כאילו?

אורית לנדסברג:

הקומות ה - , יש, קומות אופקיות,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

קרלוס פרוס:

יוחנן,

אורית לנדסברג:

זה המסה היא במקום כזאת,

יעל ביטון דה לנגה:

מגורים,

קרלוס פרוס :

בית חולים אם ברוחב,

יעל ביטון דה לנגה :

כשיש איזה,

קרלוס פרוס :

(לא ברור) את הגובה שלה,

יעל ביטון דה לנגה :

עיצוב אדריכלי, לא כמו רק רכבת,

יוחנן וייצמן :

כן,

יעל ביטון דה לנגה :

שיהיה כאילו,

קרלוס פרוס :

(לא ברור) עירוני,

יעל ביטון דה לנגה :

אני מה שהייתי בונה כאן, (לא ברור).

אורית לנדסברג :

הוא מדבר,

קרלוס פרוס :

4, 5 קומות, ואז להוריד חלק מה - , מהגובה.

משה וקטנגר :

להוריד 2, 3 קומות, שתי קומות,

קרלוס פרוס :

לנסות ולהגיד,

יוחנן וייצמן:

תגיד לי התקן הכלכלי, בתקן השמאי, אני פשוט לא מצליח לפתוח את זה במינהל התכנון, משהו לא יודע למה לא עובד שמה באתר כעת.

משה וקטנגר:

אנחנו,

יוחנן וייצמן:

לא הדו"ח השמאי, ודוח חברתי, כמה רשמתם מחיר מכירה?

משה וקטנגר:

50.

יוחנן וייצמן:

הם מוכרים שם,

שרון דינור:

חצי משנלר.

משה וקטנגר:

לקחנו את הערכים שנקבעו במתחם הצמוד אלינו, בהתאמה כמובן במתחם דוידקה, ופחות או יותר זה אושר, זה ניתן לפני כמה חודשים,

יעל ביטון דה לנגה:

לא, כדי להוריד, אני שואלת לא, אני הדיוט, בסדר? אני שואלת האם אפשר,

יוחנן וייצמן:

זה אזור שמוכר,

יעל ביטון דה לנגה:

לייצר עיצוב, שנייה יותר ירושלמי קצת, זה בסדר, איך שזה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שם.

יעל ביטון דה לנגה:

ולייצר את שתיים שלוש קומות באמצע יצאו מעוצבות, לא יודעת, אולי קשתות, לא יודעת. אני לא יודעת, אתה יודע, חכה, ואז אתה מוריד, וגם למעלה לעשות קומות מעבר, איזה שתי קומות מעבר, כמו ב - , קומות מעבר זה שמחברים כמו שיש בכפר דוד.

אורית לנדסברג:

זה לא, זה לא קשור לעיר הזאת.

יעל ביטון דה לנגה:

למה?

אורית לנדסברג:

כי זה לא.

יעל ביטון דה לנגה:

בעיר העתיקה יש קומות מעבר בלי סוף,

אורית לנדסברג:

לא במגדלים.

יעל ביטון דה לנגה:

אז זה מה שאני שואלת,

אורית לנדסברג:

לא במגדלים,

יעל ביטון דה לנגה:

זה, אז למה במקומות אחרים כן ראיתי שיש?

אורית לנדסברג:

איפה את רואה את זה? את רואה,

יעל ביטון דה לנגה:

לא במגדלים,

קרלוס פרוס:

את זה גם עשינו את זה,

יעל ביטון דה לנגה:

זה לא מתאים, עשית את זה,

קרלוס פרוס:

עשינו,

יעל ביטון דה לנגה:

אני, אני ראיתי, אני כבר לא מצליחה, במקום שאסור להזכיר את שמו פה.

קרלוס פרוס:

אנחנו כאילו,

יעל ביטון דה לנגה:

בהולילנד, בהולילנד. אין כל (לא ברור) אני מסכימה איתך, זה לא נראה. זה נראה תלוי, בהולילנד עשו את זה,

קרלוס פרוס:

אנחנו רוצים כאן את הגג ה - ,

משה וקטנגר:

אנחנו חשבנו שה - ,

יעל ביטון דה לנגה:

לעשות פסאז',

משה וקטנגר:

דווקא החלופה הנמוכה, תישמר, דווקא שתי החלופות, שתי חלופות בינוניות כביכול, יהיו יותר בעייתיות בהיבט הזה, כי בכל זאת ככה כן נשמר איזה שהוא קו הפרדה, אנחנו מבינים איך (לא ברור) קצת עובר יותר קצת במקום שונה, אבל אנחנו חשבנו שהקו הזה כן מאפשר איזה שהוא בכל זאת כיכר הדוידקה בנייה גבוהה, ומאחורה בנייה נמוכה של 8, 9 קומות, זה יאפשר יותר איזה שהוא אמירה גם, גם ביחס להמשך השכונה, ולא, וזה. שתי בניינים גבוהים, זה לא, לא מציג את מה שנקרא את הקו בהיבט הזה, זה לא מתחבר דווקא לכיכר, זאת (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

מה שכן, אני אתן לכם כעת שיעורי בית לפני, אם אתם הולכים יו"ר משהו וועדה מקומית, הוא כרגע, שוב, על יפו מבחינתו זה בסדר מדרום ליפו, מצפון ליפו לא. זה אותו דבר דרך אגב כשאתה אומר, הבניין ממולכם הנביאים 84,

קרלוס פרוס:

כן,

יוחנן וייצמן:

שהוא גם כן די,

משה וקטנגר:

84 זה הסופר כן,

יוחנן וייצמן:

זה הסופר, זה בניין שנחום טוען שהוא מתקדם איתו, שוב, אני,

משה וקטנגר:

הוא חתום שמה על הסכם.

יוחנן וייצמן:

מה? הוא חתום על הסכמים, הוא רוצה, הוא אומר שהוא מתקדם לתנאי סף, אני לא יודע איפה הוא באמת אוחז. ו - , הוא דיבר שם עם ליזר, על 12 בטרילקסים שזה יצא 14, אז,

קרלוס פרוס:

זה היה ניוד זכויות,

משה וקטנגר:

ראיתם חלופות כאלה?

יוחנן וייצמן:

לא, בלי ניוד זכויות,

קרלוס פרוס:

בלי ניוד זכויות?

משה וקטנגר:

אתה ראית?

יוחנן וייצמן:

אני לא ראיתי את החלופות שלו, הוא התחיל עם הרבה, רק לייזר אמר לא - תשמע, זה לא ילך מבחינת, מבחינה אזור, גם אמרי אמר לו את זה, ודרך אגב אני יודע שיואל אבן אמר את זה (לא ברור), לבינגו. בינגו נפגשו עם מלון מרכז, ומלון (לא ברור), לא ילך. עכשיו אני לא יודע מה יואל אבן אמר לכם, כדי זה ממש,

משה וקטנגר:

אנחנו לא נפגשנו עם יואל,

יוחנן וייצמן:

אתם בקו של בינגו,

משה וקטנגר:

מי?

יוחנן וייצמן:

אבל אני יודע מה הבקשה, שוב, אני גם לא יודע מה הוועדה מחוזית תחליט, אני יודע מה הוועדה המקומית, מה הכיוון שלה. לכן באמת אולי תנסו, לנסות להציג חלופה תכנונית שמורידה את זה ככל האפשר, ושוב, אני אומר לכם, גם התקן השמאי 50, הוא,

משה וקטנגר:

זה מה שאושר בדוידקה,

יוחנן וייצמן:

וזה בסדר, בואו, גם הדוידקה ייבחן הרי, אני חושב שהוא,

משה וקטנגר:

(לא ברור),

יוחנן וייצמן:

אני חושב שהוא לא נכון. אני לא רוצה להגיד לך שאני, מוצא לך קונה הרגע עם 12 קומות, אני מוצא לך קונה על הכול על ה - 50 מחר. מה?

משה וקטנגר:

זה אומר סתם,

יוחנן וייצמן:

אני אומר לך סתם, אז בוא, אנחנו בתוך עמנו יושבים,

משה וקטנגר:

בסוף זה שמוכרים דירות מסוימות ביותר, לא אומר שממוצע הדירות,

יוחנן וייצמן:

כן, לא, לא אמרתי שזה כמו הדירה שמכרו בשנלר ב – 140 שבוע שעבר, לא, לא, זה דירה מיוחדת נכון.
אבל גם כן המחירים הם לא 50,

משה וקטנגר:

אני באמת.

אורית לנדסברג:

אני רוצה (לא ברור),

קרלוס פרוס:

באמת את הצעת, אמרת שעשית (לא ברור), יש 70 יחידות דיור בירושלים,

יעל ביטון דה לנגה:

סליחה?

קרלוס פרוס:

יש 70 אלף יחידות דיור מאושרות או בתהליך אישור. וזה מה שיצא לשוק בשנים הקרובות. זאת
אומרת שהמחירים שכן, זה לא, אני לא הייתי קופץ.

יוחנן וייצמן:

כן, להבדיל מהפרויקטים בפריפריה שאני, לא, אני לא יודע אם צריך לנסח נורא עדין, אבל אנחנו
נורא ספקנים למימוש שלהם, הפרויקט שלכם באזור סחיר,

קרלוס פרוס:

סחיר לגמרי.

יוחנן וייצמן:

ירדו (לא ברור), אמרתי לך שאני מביא לך קונה מחר 50, אני לא אמרתי את זה בצחוק.

יעל ביטון דה לנגה:

לא, אם הדירות שוות לכל,

יוחנן וייצמן:

צחי אבו שילם שבוע שעבר 60 על דירות להשכרה בירמיהו כן. לא זה פחות טוב מפה.

יעל ביטון דה לנגה:

מה זה 60?

יוחנן וייצמן:

60 אלף שקל למטר,

אורית לנדסברג:

למטר,

יעל ביטון דה לנגה:

למטר.

יוחנן וייצמן:

כן, אבל דירות להשכרה, לא למגורים. מה? הוא הולך על יותר שנים, ההחלטה של וועדה מחוזית 5, אבל הוא יעשה יותר, כי אחרת לא מסתדר לו עם עידוד חוק עידוד השקעות הון, ששיג את התנאים, הוא לא, הוא יהיה יותר טוב לעם ישראל מה שהוועדה המחוזית דורשת.

ציפי רון:

זה סכום (לא ברור) ה – 60 אלף.

יוחנן וייצמן:

זה זול,

דוד היימן:

בירושלים?

יוחנן וייצמן:

השאלה איפה את נמצאת. זה אזור יקר, זה אזור מאוד יקר.

משה וקטנגר:

בירמיהו זה ליד,

ציפי רון:

ומי תהיה האוכלוסייה לבניינים האלה?

משה וקטנגר:

מי שיקנה.

קרלוס פרוס:

מי שיקנה.

יוחנן וייצמן:

מי שיקנה, בגדול זה, לא נעים לומר, החרדים החוצים,

יעל ביטון דה לנגה:

חרדים חוצים?

ציפי רון:

חרדים חוצים,

יוחנן וייצמן:

לא ישראלים,

יעל ביטון דה לנגה:

החוצים, זה שהם,

ציפי רון:

חותים, חותים.

יעל ביטון דה לנגה:

החוצים,

יוחנן וייצמן:

מה?

יעל ביטון דה לנגה:

החוצים חרדים חוצים.

ציפי רון:

אז הדירה, אז הדירה תהיה (לא ברור) שבועיים בשנה? אז מה? הם יבואו לראש השנה? או לפסח?

שרון דינור:

אפשר לשחרר את ה - ?

אורית לנדסברג:

הם פחות (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

מה?

משה וקטנגר:

לסיכום, אנחנו יכולים לנסות לבחון, אבל,

יוחנן וייצמן:

תנסו לבחון,

משה וקטנגר:

מ – 14 ל – 12, אני לא רואה איך זה מתקדם, אני אומר בכנות, אני משתף את מה שאני יודע,

יוחנן וייצמן:

כן,

משה וקטנגר:

ננסה לראות, אם ננסה לשבת גם יושב ראש הוועדה,

יוחנן וייצמן:

לפני וועדה מקומית גם,

משה וקטנגר:

לפני הדיון,

קרלוס פרוס:

כן,

משה וקטנגר:

זהו, מבחינה שימורית נטו, אני לא חושב שיש פה,

יוחנן וייצמן:

לא, זה שימור מרקם, אנחנו מדברים על השימור של המרקם.

משה וקטנגר:

זה גם,

אורית לנדסברג:

המרקם, השימור של המרקם.

יוחנן וייצמן:

זה לא, אין פה שימור של אבן, לא רוצים שימוש חוזר מאבן, ולא כל השטויות.

משה וקטנגר:

המרקם, בסדר, אפשר,

יוחנן וייצמן:

אנחנו יודעים,

משה וקטנגר:

לא נראה לי, אבל,

ציפי רון:

אגב, אגב בבתים שליד זה, יש (לא ברור),

שרון דינור:

מה עם וייצמן? מה?

ציפי רון:

יש (לא ברור). אז מה? אנחנו מתעדים, מתעדים פה משהו?

משה וקטנגר:

זה בניין שהוא לא מיועד לשימור, בשום צורה.

יוחנן וייצמן:

לא, הבניין לא מיועד לשימור, זה ברור. השימור הוא מרקמי.

ציפי רון:

טוב, אבל אני מבקשת, אבל שרון, רגע אני מבקשת משהו, אני מבקשת משהו לפרוטוקול, סליחה, חברים,

שרון דינור:

שנייה, היא חוזרת,

אורית לנדסברג:

היא הלכה לחצי שעה.

עו"ד סטפני שילה:

מה?

שרון דינור:

היא חוזרת, אבל אני לא יודעת מתי.

עו"ד סטפני שילה:

לא, אפשר לקבל את ההחלטה פשוט כשהיא תהיה.

שרון דינור:

אבל אם, השאלה שלי אם אי-אפשר בלעדיה, כאילו, שקוורום זה אנחנו, בלעדיה גם,

עו"ד סטפני שילה:

לא,

ציפי רון:

יש לי בקשה, יש לי בקשה, רגע שזה יהיה לפרוטוקול,

עו"ד סטפני שילה:

ונחכה שהיא,

שרון דינור :

מה זאת אומרת? היא כל יום שהיא לא מגיעה, אי-אפשר לקבל בלעדיה?

עו"ד סטפני שילה :

צריך נציג רשות העתיקות,

שרון דינור :

ואם היא לא נמצאת?

עו"ד סטפני שילה :

אז אפשר, אפשר לדון, אבל לקבל את ההחלטה כשהיא תהיה,

שרון דינור :

אבל קיבלנו את ההחלטה, כבר, (לא ברור).

עו"ד סטפני שילה :

כן?

שרון דינור :

כן,

אורית לנדסברג :

כן,

שרון דינור :

תבדקי רגע עם דני,

עו"ד סטפני שילה :

זהו, בלעדיה, והיה מישהו שהחליף אותה מרשות העתיקות?

שרון דינור :

לא, מה פתאום, בלי נציג ציבור.

יוחנן וייצמן :

בסדר, סיימנו.

ציפי רון:

לא, לא, יש לי בקשה, יש לי בקשה לפרוטוקול משהו רגע. שרון, שרון, יש לי בקשה.

משה וקטנגר:

רק ששרון תשמע.

ציפי רון:

לפרוטוקול, אני מבקשת לעשות מעבר למה שכתבנו, שלא הצגתם תיק שימור,

שרון דינור:

תיק שימור למה?

ציפי רון:

מה?

יוחנן וייצמן:

אין פה תיק תיעוד, אין צורך,

אורית לנדסברג:

לא, זה לא שייך, זה לא שימור הבניין הזה.

יעל ביטון דה לנגה:

זה לא בניין לשימור, הבניין הנהרס, הוא לא לשימור.

ציפי רון:

תקשיבו, מה ש - , אני יודעת שהבניין, שהבניינים האלה מיועדים להריסה, שזה לא מיועד לשימור, הכול נכון, אבל אני מבקשת,

שרון דינור:

הם לא היסטוריים, זה מה שלא אמרת אבל.

ציפי רון:

הכול יחסית, אתם יודעים, מתי נבנו הבניינים האלה?

שרון דינור:

בשנות ה - 70,

אורית לנדסברג:

לא,

ציפי רון:

מה פתאום, הרבה לפני,

שרון דינור:

לא יודעת, מתי כתוב פה?

ציפי רון:

מה קרה לך?

יעל ביטון דה לנגה:

סביר להניח שזה בסוף שנות ה - 30, תחילת ה - 40, (לא ברור) את רחוב הנביאים,

ציפי רון:

יש שמה מסביב, שנייה יש שם מסביב,

יעל ביטון דה לנגה:

אני יכולה לבדוק את זה רגע,

ציפי רון:

כמה בתים עם זכר לחורבן בחדר המדרגות, שהשאירו שם שטח שחור, או שטח לא מטויח, וכן הלאה, זה אומר שהבתים האלה, שנות ה - 20, 30, אולי גם לפני זה,

שרון דינור:

לא, הם לא, הם לא, סליחה, זה לא נכון,

ציפי רון:

רק שנייה,

שרון דינור:

יש לנו פה מיפוי, הם רק נמצאים.

ציפי רון:

אני לא מדברת על השניים האלה דווקא,

שרון דינור:

האלה שלידם,

ציפי רון:

אני מדברת על המרקס, שמסביב לדוידקה. ומה שאני מבקשת, מה שאני מבקשת מאחר שכל הבתים שם באזור יבואו יומם כבר מתכננים עליהם תוכניות, אני מבקשת לעשות תיעוד של הרובע הזה, אני מדברת פה על רובע מסביב,

יוחנן וייצמן:

הם צריכים לרדת,

ציפי רון:

שנייה,

יוחנן וייצמן:

אני מסכים איתך,

ציפי רון:

שנייה, אני רוצה תיעוד של הרובע, כולל כל הסממנים של האוכלוסייה שם כולל הזכר לחורבן של רוב הבתים. אני מבקשת,

יוחנן וייצמן:

לא ברמה של תיק תיעוד את מתכוונת,

ציפי רון:

אני,

יוחנן וייצמן:

ברמה של,

עו"ד סטפני שילה:

דני אומר שמנובמבר זה השתנה,

ציפי רון:

(לא ברור) גבוה, כי זה האופי והרוח של (לא ברור),

עו"ד סטפני שילה:

נציג של רשות העתיקות,

ציפי רון:

עכשיו משנים אותה לגמרי.

אורית לנדסברג:

אני זוכרת גם,

ציפי רון:

לא שריד, ולא פריט.

אורית לנדסברג:

שהיא יוצאת וחוזרת.

ציפי רון:

רק שנייה לא יישאר לזה זכר שריד,

יוחנן וייצמן:

טוב, אני רוצה רק להגיד את הנוסח.

ציפי רון:

אני מבקשת,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

לתעד את העניין,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

ציפי רון:

המרחב הזה,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

זה נורא חשוב. וגם לחשוב על איזה שהוא מקום, עם כל הפרויקטים הענקיים האלה, ששם יהיה אפשר להציג את זה, שהציבור יוכל לראות את זה,

עו"ד סטפני שילה:

נציג של רשות העתיקות,

ציפי רון:

כמו סוג של מוזיאון קטן. זכר לחורבן.

יוחנן וייצמן:

אני רוצה רגע להגיד סיכום של, עוד מעט ננסח את זה ברור, רק תגידו לי שהוא מקובל עליכם. אדריכלית דינור,

שרון דינור:

כן, כן,

יוחנן וייצמן:

חיים, הרב גורא, הוצגה תוכנית של שני בניינים 30, הוצגו שתי חלופות של, אחד של 39, אחד של שתיים של 20, הוועדה מבקשת לבחון חלופה של, הוועדה מבקשת בכל האזור כולו, גם המגרש הזה, חיים תעזור לי לנסח את זה. לבחון לא לעבור את הגובה המקובל באזור שהוא 12, 14 קומות, 12 בגדול זה 12, 14 נתנו להם טריפלס, בטריפלס, בשביל שלא יהיה, שלא יתחילו לפרוץ את הגובה לכיוון השמיים. ואנחנו רוצים ראייה של כל המתחם. עכשיו עוד דבר אני מסכים גם עם מה שאמרה הגברת רון, ששוב, אבל זה עבודה שלא צריכים, שהיינו רוצים לעשות כאילו, כאילו תיק תיעוד על, כל האזור.

ציפי רון:

תיק תיעוד של כל השכונה.

יוחנן וייצמן:

תיק תיעוד מתחמי, יש, יש כמה תיקי תיעוד, לעשות אותם,

ציפי רון:

לא, רגע,

יוחנן וייצמן:

אני אנסח את זה עוד מעט,

ציפי רון:

רק שנייה, ובמסגרת התכנון של כל האזור הזה הולך לעבור, לחפש, ולבקש או להציע שיהיה איזה שהוא מקום ששמה אפשר יהיה לכנס את התיעוד הזה, ולהציע אותו.

יעל ביטון דה לנגה:

תמונה מעבר.

ציפי רון:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

כמו תמונה מעבר.

ציפי רון:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

ממש (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

אני באמת, אבל אדריכלית דינור נגד זה,

ציפי רון:

רגע,

שרון דינור:

מה? מה?

יוחנן וייצמן:

על כל כניסה של בניין,

ציפי רון:

זה עניין, כולל את העניין החברתי,

יוחנן וייצמן:

דיברנו על זה פעם,

ציפי רון:

לי חשוב מאוד,

יוחנן וייצמן:

נכון,

ציפי רון:

שהתיעוד יכול גם את ההרכב החברתי, מי גר פה, למה גר פה, כמו הספרים של יהושע בן אריה,

יעל ביטון דה לנגה:

למה שרון את מתנגדת?

ציפי רון:

של פרופסור יהושע בן אריה,

יעל ביטון דה לנגה:

כי זה בלתי (לא ברור),

ציפי רון:

שאנחנו התושבים,

שרון דינור:

לא,

ציפי רון:

וכתב, שלח למרשם התושבים מי גר איפה,

שרון דינור:

הורסים את הבניינים של,

ציפי רון:

ולמה, וזה נורא חשוב. היום זה כלי עזר,

שרון דינור:

פה היה מעבר, מנסים להשאיר את זה, (לא ברור) לשימור.

אורית לנדסברג:

שנייה, אם אפשר גג פרטי אלטרנטיבה שמראים שהם עושים את זה כיחידה אחת, מעל זה,

יוחנן וייצמן:

גם לבחון חלופות של מסד.

אורית לנדסברג:

של מסד כן, להוסיף,

שרון דינור:

ניתן,

יוחנן וייצמן:

נסביר את זה כאילו למה שהשצ"פ הוא לא באמת שצ"פ.

שרון דינור:

חלופות עיצוביות, אשר הם,

ציפי רון:

יהיה מאוד,

יוחנן וייצמן:

ועוד דבר נוסף להחלטה, את כותבת אותם?

שרון דינור:

רק כותבת שנזכר,

יוחנן וייצמן:

גם לכתוב שה - , הוא אמר שם, שוב הדו"ח השמאי לא הוצג, אבל הוא אמר שהוא מתכנן, הדו"ח השמאי שלו הוא 50, ו - , לפי מה שידוע לוועדה, ערכי הקרקע שם יותר גבוהים.

ציפי רון:

אני רק רוצה להוסיף,

שרון דינור:

רק שנייה,

ציפי רון:

שרון, לעניין של התיעוד, גם תיאום, עם תיעוד אדריכלי,

יוחנן וייצמן:

איך?

ציפי רון:

וגם תיעוד אנושי,

חיים כהן:

זה נאמר בוועדה,

ציפי רון:

את שומעת?

שרון דינור:

לא, רגע, אני ממש מתקשה לעשות,

חיים כהן:

זה המבקשים, אנו מבקשים שידונו בוועדה מקומית להציג שמאית, תכתוב שמאי (לא ברור), ואז שמה,

יוחנן וייצמן:

השמאי העירוני,

אורית לנדסברג:

שרון, לא מאחר השצ"פ אינו,

יוחנן וייצמן:

בסדר, ננסח את זה,

אורית לנדסברג:

גם כי לשצ"פ, אבל כיוון שזה ה - ,

יוחנן וייצמן:

לא, יש להציג, מה שאת (לא ברור) גברת רון, זה לא, לתוכנית הזאתי, זה כאילו זה יותר,

ציפי רון:

לרובע, לרובע הזה,

יוחנן וייצמן:

זה מוטל עליכם, על המחלקה היא התכוונה לא ש - ,

שרון דינור:

מי יודעת לעשות תיאום,

יוחנן וייצמן:

לא שקרלוס יעשה את זה,

ציפי רון:

מה שאני,

יוחנן וייצמן:

יש לך, לא, יש לך (לא ברור) כמה תיקי תיעוד,

שרון דינור:

מה? יש לי?

יוחנן וייצמן:

יש כמה תיקי תיעוד מתחמייס,

שרון דינור:

יכול להיות סקירה כזאתי,

יוחנן וייצמן:

סקירה, כן,

ציפי רון:

אני מבקשת בגלל שכל האזור הזה הולך להיהרס ולהיבנות מחדש, במסות עצומות, אני מבקשת תיעוד של האזור הזה, שיעשה תיעוד של הבניינים של האנשים, של מה שקורה, כמו שאצל יהושע בן אריה, יש בספרים שלו את מי גר איפה לפי המרשם הבריטי, וזה היום נכס טוב (לא ברור) של כל מי שעובד בירושלים, בגלל שיש כאן אוכלוסייה מסוימת שזה המקום הולך לשנות את פניו לחלוטין, גם בעיצוב, גם במסה, וגם בכמות, וגם במה ש - ,

שרון דינור:

פה אני אומרת לכם שאני (לא ברור),

ציפי רון:

וגם דמוגרפיים, שיהיה לנו זכר למה שהיה פה, זה חלק עצום מהעיר שהולך לאיבוד, אגב כמו שאמרתי קודם,

שרון דינור:

סעיף רביעי, להוסיף תקנים למחלקה,

יוחנן וייצמן:

לוועדה המקומית,

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

לוועדה המקומית,

שרון דינור:

אין לזה סוף,

יוחנן וייצמן:

תוצג עמדת השמאית העירונית,

שרון דינור:

הנה רגע, זה מה שרציתי להגיד, לוועדה המקומית, תוצג, השמאית העירונית, כן,

יוחנן וייצמן:

בקשר, ביחס למחירי לערכי הקרקע, כן.

אורית לנדסברג:

שרון, זה לא רק בגלל השצ"פ, הרציף, זה גם על, יש במרכז העיר ובסביבה,

שרון דינור:

בסדר, עוד משהו? וייצמן,

אורית לנדסברג:

שרון, לא רק השצ"פ זה המסה.

יוחנן וייצמן:

אני אפרק קצת יותר את הסעיף הזה,

שרון דינור:

אין בעיה, אנחנו לא אישרנו או דחינו, אלא ביקשנו להשלים, נכון?

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

ההמלצה שלנו היא לא לאשר או לדחות, אלא הוועדה מבקשת השלמה,

יוחנן וייצמן:

התוכנית כפי שהוצגה לא מקובלת, זה צריך להיות ברור. שני החלופות לא מקובלות.

אורית לנדסברג:

לכתוב את זה?

יוחנן וייצמן:

הוצגו שתי חלופות, הוצגו שתי חלופות, שני החלופות שהוצגו, הגובה היה 12, 14 זה לא ניסוח נכון, צריכים,

שרון דינור:

סליחה?

יוחנן וייצמן:

ותוסיפי את המילה, תורידה תהיה, אין שמה בדיוק אופייני לשכונה, זה קצת,

אורית לנדסברג:

לאור, לאור העובדה,

שרון דינור:

מה אתה רוצה שאני ארשום אתה אמרת את זה,

יוחנן וייצמן:

לא, לא אופייני לשכונה, לכן אני מנסה לחשוב איך, אתכם ביחד, זה לא, חיים,

אורית לנדסברג:

זה לא באופן (לא ברור), עוד אין, אלא,

יוחנן וייצמן:

ראוי, המקובל. הדבר אופייני לשכונה, זה לא אופייני שמה 12, לצערנו.

שרון דינור:

לא, לא רוצה להגיד את הדבר הזה שיש בהדרגה?

יוחנן וייצמן:

לא, יצריך 12 ואנחנו (לא ברור) הדבר הזה,

שרון דינור:

אז בוא נעשה מתאים לשכונה, לא אמרנו,

יוחנן וייצמן:

מתאים לשכונה, מתאים כן.

שרון דינור:

טוב, אז יללה,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אז איזה?

אורית לנדסברג:

לא בגלל השצ"פ את המאסף, הבינוי הרציף, זה לא בגלל השצ"פ,

שרון דינור:

כן,

אורית לנדסברג:

זה גם בגלל הצורת הבינוי,

שרון דינור:

בגלל זה הורדתי את הזה, יש לציין,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

אולי המילה, המילה תוריד. אוקי, אז זהו, בסדר?

יוחנן וייצמן:

רוצים לאכול כעת?

שרון דינור:

נראה לי שכן, יש לנו קצת זמן או לא?

מורן בן זיו:

לא,

יוחנן וייצמן:

לא, אין זמן,

שרון דינור:

עכשיו אנחנו,

אורית לנדסברג:

מה התיק הבא?

יוחנן וייצמן:

אנחנו באיחור של רבע שעה אחרי אוכל. אבל יש פה שלוש תיקים של מע"ר צפון שאפשר הרגע לסגור אותם,

ציפי רון:

אני רוצה קודם כל את בריכת ממילא עכשיו,

יוחנן וייצמן:

לא, אבל הם, בריכת ממילא יש מוזמנים.

ציפי רון:

אז אפשר להקדים את זה?

חיים כהן:

מה? מה?

אורית לנדסברג:

השאלה מתי זה,

מורן בו זיו:

לא, אי-אפשר, יש הרבה אנשים,

יוחנן וייצמן:

עושים את זה קצת מים נמוכים,

ציפי רון:

לעזוב את ה - , אני חייבת לעזוב את המקום,

יוחנן וייצמן:

יחזור לשימור בסדר,

חיים כהן:

העירייה,

יוחנן וייצמן:

מה שהעירייה מקדמת.

ציפי רון:

אני חייבת לעזוב את המקום לפני הזמן, יש לי ישיבה במקווה של המועצה, אחרי זה של המועצה לשימור, אז, אז אני ממש רוצה, אם אפשר את בריכת ממילא להקדים.

עו"ד סטפני שילה:

הנה אני, אני אראה לך את ההכתבות איתו,

ציפי רון:

(לא ברור),

שרון דינור:

מה זה?

עו"ד סטפני שילה:

שנייה.

שרון דינור:

וואי אני רעבה.

יוחנן וייצמן:

נבקש מהם כמה דקות.

ציפי רון:

אם אפשר להקדים את בריכת ממילא.

יוחנן וייצמן:

אחד, בוא לקחת מנה, שתיים כבה את ההקלטה.

מורן בן זיו:

יללה, אנחנו מוקלטים.

יוחנן וייצמן:

טוב, פתחנו, חברים,

שרון דינור:

הזכירו לי הבנות בחבורה, שרציתי לספר לכם סיפור (לא ברור) שקשור,

יוחנן וייצמן:

כולנו חוזרים (לא ברור) חברים כעת, רחוב עמוס. שמו את בהקלטה.

יערה שאלתיאל:

חפץ חיים,

יוחנן וייצמן:

תארי לעצמך שאת שואלת אותי שאלה, ואני לא יודע לענות.

יערה שאלתיאל:

יש מעט מאוד, אבל אני זוכרת,

אורית לנדסברג:

8,

יערה שאלתיאל:

יש גם כפר גדעון,

שרון דינור:

אנחנו צריכים עוד דקה, הפסקת צהריים דקה.

(מדברים ביחד ברקע)

יערה שאלתיאל:

יש משמעות, נכון, אז מה?

שרון דינור:

מתי אנחנו מתחילים?

יוחנן וייצמן:

מתחילים הרגע.

שרון דינור:

חברים, שלום, בוא נתחיל, כאילו תקשיבו, זה הוועדה מסוג אחר. אוקי, אז אנחנו עכשיו נמצאים בדיון על המגרש הזה,

יעל ביטון דה לנגה:

אפשר להגיד עמוד רק?

שרון דינור:

פה ב - ,

יעל ביטון דה לנגה:

בסדר היום בבקשה.

שרון דינור:

12, בקשה במע"ר צפון. שכונת כרם אברהם.

ציפי רון:

עמוד 12,

שרון דינור:

עמוד 12, זה רחוב מלכי ישראל פה בדרום, רחוב עמוס, ורחוב נחום, הבקשה בין שני הרחובות האלה, זאת אומרת יש לה שתי חזיתות שפונות לחזית רחוב. ובעצם אנחנו בבעיה פה, למה? הבעיה העקרונית שלנו היא לא סביב הגובה, שזה מה שבדרך כלל אנחנו מתווכחים פה בוועדה, אלא בגלל שיש לנו פה שני ממ"דים, שאתם רואים אותם פה מוצעים, על חזית, על קו אפס כלפי רחוב, זה היה עמוס נדמה לי רגע בוא נראה, לא, נחום, סליחה.

יוחנן וייצמן:

הממ"דים הם על מלכי או על נחום?

שרון דינור:

לא, לא, הם על נחום. הרחוב השני זה עמוס זה לא מלכי. אנחנו בבעיה פה, כי באמת זה חזית, שאנחנו היינו רוצים לשמר משהו ממנה, וזה רגע זה,

אורית לנדסברג:

זה טבריה,

שרון דינור:

לא, לא, הנה זה, אתם רואים יש פה את האלמנט הזה של גם, גם המרפסות שחלק מהם עברו הפרה, אבל חלק לא, והם עם הסורגים המקוריים שלהם, ועם ה - ,

יוחנן וייצמן:

ואיפה מבקשים את הממ"ד?

שרון דינור:

תומכות,

אורית לנדסברג:

בחזית הזאת,

שרון דינור:

הם מציעים, הם מציעים משני הצדדים של ה - , הבניין פה. רגע, אני מחזירה רגע ל - , סליחה, סליחה, סליחה. בהגדלה של המרפסות כאילו בחזית של ה - , הריסה של המרפסות הקיימות למעשה. באמת אז לא נשאר מהם כלום, אז זאת אומרת גם את החזית לחלוטין, לחלוטין פספסתי, וגם הגובה הוא גבוה, אין מה להגיד, אז זהו. על זה בעצם נופל וקס, כאילו אם מאשרים להם את הממ"דים, אז אין, ואת השינויים האלה, אז אין כבר חזית כל כך לשימור, אולי רק קצת באחורית שעושה חדר מחוץ וכאן היא יחסית סולידית,

יוחנן וייצמן:

למה (לא ברור)?

יעל ביטון דה לנגה:

מבחינת גובה קומות הם עוברים בקומה אחת את מה שנהוג?

שרון דינור:

הם עברו בשתי קומות,

יעל ביטון דה לנגה:

למה? שם זה רק 5 קומות?

שרון דינור:

זה האזור הזה הוא מיועד ל – 5 קומות, והם מגיעים ל – 7 קומות.

יעל ביטון דה לנגה:

כן, והבקשה,

שרון דינור:

אז זה, הנה רגע, גם רציתי להראות, זה החזית האחורית, זה החזית כאילו לא,

יערה שאלתיאל:

אין מקום אחר לדחוף את הממ"דים?

שרון דינור:

הם כאילו, זה התנאים זה (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

אבל לא יהיה מצב שלא נאשר ממ"דים.

שרון דינור:

זה, אני רוצה להגיד ש - , אפשר לייצר מיגון מאוד מאוד טוב, בגלל, דיברתי גם עם יניב מפיקוד העורף בקשר לזה, יש מיגון ברמה מאוד מאוד טובה, גם כשהוא פנימי. הסיבה שלא רוצים פה זה לא בגלל שייפול טיל בדיוק על הבית, רק הם רוצים את העוד חדר, ועכשיו יש את האפשרות, אז אני מבינה את זה,

יוחנן וייצמן:

ברור שזה,

שרון דינור:

ברור,

יוחנן וייצמן:

זה המוטיבציה של האנשים,

שרון דינור:

אז השאלה אם, מתי אנחנו שמים את הקו, יש מקומות שאני אשים את הקו, שיבואו ימין משה פה וירצו ממ"ד בחזית של הבניין,

יוחנן וייצמן:

סביר להניח שלא נאשר,

שרון דינור:

נכון, אז יש מקומות ששמים את הקו, אם הקו עובר בנחום, אני לא יודעת, האם זה מבאס, כן. אוקי, כאילו.

יערה שאלתיאל:

את החזית הזאת?

שרון דינור:

כן, בואו, הנה.

יוחנן וייצמן:

כן. שב איפה שנוח, רק כל מי שמדבר יגיד את השם שלו. מקודם, הציגו לנו את התוכנית, אני מבין שהסוגיות שיש פה אחד, זה הגובה שהוא חצי צרה, זה יותר הממ"דים על נחום.

שרון דינור:

אני לא, פתחתי את מה ששלחתם לנו, שכתוב לבחון עם העורך בקשה, והוא פשוט חומר, לא ראיתי, הוא נראה כמו תיק תיעוד, יש פה עוד משהו פספסתי?

מרים ראם:

על התיק תיעוד מפורט שכולל את כל (לא ברור), הכול בפנים.

שרון דינור:

אוקי, בסדר. הנה אני נותנת לך את זה, את מה שאתם שלחתם לנו.

מרים ראם:

כן.

יעל ביטון דה לנגה:

מה השמות?

מרים ראם:

אני מרים ראם האדריכלית, יש כאן עוד עורך הבקשה אבשלום זוסמן שהוא לא,

יערה שאלתיאל:

זה על איזה רחוב זה?

מרים ראם:

מרים,

מנחם שטרן:

ראם.

יערה שאלתיאל:

זה על איזה רחוב?

יוחנן וייצמן:

זה עמוס,

מנחם שטרן:

זה עמוס, זה עמוס,

יערה שאלתיאל:

זה השני,

ציפי רון:

עמוס, עמוס.

מרים ראם:

אני הנדסאית באדריכלות ויש לנו אדריכל מלווה אבשלום זוסמן שלא נמצא פה.

מנחם שטרן:

הוא לא ירושלמי,

שרון דינור:

למה השם שלא שמעתי עליו.

יוחנן וייצמן:

כן.

דוברת לא מזוהה:

אתם יכולים להתחיל.

מנחם שטרן:

תתחילי תציגי.

מרים ראם:

יש לנו פה מבנה שמצד אחד הוא בעצם לכיוון עמוס, יש שלו שתי חזיתות לכיוון עמוס, ולכיוון החום, יש פער של גובה בין הצדדים, אני אראה לכם בעצם אנחנו יצרנו איזה שהיא קומת מרתף, שהיא חלקית, יש פערים.

ציפי רון:

בואי תראי לנו את החתך,

מרים ראם:

אנחנו נגיע לתוכניות. נקפוץ מהר. זה החתך של המצב הקיים. ניתן לראות.

יעל ביטון דה לנגה:

מה שאת הצעת לגבי ממ"ד, חדרים קיימים לעבודת קירות? מה שנהוג לעשות? (לא ברור) גם, כן יש כזה דבר של פקע"ר,

יוחנן וייצמן:

לא, לא,

יעל ביטון דה לנגה:

מעבים קירות, הם יוצרים ממ"ד בתוך חדר אחד, ויש אופציה פה, המלצת להם.

יוחנן וייצמן:

זה עמוס, פה אי-אפשר, זה קו אפס,

יערה שאלתיאל:

כאילו את מה שממליצים את זה לעשות עם, עם חלונות לאורכים?

מרים ראם:

את תוכלי להעלות את הנספח בינוי של המצב המוצע? כי מה שיש לנו במצגת, היא סקירה על המצב הקיים עם חתכים קיימים, אני רוצה להראות מה אנחנו רוצים,

שרון דינור:

רגע העכבר שלי אצלך. נספח בינוי גם. קחי, תשלטי בזה, המצגת זה שלכם.

מרים ראם:

בעצם הקומת מרתף,

שרון דינור:

רגע, מסבירים לך.

יוחנן וייצמן:

מה הגודל של הממ"ד המבוקש?

מרים ראם:

12,

יוחנן וייצמן:

12,

מרים ראם:

ממ"דים אחוריים, אז לפני החוק,

מנחם שטרן:

לפני החוק החדש.

יוחנן וייצמן:

למה לא ביקשתם אותם בהיתר רגיל?

שרון דינור:

כי מבקשים קומות,

מרים ראם:

אנחנו מוסיפים,

יוחנן וייצמן:

הממ"ד בלבד. בסדר. בסדר,

מנחם שטרן:

אפשר לעשות את זה,

מרים ראם:

מה? אפשר לפצל.

מנחם שטרן:

אני אגיד יותר מזה, אנחנו בעצם, היה חוסר בבעלויות, זאת אומרת עד שקיבלנו את ה – 66% זה ממש קרה לאחרונה כאילו, לכן זה התעכב בתנאי סף, לכן לא הגשנו את זה גם כן תמ"א/38,

שרון דינור:

יש לי שאלה,

מנחם שטרן:

בעיקרון יכלנו להגיש את תמ"א/38 לקבל את הזכויות של הזה, של ההיטל השבחה.

שרון דינור:

אני רק רוצה לתקן, כאילו זה לא שני, יש פה ממ"ד אחד, וחדר מוצע, אז חדר מוצע הוא לא ממ"ד, אוקי, אפשר כאילו להוריד אותו (לא ברור). כי יש שתי דירות, קדמית ואחורית, לא שני,

יוחנן וייצמן:

שני אלה,

שרון דינור:

הם לא, לא, רק אחד מהם הוא ממ"ד,

מנחם שטרן:

ממ"ד אחד,

שרון דינור:

כתוב - חדר מוצע וממ"ד, זה מה שיש, אין, יש פה דירה, דירה אחורית זה לא, אין פה זה,

מרים ראם:

לא, בגלל שלמעלה עשינו שתי דירות, אז זה היה המשך של הממ"דים מלמעלה.

שרון דינור:

טוב,

יוחנן וייצמן:

זה יסודות ממ"ד,

מרים ראם:

זה היסודות, הם נהפכים לחדרים רגילים למטה,

שרון דינור:

בסדר, אבל זה כבר לא הכרחי - ,

מרים ראם:

לא, כי זה, במצב הקיים מה שנראה אחת,

שרון דינור:

זה הדירות פה, וואי,

מרים ראם:

הדירה אחת, ואת המצב החדש, אנחנו מציעים בעצם שתיים, זה,

שרון דינור:

נכון, הדירות שלכם הם,

מרים ראם:

כן,

שרון דינור:

הדופלקס זה כאילו גם, זה תרגיל כזה.

מרים ראם:

שמה?

שרון דינור:

לא, כי הייתם עושים דירה בקומה ואז את ה-13 ו-14, הייתם צריכים אחת בכל קומה, זה גם תכנון הגיוני יותר, וגם לא (לא ברור),

אורית לנדסברג:

בשטח על מדרגות בתוך הדירה,

שרון דינור:

ברור,

אורית לנדסברג:

זה לא,

מרים ראם:

זה לא רק בזבוז, זה גם עניין שהממ"ד בחוץ הרבה יותר אפקטיבי, הרבה יותר חזק, מבחינת ה- ,

שרון דינור:

אין בעיה, פשוט אם היית עושה 13 ו-14 אחת מעל השנייה, היה להם ממ"ד בחוץ, כמו שאת אומרת הגיוני וטוב. רק אחד, ולא פעמיים.

יוחנן וייצמן:

לא, אבל הקומות, קומות 4 מה יהיה לה?

שרון דינור:

אז קומה אחת חדש, נכון מוסיפים 3, קומה אחת הם היו מוותרים על דירה אחת, עושים דירה במקום של 30 מטר או 40 מטר, היו עושים דירת (לא ברור) גם כאן, שהיא גם לא ענקית, כן, והדירות שמה, היו משכפלים את המצב הקיים הקיים 13, 14, כאילו מה כתוב פה? 3 דירות בצד הזה. כאילו הם עושים במקום 4, ואז היינו מוותרים על הממ"ד בצד אחד. אחד הוא הכרח, אבל השני הוא לא הכרח.

מרים ראם:

אבל מבחינה חזותית יש להם מראה אחיד גם. זה יותר,

שרון דינור:

נכון,

מרים ראם:

יפה מאשר,

שרון דינור:

לכל אחד יש פלוס מינוסים, המילה יפה פה היא כבר מוטלת בספק.

מרים ראם:

לא, את יודעת זה חזית שנראית אחידה, (לא ברור) את החלונות,

שרון דינור:

אבל, אבל מצד שני יש חשיבות גם לאיזה שהוא, גינה, משהו,

יעל ביטון דה לנגה:

ויזואלית כאילו?

מרים ראם:

יש לנו, לא, יש לנו. אני יכולה להראות,

יעל ביטון דה לנגה:

אלא תמונות, תמונות של מה? של ה - ,

מנחם שטרן:

לא, המצב הקיים,

יעל ביטון דה לנגה:

של מצב קיים?

יוחנן וייצמן:

בקומות התחתונות,

מרים ראם:

כן,

יוחנן וייצמן:

לא צריך ממ"ד, מספיק (לא ברור).

חיים כהן:

זה לא ממ"דים,

יוחנן וייצמן:

הקומות האלה לא, זה ממ"דים, זה חדר, לא צריך שתי ממ"דים לדירה.

ציפי רון:

מלמטה עד למעלה, עמודה. אבל יותר נוח. אבל יותר נוח להם לבנות מלמטה למעלה,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

(לא ברור) עמודה.

דובר לא מזוהה:

משתיים לשתיים ורבע?

יוחנן וייצמן:

מאוד, זהו? שאר הדברים בסדר מבחינתכם בהמלצה? או שיש לכם עוד הערות?

יערה שאלתיאל:

אולי עדיף היה להצביע?

מנחם שטרן:

זה הנקודות של הממ"ד,

יוחנן וייצמן:

ממ"ד אמרת, זה סעיף ב', הבנו מה שאתם מדברים,

שרון דינור:

מה עוד?

יוחנן וייצמן:

סעיף א' גם הבנו, הלאה. בסדר, יש לכם עוד הערות?

מנחם שטרן:

מה?

יוחנן וייצמן:

יש לכם עוד הערות חוץ מ – א' ו – ב'?

מנחם שטרן:

לא שאני חושב,

ציפי רון:

חסר כאן קו מפריד בין החדש לישן.

שרון דינור:

יש לי עוד משהו להגיד,

יוחנן וייצמן:

בסדר, זה סעיף ו',

ציפי רון:

(לא ברור) על זה סעיף,

מנחם שטרן:

ו',

יוחנן וייצמן:

רשום.

מרים ראם:

כן,

שרון דינור:

תודה, אני רק רוצה להגיד שבמידה ו - , אני רוצה להגיד בזמן שאתם פה, שאם, אם יתקבל פה אפשרות של לעשות ממ"ד אחד, ואז במקום שתהרסו את המרפסות, אלא להאריך אותם עד לקצה, אולי זה יהיה לכם גם טוב. כאילו במקום החדר המוצע של ה - ,

יוחנן וייצמן:

כמה מקומות הם יפסידו?

שרון דינור:

האוכלוסייה פה אוהבת מרפסות, נכון?

יוחנן וייצמן:

מאוד,

מרים ראם:

כל קומה,

יוחנן וייצמן:

מאוד מאוד,

שרון דינור:

אני אומרת לכם,

יוחנן וייצמן:

דירה אחת תפסיד,

מרים ראם:

בכל קומה,

שרון דינור:

לא, לא בכל קומה,

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

סליחה, זה טעות פשוט, אחת. כאילו לפי מה שמוצע פה כרגע אחת, כי יש 3 קומות חדשות, אז דירה 10 ו- 11 יתאחדו לאחת, ו- 13 תהיה קומה אחת, ו- 14 תהיה קומה אחת, זה הכול,

מרים ראם:

במקום שיהיה 3,

שרון דינור:

לא במקום 6,

מרים ראם:

זה הממ"ד,

שרון דינור:

כי 13 היא דופלקס,

מרים ראם:

מה?

שרון דינור:

אצלך,

אורית לנדסברג:

היא דופלקס, היא דו – קומתי,

מרים ראם:

אני מדברת על שלושת הקומות החדשות,

יוחנן וייצמן:

שלוש הקומות החדשות.

שרון דינור:

10 ו – 11 הפכו לאחת, אבל 13 ו – 14 במקום שיהיו דופלקסים הם יהיו אחת מעל השנייה, לא הפסדת.

אורית לנדסברג:

זה יהיה אחד מעל השני, במקום חצי דופלקס ודופלקס, אז זה עדיין שתי,

יוחנן וייצמן:

נעשה, אני מסכים איתה, שהתוצאה תכנונית היא יותר נחמדה.

שרון דינור:

כי אני חושבת, אני רוצה להגיד שתוצאה תכנונית יכולה להיות מאוד נחמדה, גם אם עושים ממ"ד, ואת המרפסת ההיסטורית שהיא נורא יפה שמה, לא הורסים אותה, אבל אולי ממשיכים אותה,

אורית לנדסברג:

שומרים אותה,

שרון דינור:

שזה משהו,

יוחנן וייצמן:

כנראה יצטרכו, אם תשאירי מרפסות יצטרכו לשחק איתם,

שרון דינור:

עם החדשות ישחקו (לא ברור), תשמעו, להשמיד אם רוצים החלטה השמדה, הכי קל, כי אז אפשר באמת לרדת מכל הסיפורים, הם רוצים לעשות שיפורים, זה המשמעות.

אורית לנדסברג:

מקובל עלי נראה לי.

יעל ביטון דה לנגה:

גם עלי, הצעה מאוד טובה.

יערה שאלתיאל:

גם לא חושבת, זה תת-קרקעי.

יעל ביטון דה לנגה:

(לא ברור) לשמר.

חיים כהן:

יוחנן,

יוחנן וייצמן:

בסדר, יללה אנחנו מאשרים את זה? סעיף א', ב' ירד, יללה עופו.

דובר לא מזוהה:

את בטוחה זו דופלקסים?

שרון דינור:

זה דופלקסים, כתוב שזה דופלקסים, במסמך שאתם הגשתם.

יוחנן וייצמן:

יללה, תוריד א', ב',

שרון דינור:

אני אוריד,

יוחנן וייצמן:

סיימנו,

שרון דינור:

אני רוצה שבהצבעה יהיה כתוב שאני הצבעתי נגד.

יוחנן וייצמן:

את התנגדות, בסדר, אז,

שרון דינור:

מה איתך?

יוחנן וייצמן:

תשני, הצבעה, תגידי מה דעתך,

מנחם שטרן:

שנייה, שנייה,

יוחנן וייצמן:

2 – 2, קול כפול.

מנחם שטרן:

לגבי החיזוקים,

יוחנן וייצמן:

כן,

מנחם שטרן:

אני לא יודע, מבחינה הנדסאית גם כן, זאת אומרת יש פה שתי דירות שהם לא של היזם כאילו. ואני לא יודע אם יוכלו להיכנס לדירות. אני מדבר גם מבחינה הנדסית גם כן, האם המהנדס, מה הוא ידרוש, כי סך הכול מוסיפים פה 3 קומות, אם מספק אותו חיזוק פנימי, וצריך חיזוק חיצוני,

יוחנן וייצמן:

אתה רוצה חיזוק חיצוני? שוב,

מנחם שטרן:

אני לא חושב ש - , אם זה דירות שלא, אני לא חושב שההתנגדות הזאת,

שרון דינור:

אני לא מבינה, אתם באים לפה, ואתם לא יודעים את הדבר הבסיסי הם דירות שלא, לא של 13,

מנחם שטרן:

לא, יש פה שתי דירות שהם לא שלו, זה אני יודע בבירור.

מרים ראם:

אנחנו באים עם הבקשה (לא ברור),

מנחם שטרן:

אבל אני לא יודע בכלל את המהנדס מה יסכים.

יוחנן וייצמן:

יתאפשר חיזוק חיצוני בתיאום עם מחלקת שימור.

שרון דינור:

לא, אין לי, בבקשה אל תשלח אותם אלי.

יוחנן וייצמן:

לא,

אורית לנדסברג:

לא,

מנחם שטרן:

מהנדס,

שרון דינור:

אם החלטתם לעשות,

יוחנן וייצמן:

לא, החלטנו לאשר חיצוני, אבל איך,

שרון דינור:

יש,

יוחנן וייצמן:

ומה?

שרון דינור:

יש לכם, אם אתם,

יוחנן וייצמן:

שילך (לא ברור),

שרון דינור:

אם אתם מסכימים להצעה שלהם כמו שהיא מבוקשת,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

יש חזית אחת שהיא נשאר לשימור, אני מציעה שאת החזית הזאתי לשמור עליה,

יוחנן וייצמן:

איזה חזית?

שרון דינור:

החזית שפונה לעמוס,

יוחנן וייצמן:

עמוס, הם לא יכולים לעשות חיצוני גם אם הם ירצו.

מנחם שטרן:

לא, אי-אפשר,

יוחנן וייצמן:

כי זה,

מנחם שטרן:

קו אפס,

מרים ראם:

קו אפס,

מנחם שטרן:

(לא ברור) כן, כי זה על - ,

שרון דינור:

קו אפס,

מנחם שטרן:

צומח עוד,

שרון דינור:

אפשר לעשות חיצוני, כן, כאילו כי זה לא שטח,

מנחם שטרן:

שוב, אנחנו,

דובר לא מזוהה:

אין שמה לאיפה,

מנחם שטרן:

אני עובר מפה.

יוחנן וייצמן:

עמוס אבל לכם (לא ברור).

מנחם שטרן:

עמוס אנחנו לא נוגעים,

יוחנן וייצמן:

יללה, קישטה שלום.

דובר לא מזוהה:

חיזוקים לפנים חוץ (לא ברור).

מנחם שטרן:

רגע, יש לנו עוד אחד,

יערה שאלתיאל:

רגע והקומות הבאות הם מעל עמוס, הם בנסיגה? הם איך הם באות?

מנחם שטרן:

למה צריכים להיות בנסיגה?

שרון דינור:

לא, לא,

חיים כהן:

סיימנו את התיק הזה? מה?

יוחנן וייצמן:

לנסח את ההחלטה,

יערה שאלתיאל:

למחוק את שני הסעיפים האלה?

יוחנן וייצמן:

הצבענו, הצבענו קול כפול, הכול בסדר.

יערה שאלתיאל:

אבל אני לא מצביעה.

יעל ביטון דה לנגה:

זה תמיד ככה שיש יושב ראש קול כפול?

יוחנן וייצמן:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

בכל הוועדות?

יוחנן וייצמן:

לא, בוועדות תכנון,

יעל ביטון דה לנגה:

בוועדות תכנון.

יוחנן וייצמן:

בוועדות בפקודת העיריות לא, בוועדות תכנון ובנייה כן.

מורן בן זיו:

יעלה, את גם,

יוחנן וייצמן:

היא הצביעה כן, זה שניים היו בעד הצעת המחלקה,

יעל ביטון דה לנגה:

אני הצבעתי בעד,

יוחנן וייצמן:

שניים הצעה,

יעל ביטון דה לנגה:

מה ששרון הציעה, ונגד היושב ראש.

יוחנן וייצמן:

בסדר גמור. אף אחד לא נשבר, זה בסדר. כל אחד צריך להגיד את דעתו, וזה מצוין. אז שנייה אחת בוא ננסח את זה נכון.

שרון דינור:

זה בסדר, או שזה גם לא בסדר?

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

זה מה שהוא אמר,

יוחנן וייצמן:

נראה שכן,

שרון דינור:

זה בסדר.

יוחנן וייצמן:

החזית לרחוב תנסחי את זה קצת יותר, כתבת את זה כמו שאנחנו בקודים,

שרון דינור:

חזית עמוס לשימור,

יוחנן וייצמן:

החזית, החזית המערבית ה - , החזית היא לכיוון רחוב עמוס,

ציפי רון:

את אומרת,

יוחנן וייצמן:

החזית לכיוון רחוב עמוס,

ציפי רון:

זה שימור מלא,

יערה שאלתיאל:

כן,

ציפי רון:

החזית לשימור מלא, וזה פותר את העניין.

יערה שאלתיאל:

לא, לא, זה טוב לכתוב ללא חיזוק חיצוני, כן,

יוחנן וייצמן:

זה ברור,

ציפי רון:

לשימור מלא, ללא חיזוק חיצוני. זה מחשב,

יערה שאלתיאל:

לא נורא,

ציפי רון:

מכל הצדדים.

יערה שאלתיאל:

לא נורא לכתוב את זה עוד פעם,

שרון דינור:

עוד משהו?

מנחם שטרן:

לא, אנחנו גם ליואל, שנצא להיכנס.

יערה שאלתיאל:

כבר ראינו פה אנשים שעשו פרשנות חבל על הזמן.

יוחנן וייצמן:

1, 2 הורדת?

שרון דינור:

הורדתי, הורדתי בטח.

מנחם שטרן:

היושב ראש רחוב יואל, אנחנו שנישאר או שנצא וניכנס?

יוחנן וייצמן:

אתה יכול להישאר.

שרון דינור:

כן, אני פותחת,

יוחנן וייצמן:

קיבלנו החלטה ביחד, נו.

שרון דינור:

רגע, אני רק אלך למקום שזה נמצא בו. זה תב"ע או תמ"א?

יוחנן וייצמן:

תב"ע,

מנחם שטרן:

תב"ע,

אורית לנדסברג:

ליואל, היה אצלנו, שימור כזה.

שרון דינור:

אוקי,

יוחנן וייצמן:

זה לא נידון כבר במחוזית?

מרים ראם:

במקומית זה נידון.

יוחנן וייצמן:

מה?

מרים ראם:

במקומית,

שרון דינור:

זה נידון במקומית,

יוחנן וייצמן:

במקומית זה נידון, וקבעו לחזור הנה?

שרון דינור:

לא, היה, היה במקביל, היה דיון במקומות, וקיבלנו זימון לשימור ביחד.

יוחנן וייצמן:

זאת אומרת בעצם אין טעם לדון פה,

מרים ראם:

כן, יש לנו החלטה מהמקומית בינתיים, אמור להיות במחוזית.

שרון דינור:

מה המקומית אמרו?

יוחנן וייצמן:

מה החלטת הוועדה המקומית?

שרון דינור:

אני לא יודעת,

יעל ביטון דה לנגה:

אי-אפשר לבדוק את זה רגע עכשיו?

מרים ראם:

הנה, לשלוח לך (לא ברור).

שרון דינור:

לא,

יוחנן וייצמן:

גם המחוזית,

שרון דינור:

אולי גם אצלי יש כבר את ההחלטה.

מרים ראם:

בהחלטה הם הכניסו את הדרישות של השימור. אבל נראה לי (לא ברור) בדיוק לדון.

יוחנן וייצמן:

זה התיק של ה - , לא, לא, הם לא הכניסו את הדרישות, בתיק הזה ביקשנו לקחת את ה - ,

מנחם שטרן:

את החזית של המעלית,

יוחנן וייצמן:

חזית של מעלית להדביק,

מנחם שטרן:

להדביק אותה.

יוחנן וייצמן:

יש לכם בעיה עם ההחלטה של הוועדה המקומית?

מרים ראם:

יש לנו שתי החלונות המאורכים,

יוחנן וייצמן:

תעלי את התמונה של הבניין,

יערה שאלתיאל:

רגע, צריכים לדעת על מה אנחנו מדברים,

מנחם שטרן:

יללה.

שרון דינור:

זה לא היה פה, נכון?

יוחנן וייצמן:

לא, לא, וועדה מקומית, אני זוכר שהיה לנו, ישבנו עם זה עם אמי.

אורית לנדסברג:

כן,

מרים ראם:

כן, טוב, בואו,

יוחנן וייצמן:

אני לא רואה את החזית,

מרים ראם:

יש עוד תמונות,

יוחנן וייצמן:

תעשי את החזית ההיא.

יעל ביטון דה לנגה:

אבל אני לא רואה שכתוב,

יוחנן וייצמן:

ההחלטה שם, לא,

מרים ראם:

לא, הבניין ליד,

שרון דינור:

רואים גם את זה,

מרים ראם:

זה הבניין שלנו, צד ימין, יש כאן,

יוחנן וייצמן:

אז ההחלטה היא לקחת כל מה שפה, ואיפה שעושים את המעלית, את הדופן הזאתי להדביק קדימה.

מרים ראם:

כן, השאלה אם המאורכים האלה, הבניין לידו קיבל אישור לעמודה בדיוק את הדבר, ישר מליד, לממ"ד חיצוני, למעלית חיצונית. מה?

יוחנן וייצמן:

לעשות תב"ע חדשה.

מרים ראם:

בכל הקומות,

שרון דינור:

אני לא ידעתי שזה היה בוועדה, אני חייבת להגיד לכם לא, פספסנו את זה. והבניין הזה הוגש, לא הוגש לו שום תיק תיעוד, אנחנו לא יודעים עליו כלום, כל מה שאנחנו יודעים זה רק (לא ברור), בדרך כלל אנחנו לא עושים עבודה כזאתי שיש בניין היסטורי, אנחנו מבקשים לדעת,

יוחנן וייצמן:

מה? אני שואל,

יעל ביטון דה לנגה:

יש לו בעיה תקדימית, היא אומרת, שהבניין ליד אישרו לו רגיל,

מרים ראם:

כן,

שרון דינור:

אבל הבניין ליד,

יעל ביטון דה לנגה:

אז זה לא תקדים,

שרון דינור:

הוא בניין שהוא,

יעל ביטון דה לנגה:

לקצר, אי – שוויוניות בהחלטות. ב', ייצר אחד בולט,

יוחנן וייצמן:

לא,

יערה שאלתיאל:

זה בניין לשימור,

יעל ביטון דה לנגה:

היא אומרת שם,

יוחנן וייצמן:

לא, היא טוענת הפוך, היא טוענת ש - , פה בבניין הזה ביקשנו,

שרון דינור:

שנייה, שנייה,

יעל ביטון דה לנגה:

תוכלו להראות את זה?

יוחנן וייצמן:

התרמומטר הזה יישאר, כאילו עם המעלית.

יעל ביטון דה לנגה:

את שניהם?

יוחנן וייצמן:

שני, אז שיעשו מעלית,

יעל ביטון דה לנגה:

שני הבתי מעלית האלה?

יוחנן וייצמן:

אתם עושים שתי מעליות?

מנחם שטרן:

לא,

מרים ראם:

אני לא עושה בנפרד,

מנחם שטרן:

כן,

מרים ראם:

שתי מעליות,

יוחנן וייצמן:

אז ביקשנו לקחת את הכול ולהדביק.

שרון דינור:

הנה זה הבניין,

יוחנן וייצמן:

בבניין ליד, הכול הלך לזבל.

יעל ביטון דה לנגה:

אז זהו,

שרון דינור:

זה בניין,

מרים ראם:

מה יש בו? לא, בחלונות האלה, אני מדברת,

יעל ביטון דה לנגה:

אז אם כך,

מרים ראם:

יש פה,

יוחנן וייצמן:

לא, לא,

שרון דינור:

זה מהמם, איפה תשימו את המעלית? אולי ליד, לא,

יוחנן וייצמן:

בחזית זה,

מרים ראם:

אפשר לשים את החלונות האלה בחוץ?

יערה שאלתיאל:

זה (לא ברור), כאילו זה מתאים, וזה, את לא רוצה את זה בחזית של הבניין,

שרון דינור:

זה כלום, אין פה, היה פה,

יוחנן וייצמן:

זה, זה,

שרון דינור:

זה, זה משהו שהיה,

יעל ביטון דה לנגה:

זה הבניין ה - ,

שרון דינור:

זה לא (לא ברור) מתייחס לבניין לשימור, זה נורא,

יערה שאלתיאל:

כן, זה לא יעשה לכם טוב לבניין, זה,

יוחנן וייצמן:

איפה? אני מנסה להבין אתכם ביחד, איפה הבעיה?

מנחם שטרן:

למה לא?

מרים ראם:

שאפשר לשים חלונות,

מנחם שטרן:

אין בעיה אנחנו מסכימים שצריכים לשמר את החלק הזה כאילו, לא, אנחנו באנו,

יוחנן וייצמן:

זה אישרנו, המקומית אישרה פירוק והרכבה,

מנחם שטרן:

נכון,

יוחנן וייצמן:

מבחינתכם אפשר להיצמד לזה?

שרון דינור:

אני לא יודעת מה הוועדה המקומית אישרה,

מרים ראם:

אני יכולה להעלות את ההחלטות,

שרון דינור:

לא, לא, לא,

יעל ביטון דה לנגה:

תראי לנו,

שרון דינור:

זה,

יוחנן וייצמן:

היה דיון במקומית, אני זכרתי את זה עם אמי. נו, לכן,

שרון דינור:

תזכירו לי מה היה בדיון.

יוחנן וייצמן:

אז אני אגיד לך מה שהוועדה, הוועדה המקומית ביקשה שאת הקיר הזה, ייקחו כפי שהוא, יאשרו להם פה מעלית, יפרקו אותו, יכניסו פה מעלית, האבנים פה, האבנים האלה ילכו 3 מטר קדימה.

ציפי רון:

יש פה עוד קיר אחד,

יוחנן וייצמן:

זה מה שאושר בוועדה מקומית,

אורית לנדסברג:

בצד השני,

יערה שאלתיאל:

מדברים על השניים,

אורית לנדסברג:

השניים,

יוחנן וייצמן:

שניים, כן,

שרון דינור:

(לא ברור) על הבניין, איך תעשו אותם? חיצוני? מה המשמעות של זה? באמת, הבניין מה החלטתם מבחינת שימור בזה, חוץ מלפרק את החזית ולהדביק אותה. אם עושים חיזוקים חיצוניים לבניין, אז,

יוחנן וייצמן:

מה יש פה (לא ברור) בבניין הזה. אפשר לעשות חיזוקים חיצוניים,

שרון דינור:

אז מה כל כך חשוב לפרק ולהדביק כאילו? תקשיבו הבניין הזה,

יוחנן וייצמן:

למה שאני אתעקש? הוועדה המקומית, מה?

יעל ביטון דה לנגה:

שגרתי,

יוחנן וייצמן:

אני מתעקש על זה,

שרון דינור:

אבל מה? זה לא משהו (לא ברור) לפרק ולהרכיב חדר,

יעל ביטון דה לנגה:

אם אנחנו, אם הוועדה הזאת לא אמרה את זה, אז למה צריך להיות יותר צדיקים מה - ,

יוחנן וייצמן:

אז מה אתם רוצים?

שרון דינור:

לא, מה זה להיות יותר צדיקים?

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

היה צריך להיות יותר צדיקים, פשוט לא עברנו דרכנו, לא היו צדיקים,

יעל ביטון דה לנגה:

לא, אבל כאילו, את בעד, הם מסכימים לשמר, את בעד לשמר,

שרון דינור:

הם לא מסכימים לשמר, הם מסכימים לא לשמר, יעלה, איפה את שומעת את זה,

יעל ביטון דה לנגה:

עוד פעם לא, הוא אמר שאין לו בעיה,

שרון דינור:

לפרק זה לא נקרא לשמר, אני מצטערת,

יעל ביטון דה לנגה:

לא שמעתי אותו אומר,

שרון דינור:

זה מה שהוא אמר שאישרו להם, זה מה שאין לו בעיה, אז יופי,

יוחנן וייצמן:

זה לא לשמר,

יעל ביטון דה לנגה:

לא, אתה אמרת אין לנו,

יוחנן וייצמן:

את רוצה לשמר,

יעל ביטון דה לנגה:

שהוא שאל,

שרון דינור:

בכלל לא ידעתי שזה (לא ברור) הדבר הזה,

יעל ביטון דה לנגה:

תדעי לך שהוא שאל אותה ישירות,

שרון דינור:

ואז אני שואלת אתכם, על חיזוק פנימי, אם משמרים חזית ועושים מאמץ ומפרקים ומחזירים את האבן, כל החזית הזאת זה? ואתם אומרים לי - לא, רק החדר מדרגות. חזית חדשה, עם אבן נסורה חזקה, חדשה, או לא משנה, זה משהו זה, ופתאום איפה שהמעליות יהיה יציאה של משהו שלא שייך, לא מדברת, הוא בולט 3 מטרים קדימה, כאילו זה,

יערה שאלתיאל:

רגע,

שרון דינור:

הכי כאילו בלגאן שאני יכולה לשמוע עליו,

יערה שאלתיאל:

למה לגעת בכלל בכל החזית? רוצים לחשות חיזוקים חיצוניים,

שרון דינור:

אבל אם היית, יש לי שאלה, אם הייתם עושים את המעלית, ומוסיפים אותם, בין איפה שהחדר מדרגות פה,

יערה שאלתיאל:

פה,

שרון דינור:

עד לחלון פה, כי זה בנה, זה לא קשור זה לא בהיתר, נכון, נותנים לו משהו אחר, החלון הגדול הזה, עושים מעלית פה, זה בסדר גמור, כולנו יוצאים מרווחים מזה.

מרים ראם:

מי? הדיירים שגרים בעמודה הזאתי, נו, לא מעוניינים שיסתירו להם ככה,

שרון דינור:

אבל לא יסתירו להם, עשו להם ליד חלון, לא, לא יחסמו להם את החלונות.

יערה שאלתיאל:

רגע מה? אין אפשרות לעשות את כל הדבר הזה בחזית האחורית?

שרון דינור:

לא,

משה וקטנר:

לא, אין אפשרות,

יעל ביטון דה לנגה:

וכשאת מדברת על לקחת להם, שרון, זה מבחץ, כן? לא על חשבון החדרים,

שרון דינור:

לא, תקשיבו לפעמים יותר הגיוני, מה? מה?

יעל ביטון דה לנגה:

מה שאת אמרת, למה אתם לא תזוזו לכיוון החלון, תיקחו איזה לא יודעת מטר, כמה שצריך,

שרון דינור:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

את מתכוונת מבחוץ הדבקה, ולא על חשבון חדרים.

שרון דינור:

אבל לפחות לא נהרוס את כל החלק הזה, שהוא יפה.

יעל ביטון דה לנגה:

כל כך מיוחד ויפה,

שרון דינור:

יש פה, אבל לא הגישו לנו, לא הגישו לנו תיק תיעוד, כן? אז אני יכולה רק, רק ראיתי מהתמונות, איך היא,

מרים ראם:

ככה אנחנו מקבלים התנגדויות בוודאות, כאילו הם לא,

יוחנן וייצמן:

הצד השני מה?

מרים ראם:

הצד השני לא ייתנו לעשות דבר כזה, החלון שלהם.

יערה שאלתיאל:

אתם בטוחים,

שרון דינור:

אפשר גם לצד הזה,

יערה שאלתיאל:

לעשות את המעלית בצד השני?

שרון דינור:

אפשר לעשות את המעלית או פה, או פה, כן באחד משני (לא ברור).

מרים ראם:

השאלה אם,

יערה שאלתיאל:

כן,

מרים ראם:

ייכנס לי ברוחב,

מנחם שטרן:

הוא מפרק את הבניין ולבנות פה,

יערה שאלתיאל:

יופי.

יוחנן וייצמן:

מה יש לשמר שם?

דוד היימן:

כן, מה יש לשמר שם.

יערה שאלתיאל:

לא,

ציפי רון:

בניין תקופתי,

יערה שאלתיאל:

בניין יפה.

ציפי רון:

יוצא מן הכלל. יש בו,

יעל ביטון דה לנגה:

באמת יפה,

ציפי רון:

ארכיטקטורה מושקעת,

יעל ביטון דה לנגה:

בנייה יפה.

ציפי רון:

יחסית למקום, יחסית לסביבה, מושקעת ביותר המדרגות, החלונות,

יערה שאלתיאל:

(לא ברור) זה גם לא (לא ברור),

ציפי רון:

אפילו הפתחים, הפתחים של המרפסות של הדירות, הם לא לגמרי רגילים, הכול. גם מעקו, והסורגים, אני חושבת שבניין שיש לו ערך.

יערה שאלתיאל:

עוד לא ראינו בכלל איך החדר מדרגות נראה בפנים.

ציפי רון:

ולא ראינו תיעוד,

אורית לנדסברג:

בכלל נכון,

ציפי רון:

וגם, וגם יש עצים,

יוחנן וייצמן:

יש לכם תמונות של הבניין?

ציפי רון:

גם בשלכת, בזמן,

יוחנן וייצמן:

מה קורה עם העצים דרך אגב?

ציפי רון:

אני לא יודעת אם הם (לא ברור), כי אין פה תיעוד, אנחנו לא יודעים מה עצים,

מנחם שטרן:

אנחנו עכשיו,

ציפי רון:

אם זה אלאנטוס, אבל צריך להיות פירוט על העניין. תראו יש לבית הזה גם שערים, וגדר, כניסה וחצר מרווחת,

מרים ראם:

זה לא,

מנחם שטרן:

בסדר, אנחנו לא נוגעים בכל האזור הזה בכלל,

מרים ראם:

לא נוגעים,

ציפי רון:

מה אתה אומר?

מנחם שטרן:

אנחנו לא נוגעים בכל האזור ההוא בכלל,

ציפי רון:

כן, אבל א' צריכים לתקן את הטעות תיקון. אבל אני רואה שהגדר הזאת קיבלה קצת איזה מכה או משהו. אז כדאי לטפל בזה. אבל,

מרים ראם:

העצים לא נפגעים.

ציפי רון:

שאי-אפשר (לא ברור) פה, זה פה?

שרון דינור:

לא הבנתי, זה בניין היסטורי מתי אתם מתכוונים להגיש לי תיק תיעוד שאני אדע מה יש פה, בבניין,

מנחם שטרן:

אז אתם שיבצתם את זה תוך כדי, לא,

שרון דינור:

אתם אבל, כי היה,

מנחם שטרן:

השבוע אנחנו, השבוע אנחנו נקבל את התיק תיעוד,

שרון דינור:

אז אתם מבחינתי,

יוחנן וייצמן:

שנמצא בוועדה מחוזית, עבר תנאי סף, עכשיו באמת, זה,

מנחם שטרן:

עכשיו הוא עבר תנאי סף, לפני שלושה שבועות, חודש עבר תנאי סף.

יוחנן וייצמן:

זה שכבר,

שרון דינור:

אז בוא נדחה את (לא ברור),

יערה שאלתיאל:

שיהיה תיק תיעוד.

שרון דינור:

שבועיים, שבועיים תנו לי להסתכל, יש לי, יהיה לי מה להגיד שלא קשור רק לדבר הזה, יהיה לי מה להגיד על הגדרות, יהיה לי מה להגיד על הגינה, יהיה לי להגיד על האלמנטים בתוך הבניין. על המסגרות על הריצופים.

מרים ראם:

אבל התקבל ה - ,

ציפי רון:

בלי תיק תיעוד.

מרים ראם:

יהונתן צחור העביר המלצה כלשהי,

שרון דינור:

שהוא כותב בה - לא הוגש תיק תיעוד,

מרים ראם:

כן,

שרון דינור:

לא הוגש, לאחר בחינת תיק תיעוד נוכל לקבוע פרטים מסוימים, אז איך אני, אם אתם פה, ואתם לא בלחץ, בבקשה, מה? אני צריכה להתחנן לעשות את העבודה של עצמי? תנו לי עוד שבועיים, תביאו את התיק תיעוד, תביאי אותו, תודה.

יוחנן וייצמן:

אני חושב ככה,

מנחם שטרן:

אני לא מתנגד, אני בעד, זהה יעזור, נביא את התיק תיעוד, נעביר,

ציפי רון:

רגע, יש שם בור מים?

יוחנן וייצמן:

תעשי את טבריה,

מנחם שטרן:

לא, לא, אין בור מים.

ציפי רון:

אין בור מים? בוודאות אין בור מים?

יוחנן וייצמן:

טבריה.

שרון דינור:

רגע, זה,

ציפי רון:

ומה זה החלק המקורי בחצר? החלק המקורי?

יערה שאלתיאל:

יבואו בפעם הבאה, עם תיק תיעוד, ואז,

מנחם שטרן:

יש תיק תיעוד אם תואם את הכול כאילו,

ציפי רון:

מה זה בחצר המשטח בטון?

דוברת לא מזוהה:

כן, זה לא,

יערה שאלתיאל:

הם כבר הזמינו את התיק תיעוד הזה.

יוחנן וייצמן:

אני שואל,

ציפי רון:

שרון, תשימי לב,

יוחנן וייצמן:

אפשר שנייה לראות את (לא ברור)?

ציפי רון:

משטח בטון בחצר,

שרון דינור:

רגע לאחר.

מנחם שטרן:

טוב, תודה רבה לכולם.

שרון דינור:

רגע, אני אגיד לכם משהו, וייצמן, זה לא קשור אליכם, אתם הסכמתם, תודה רבה. הבניין הזה הוא כן מיוחד בעיני, יש בו, יש בו כמה דברים מיוחדים. גם החומה של הזה, גם יש פה פרטים שהם מאוד מיוחדים של מסגרות שאני לא מכירה מדברים אחרים (לא ברור) ברזל. וגם יש פה שילוב מאוד מיוחד בין התלטיש ל - , לטובה, כאילו יש פה, זה לא בניין שעשו כלאחר יד, יש פה איזה שהיא מחשבה, סוג של בלוק מנדטורי. הוא מיוחד, בעיני הוא ממש מיוחד.

יוחנן וייצמן:

כן, כן, בסדר.

ציפי רון:

פרופורציות של חלונות הם לא שגרתיים.

שרון דינור:

נכון, ואנחנו נעשה פה תוכנית גינון זה יהיה דבר הכי יפה (לא ברור).

יעל ביטון דה לנגה:

באמת בניין שונה,

ציפי רון:

אבל תבדקי יש שם משטח בטון,

שרון דינור:

עכשיו פה, אם הם היו עושים הריסה ובנייה את החלק, כי החלק האחורי הוא, הוא לא משהו, אז היינו מצליחים להגיע פה לתוצאה, ממש טובה לדעתי, קצת מבאס ש - ,

יעל ביטון דה לנגה:

אבל לא היית,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

שרון דינור:

לא, הייתי שומרת את החזית, אבל הייתי, חלק אומרים לא כל כך מרהיב,

אורית לנדסברג:

מאחורה את ה - ,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

שרון דינור:

כאילו, בוא, כאילו הייתי אומרת תשתוללו פה, תיקחו אפילו עוד בבנייה שלכם לגובה, כמו שצריך, ותנו זה, כמה אישרו להם, כמה קומות אישרו פה?

יעל ביטון דה לנגה:

5, לא?

שרון דינור:

לא, ב - ,

יערה שאלתיאל:

לא, מה זה הדבר הזה ששמה על הרגל?

יוחנן וייצמן:

אני לא רואה, אני קורא את ההמלצה של אמי,

יערה שאלתיאל:

מרפסת על רגל מאחורה,

יוחנן וייצמן:

אני לא רואה שהוא התייחס לקומות.

יערה שאלתיאל:

לא משהו,

דובר לא מזוהה:

סטנדרט.

שרון דינור:

כתוב פה תוספת קומה חמישית,

יעל ביטון דה לנגה:

חמישית,

שרון דינור:

זה לא הרבה, אבל אתה מבין, הם היו הולכים, עכשיו אני פונה אליך, אם אתה יש לך דיבור איתם, היו הולכים למסלול של הריסה ובנייה מחדש, קחו היתר, זה חלקה גדולה, לכו להיתר, תעשו את ה - , תתנו משהו איכותי יותר,

יוחנן וייצמן:

של המחוזית.

שרון דינור:

שימור של החזית, והחדרי מדרגות,

יוחנן וייצמן:

להגיד לך משהו, גם על עמוס שהם לא כעת, מה שאני חושב שוב, לא כולם חושבים כמוני, להפסיק לאשר בכלל תוכניות שלא באות ונותנות הפרשות ציבוריות.

שרון דינור:

אתה אומר בהקשר של מע"ר צפון,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אני מכירה, אבל,

יוחנן וייצמן:

אני לא אומר את זה על מע"ר צפון, אני אומר רוחבי,

שרון דינור:

אז תגיד את זה, אבל למה אף אחד לא עושה את זה? כי זה לא מספיק שאתה אומר את זה.

יוחנן וייצמן:

כי מע"ר צפון, כי,

שרון דינור:

גם כשאתה נותן להם, אתה, אני אגיד לך מה,

יוחנן וייצמן:

כי התוכנית (לא ברור) רק אתמול נולדה,

שרון דינור:

אתה לא, לא רק זה, אין לך מקל וגזר, אם אתה כל היום בגזרים פה,

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

היית באמת, באמת אומר,

יוחנן וייצמן:

כזה תוכנית בנחום לא לאשר, באמת שוב, אני לא, אני לא אעשה את זה בתוכנית הזאתי,

שרון דינור:

אבל עשית, ועשית גם פה, ועשית,

יוחנן וייצמן:

לא, כי אני אומר שצריך לשבת עם אמי, עם מהנדס העיר, יושב ראש הוועדה המקומית,

שרון דינור:

אתה עכשיו אומר,

יוחנן וייצמן:

סטופ, מי שלא נותן לי הפרשות, לא הולך,

שרון דינור:

אבל אני לא (לא ברור) אגבה אותך, ואמי יגבה אותך, יגיד לך - אתה יודע מה? מי שמגיע ביחד, נגיע איתו ליותר מהמדיניות. אבל אתה כל יום, כל היום מאשר מעבר למדיניות.

יוחנן וייצמן:

אני הולך,

שרון דינור:

למע"ר צפון, אם היית,

יוחנן וייצמן:

אני רוצה לעצור,

שרון דינור:

והיית אומר - לא,

יוחנן וייצמן:

אני רוצה לעצור,

שרון דינור:

אז תעשה את זה, פשוט תעשה את זה,

יוחנן וייצמן:

בוא, בוא נשב עם יואל, נחליט כמה אנחנו נותנים, בוא נעשה מדיניות,

שרון דינור:

אפילו מה שאתה נותן בוועדה פה, אתה יושב מבקשים,

יוחנן וייצמן:

הקומה הזאתי,

שרון דינור:

אבל הנה אתה לא עושה את זה, אתה רק נותן גזר, אין מקל וגזר, אז למה שמישהו יעשה את זה?

יוחנן וייצמן:

אני חושב שצריך לעשות,

שרון דינור :

זה ה - ,

יוחנן וייצמן :

שוב, אני לא אעצור בתוכנית נקודתית, אני אומר לך זה החלטה צריכה להיות רוחבית.

שרון דינור :

עד שלא מתחילים, לא, אי-אפשר לצפות, איך אמרו, אם אתה עושה את אותו דבר כל הזמן, אין לך מה לצפות. זה לא אני אמרתי,

יוחנן וייצמן :

זה מהנדס העיר ויושב ראש הוועדה המקומית. טבריה,

ציפי רון :

את התמונה, את התמונה הבאה ש - , תראי רגע את התמונה הבאה, יש שמה משהו מעניין.

יוחנן וייצמן :

את יכולה לכתוב בפרוטוקול שאני בעד, אני נגד לאשר (לא ברור),

ציפי רון :

לפני האחרונה, שרון, תלכי רגע אחורנית.

שרון דינור :

למה? למה?

ציפי רון :

יש שמה משהו נורא מעניין,

שרון דינור :

על מה?

יוחנן וייצמן :

על טבריה,

ציפי רון :

זה לא זה, עוד אחד, עוד אחד,

יוחנן וייצמן:

אבל זה יגיע שוב,

ציפי רון:

לא, לא,

שרון דינור:

אני לא יודעת, אני צריכה להגיד לי מה ראית, כי אני יש פה,

ציפי רון:

התמונה של שני הבניינים האחרונים, שראינו. תמונה של שני בניינים בשקף, אחד, לא זה.

שרון דינור:

יש לי משהו,

יוחנן וייצמן:

טבריה, טבריה, גמרנו, סיימנו, תעברי לטבריה.

ציפי רון:

אבל יש שם משהו נורא מעניין,

יוחנן וייצמן:

לא, לא כעת, גמרנו. אחרי זה.

ציפי רון:

לא. טוב, מה?

שרון דינור:

טוב, אז טבריה, רגע, הנה, הנה טבריה, אוקי. סליחה, אני רוצה לסגור מה שלא רלוונטי, זה גם לא רלוונטי, גם לא. אוקי טבריה, זה בניין בתוך שכונת שערי חסד, שחלה עליו תוכנית שימור 3510, שגם תוכנית נחלאות דרום כללה אותה, ואמרה שהיא מאמצת את הוראות 3510, אוקי, זה המציאות, שכונה מיוחדת. עכשיו מבקשים פה תוספת, רגע אני אראה לכם שמאוד מאוד חורגת ממה שיש שם היום, אוקי, גם חורגת ב - , למעשה מה - , מ - 3510, היא לא חורגת קצת מ - 3510, שזה דברים שראינו כבר בוועדה, אלא היא חורגת בצורה ניכרת, בשכונה שהיא לשימור, ולצד רב, אני אומרת באמת החזית ה - , לשימור פה, שמסומנת לשימור היא לגמרי נעלמת בפנים, אבל הקו בניין המקורי

של תוכנית 3510 כבר מכסה אותה, אז אני נפרדת ממנה, היא הפנימית בלבד, בסדר. אבל הנושא של הגובה, הוא לדעתי יותר מידי חורג, עכשיו זה אני יודעת שאנשים רואים כל היום מגדלים, וגם איך אומרים? חוות דעת נוספת, זה גם מכוער.

יערה שאלתיאל:

אווי, ווי ווי.

שרון דינור:

עכשיו אני יודעת שמישהו שרואה את כל המגדלים של 50 קומות, אז אומרים - מה? 4 קומות בסך הכול, אבל זה השכונות של הקסם של ירושלים.

יערה שאלתיאל:

לא, זה גם לא,

אורית לנדסברג:

זה בניין טורי, זה,

שרון דינור:

וגם כשעשינו בנייה של תוכנית של פיתוח, החלטנו להשאיר את ה - , את ה - 3510 כלומר זה צורה מודעת,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

כל קנה. עכשיו עוד פעם זה לא איזה משהו קטן שאומרים בוא נגביה את הגג, זה ממש כאילו, הכי גבוה ש - , וגם,

יוחנן וייצמן:

וכמה זה נחלאות דרום?

שרון דינור:

בקומה ומשהו, לא יודעת, קומה וחצי משהו כזה.

יוחנן וייצמן:

הם הסבירו למה הם רוצים את זה?

שרון דינור:

כן, הם רוצים את זה, זה הסיבה כי הם רוצים. כי, יהיה לכם מקלות וגזרים. אנחנו המלצנו לדחות את זה, זה כל כך, התלבטנו אם לאשר משהו וזה, בסוף אמרנו,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

וגם תכנון עיר איתנו, אין אותם פה עדיין. אבל הם, אני אגיד לכם זה תוכנית שאתה ביקשת, אישרת להם לעלות לפני שיש את החוות דעת של תכנון עיר.

יוחנן וייצמן:

אני, למה? למה אישרתי?

שרון דינור:

כי אני מניחה שהוא חושב שאתה תאשר את זה,

יוחנן וייצמן:

לא, כנראה הוא שלח,

שרון דינור:

אבל למה? למה? יש לנו כללים שאנחנו נוהגים,

יוחנן וייצמן:

בוודאי,

שרון דינור:

יש מדיניות,

יוחנן וייצמן:

אני אסביר את עצמי,

שרון דינור:

אני רוצה להסביר רגע,

יוחנן וייצמן:

עכשיו אני מעביר מייל,

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

עיוור, טיפש,

שרון דינור:

אוקי,

יוחנן וייצמן:

לבקש שם (לא ברור).

שרון דינור:

אני רוצה להסביר לך משהו, אני גם, כי כשאני מקבלת ממך בקשה, אני אומרת אוקי, יש פה משהו שממש חשוב לך, זה היושב ראש הוועדה שלי מבקש ממני להעלות. אבל יש נוהל של דברים, איך שהם עוברים בצורה תקינה, כי תכנון עיר צריכים לחוות את הדעת שלהם, אנחנו צריכים, ואז זה עולה לוועדת שימור. אז אנחנו עכשיו הכנו את זה מהר מהר, כי הבנתי שיש פה דחיפות.

יוחנן וייצמן:

נקבל החלטה, בסדר, בוא נלך, (לא ברור),

שרון דינור:

אבל רק שתדעו, שכן השגתי את החוות דעת, כאילו את ה - , התייעצתי עם תכנון עיר, והם העבירו לנו במייל, אני יכולה לנסות לאתר את המייל הזה, הוא לא בתוך החוות דעת, כי זה היה אחרי סדר היום, שלא מקובל עליהם התכנון שמוצע פה. אז זה, אז זהו, זה מה שרציתי.

ציפי רון:

חבר'ה חזקו וימצאו, תודה.

יערה שאלתיאל:

תודה,

יעל ביטון דה לנגה:

ביי, להתראות.

יערה שאלתיאל:

להתראות.

אורית לנדסברג:

זה לא עובר פה, וגם החזית עם הקשתות לצד הזה בכלל,

יוחנן וייצמן:

מה?

יערה שאלתיאל:

זה מה זה? זה ממ"דים שניסו לעשות כאילו בתוך קשת? מה? צריך להישאר עם פתח רבוע, ולא לנסות,

שרון דינור:

מורן פה יכולה להעביר לכם, העבירו לנו.

ציפי רון:

מה?

יערה שאלתיאל:

וגם אני הבנתי שיש פתחים לממ"דים שזה 85 על 1.40 מטר משהו כזה. זה כבר אפשר לחיות עם זה.

מורן בן זיו:

יש שם גם מקום אחד.

יוחנן וייצמן:

בסדר. הסוגיה הראשונה שעולה עוד לפני שאתם פותחים את הפה אולי. זה למה אתם מבקשים לחרוג מנחלאות דרום?

חיים אייזנקוט:

למעשה זה לא חריגה מנחלאות דרום, כי יש הרבה בניינים, שאישרו 3 קומות, פלוס גג רעפים לשימוש, יש לי כמה דוגמאות שהבאתי שאישרו את זה, יש לך את המצגת?

יוחנן וייצמן:

תב"ע (לא ברור) 1, 2, 3, זאת אומרת איפה, אתם מותר חורגים,

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

לפני שאנחנו צוללים, תיתן לי להבין,

שרון דינור:

זה המצגת שלכם, אני לא רואה את ה - ,

מורן בן זיו:

הנה, זה לא זה?

דודי דונט:

אני שלחתי עוד קובץ.

מורן בן זיו:

כאילו יותר מעודכן שלחת?

דודי דונט:

משהו אחר, זה דוגמאות של,

מורן בן זיו:

סבבה. היום שלחתם את זה.

יוחנן וייצמן:

אתם חורגים מנחלאות דרום או לא?

שרון דינור:

ברור שהם חורגים,

חיים אייזנקוט:

רק רגע, הנה אני, חיים אייזנקוט.

יוחנן וייצמן:

מה?

דוברת לא מזוהה:

ושלך?

דודי דונט:

דודי דונט.

מורן בן זיו:

רצית את העכבר?

חיים אייזנקוט:

כן. איך אני יכול לסדר את זה? כאן למעשה רואים, זה הבניין הצמוד, שמאושר בו קומה אחת, קומה שנייה, קומה שלישית, וגג רעפים בשימוש.

שרון דינור:

מה אנחנו רואים ולמה זה על הצד?

חיים אייזנקוט:

זה 14,

יעל ביטון דה לנגה:

למה זה על הצד?

חיים אייזנקוט:

מה?

יעל ביטון דה לנגה:

שמראה, שנראה את זה כמו שצריך,

חיים אייזנקוט:

אפשר, אפשר,

יעל ביטון דה לנגה:

לעשות להסתובב.

שרון דינור:

זה אבל, גם, אתה מראה לי סקיצה, ולא משהו שאושר?

חיים אייזנקוט:

זה משהו שאושר, זה רחוב טבריה 14,

שרון דינור:

אבל ככה, זה לא היתר, זה צביעה שלך,

חיים אייזנקוט:

הצביעה היא שלי,

שרון דינור:

אז למה לא הבאת את ההיתר?

דודי דונט:

רואים (לא ברור),

חיים אייזנקוט:

יש כאן, יש כאן את מספר ההיתר,

שרון דינור:

אבל למה לא הבאתם את הדבר עצמו, למה זה מה שאני שואלת, למה הבאתם לי משהו שהוא כאילו הוא קרוב לזה,

חיים אייזנקוט:

זה לא קרוב, זה נראה יותר. זה החתך הזה, חתך,

יעל ביטון דה לנגה:

הוא אומר שזה ההיתר,

חיים אייזנקוט:

זה ההיתר,

יערה שאלתיאל:

הם הוציאו את ההיתר המלא.

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

יערה שאלתיאל:

לא את החתך, אלא ההיתר הוא להיתר,

שרון דינור:

אם אתם רואים שה – 00 פה הוא גבוה, ושיש פה כמה מדרגות, וביחס לרחוב כאילו מינוס 3 פה, כאילו זה הסיבה,

חיים אייזנקוט:

כן, אבל למעשה יש כאן 3 קומות פלוס גג רעפים לשימוש. אם אנחנו מסתכלים על רחוב טבריה, אפשר לראות,

יערה שאלתיאל:

שתי קומות וגג רעפים בשימוש,

חיים אייזנקוט:

הנה גם כאן,

יוחנן וייצמן:

כן, אחד בתת-הקרקע.

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

אחד בתת-הקרקע,

חיים אייזנקוט:

כן, אבל,

יערה שאלתיאל:

2.5 קומות,

חיים אייזנקוט:

שתי שליש ממנו הוא מעל הקרקע.

יוחנן וייצמן:

שתי שליש מעל הקרקע?

חיים אייזנקוט:

שתי שליש מעל הקרקע,

יערה שאלתיאל:

למה?

חיים אייזנקוט:

כאן יש לנו 3 קומות מלאות.

יערה שאלתיאל:

חצי קומה,

חיים אייזנקוט:

ואחד מעל הקרקע. כאן זה כבר קצת יותר רחוק, זה ברחוב אבן ספיר פינת שבזי,

שרון דינור:

שזה בתוך תוכנית נחלאות?

חיים אייזנקוט:

זה תוכנית אחרת,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור),

שרון דינור:

לא, זה לא תחת אותה הגדרה, צריך להשוות תפוחים לתפוחים, תפוזים לתפוזים, בניינים לבניינים,

חיים אייזנקוט:

כן, אבל יש כאן, יש כאן 4,

יוחנן וייצמן:

תראה את הבניין ליד, (לא ברור) 14, כי, הוא בנוי כבר, או שהוא לא בנוי?

חיים אייזנקוט:

הוא בנוי, כבר בנוי 20 שנה, 25 שנה.

יוחנן וייצמן:

אז בוא נראה את התמונה שלו, איך אתם כאילו,

חיים אייזנקוט:

זה התמונה שלו,

שרון דינור:

זה טבריה 16,

יוחנן וייצמן:

זה,

חיים אייזנקוט:

זה טבריה 16,

שרון דינור:

בוא נראה. הנה למה אתה גדול ממנו כל כך?

חיים אייזנקוט:

כי אצלנו ה – 00 יותר גבוה, מה – 00 ההוא, בשיפוע,

שרון דינור:

איך זה נראה לכם לא חורג? תגידו, יש לנו עיניים בראש, אנחנו לא צריכים זה, מה?

חיים אייזנקוט:

לא, כשבנו שם את הבניינים, לא בנו את הבניינים באותו מפלס.

שרון דינור:

עזוב את הזה, זה מעולה, אנחנו רואים בעיניים שלנו, אנחנו רואים חריגה נוראית ומכוערת גם ביחס,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) לנו,

יערה שאלתיאל:

ה – 00, שיבוא בחצי קומה,

יוחנן וייצמן:

זה המבוקש, כן?

יערה שאלתיאל:

לרחוב,

חיים אייזנקוט:

כן, כן,

שרון דינור:

אם הם היו מבקשים, כמו השכן דהיינו, כאילו.

חיים כהן:

הם רוצים לבנות את הצמוד.

חיים אייזנקוט:

עם עוד קומה,

חיים כהן:

זה עוד קומה. אז אני לא יודע מה, מה.

יערה שאלתיאל:

ומה נחלאות דרום קובעת פה, מה הגובה?

חיים אייזנקוט:

מה?

שרון דינור:

3510,

יוחנן וייצמן:

כמו ש - ,

שרון דינור:

שזה שתי קומות גג ו - ,

יערה שאלתיאל:

גם ב - 3 קומות אתה בחריגה, ב - 4 קומות אתה.

יוחנן וייצמן:

איך נראים בניינים אחרים ברחוב?

חיים אייזנקוט:

יש שמה, לכן הבאתי את הדוגמאות, יש בניינים של 3 קומות פלוס גג רעפים,

שרון דינור:

רגע, לא צריך זה. טבריה,

אורית לנדסברג:

את הדוגמא מהטוריים.

שרון דינור:

בברור, תראו, יש טבריה. בוא נסתכל עליה רגע. אני מנסה לתת מבט מהצומת.

יוחנן וייצמן:

כן,

חיים אייזנקוט:

הנה הבניין הצמוד רואים ברור, שהוא 3 קומות הגג רעפים שמה הוא בשימוש.

שרון דינור:

רואים ברור, שאתה מה שאתה מציע גם ביחד אליו בצורה כל כך ניכרת, שזה מה שרואים ברור. כאילו לא הצעת לא הצעת להיצמד אליו, הצעת משהו שהוא הרבה יותר ממנו, כאילו זה מילא אם היית מציע להיצמד אליו ואומר, אוקי אני לוקח אותו בתור דוגמא, אבל אתה מציע יותר. השכונה הזאת היא שכונה עדינה, אני חושבת שזה ניכר גם בצילומים פה. שהיא שכונה עדינה, פה זה כבר נחלאות, כאילו נחלאות, אתם מבינים מה שיש פה בקומות, כל הדבר הזה זה שמורת (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

להיצמד לגובה של הבניין ליד, זה בסדר מבחינתכם?

חיים אייזנקוט:

מבחינתנו אנחנו רוצים 3 קומות פלוס גג רעפים, והבנייה ליד, הבעיה שלו היא, שהקומה התחתונה, היא במפלס יותר נמוך, מהמפלס, מהקומה התחתונה אצלנו. זאת אומרת,

יעל ביטון דה לנגה:

זה יכול להיות בגלל השיפוע,

חיים אייזנקוט:

המפלס של ה - , להיפך, עשו את זה,

יוחנן וייצמן:

למעלה,

חיים אייזנקוט:

זה מוגבה,

יעל ביטון דה לנגה:

בדיוק.

חיים אייזנקוט:

כשבנו את זה, לא בנו את כל הבניינים,

יוחנן וייצמן:

אפשר לראות שוב את הבניין למטה.

שרון דינור:

את זה? סליחה,

אורית לנדסברג:

אבל צריך להסתכל על התוצאה הסופית, זה לא משנה איך אני סופרת או לא סופרת. צריך בסוף לראות מה אני רואה בעין. אני לא באה אחר כך עם (לא ברור) ושמה על הבניין, כותבת תראו - הבניין ליד, הרצפה ככה, רצפה ככה, לכן עשיתי ככה, לא, אני רואה בעין תקלה, זה תקלה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) לקבל עוד קומה.

אורית לנדסברג:

אבל הם כבר עשו,

שרון דינור:

חבר'ה הבניין הזה, הבעיה שלו היא לא רק הגובה, הסיבה לדחייה זה לא רק הגובה, כי הייתי שמחה לכתוב פה לאשר בתנאים ולהנמיך אותו קצת, כי זה עדיין חורג מ-3510, הבעיה השנייה והלא פחות חמורה, חבר'ה תהיו איתי רגע, וועדה, חברי הוועדה, חברות הוועדה, הבעיה הלא פחות חמורה מבחינתי היא שבבנין כזה, ברחוב כזה, אני גם לוקחים את הקו בניין, ומגיעים איתו עד אפס, עכשיו יש פה מקום גם לממ"דים, גם אם לא עושים את הדבר הזה,

חיים כהן:

תגידי תיאמו איתך משהו?

שרון דינור:

כלום, כלום, כאילו כלום, אז זהו, אז זה בקיצור, זה חורג לי,

יערה שאלתיאל:

אז רגע,

שרון דינור:

זה חורג במקום הכי רגיש של ירושלים, פעמיים. פעם אחת בתכסיות, שהוא עושה, אפילו לא קווי בניין של תמ"א/38, כן? זה קווי בניין כאילו של מה? יש פה מקום גם לממ"דים, אז אין את הטיעון הזה של התוכנית הקודמת,

יערה שאלתיאל:

למה צריך?

שרון דינור:

זה פעם שנייה וגם בגובה, זה תוכנית הזאתי לא מקובלת בשום צורה כאילו, ולכן המלצנו לדחות אותה, ולכן גם תכנון עיר הולכים לדחות אותה.

חיים אייזנקוט:

החלק האחורי,

יערה שאלתיאל:

אין (לא ברור) את הממ"דים,

חיים אייזנקוט:

למעשה לא פונה לרחוב (לא ברור), הוא פונה לסמטה,

יערה שאלתיאל:

יש מספיק,

חיים אייזנקוט:

שמעבירה למדרגות, זה סמטה ללא מוצא. זה לא, זה לא (לא ברור). לא אבן ספיר, מעלות (לא ברור),

שרון דינור:

זה ה - ,

יוחנן וייצמן:

מה אתה מבקש שם, ממ"דים?

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

מה אתה מבקש שם?

חיים אייזנקוט:

ממ"ד וחדר,

שרון דינור:

עכשיו תראו תראו איך הרחוב הזה נראה, תראו איזה רחוב, איזה דבר חמוד זה, מטפסים והגדרות והגינות הקטנות איפה ציפי נקרא לה בזום, לקחת את זה ולעשות עליו אפס עד הם הקצה, תגידו מה קרה לנו? כאילו,

יערה שאלתיאל:

לגבי (לא ברור),

שרון דינור:

תורידו את התוכנית הזאתי, או שתדחו אותה, או שתורידו אותה לתיאום, זה פשוט לא ברור.

דודי דונט:

הבניין הצמוד עשו את זה,

יעל ביטון דה לנגה:

יעשו, שיעשו תיאום.

חיים אייזנקוט:

הבניין קיים,

שרון דינור:

איזה בצד? את זה?

חיים אייזנקוט:

הבניין הקיים,

שרון דינור:

זה?

דודי דונט:

לא, זה,

שרון דינור:

זה לא קשור לזה,

דודי דונט:

לא זה, לא זה,

שרון דינור:

אנחנו מסתכלים על החזית הזאתי,

חיים כהן:

אני מציע, שרון,

יוחנן וייצמן:

כן, בסדר.

יעל ביטון דה לנגה:

תיאום, תיאום.

חיים כהן:

שרון,

יוחנן וייצמן:

כולם (לא ברור).

חייבים לעשות להוריד מסדר היום,

יוחנן וייצמן:

לא לדחות, להוריד לתיאום. הנושא של החזית,

יעל ביטון דה לנגה:

זה שהם יגיעו אליה.

יוחנן וייצמן:

ברור, עכשיו אני אומר סתם אני חושב, הנושא של החזית הצידי פחות רציתי. הנושא של הגובה, הוא באמת. זה הכול.

יערה שאלתיאל:

יש להם מקום לשים ממ"דים, גם בלי להגיע.

שרון דינור:

נכון,

אורית לנדסברג:

אין בעיה, אין בעיה,

שרון דינור:

אני לא חושבת שזה בסמכות אפילו באמת, אם אנחנו בתוך תמ"א/38,

חיים אייזנקוט:

תמ"א/38,

שרון דינור:

אין סמכות לזה, אתה עושה, בתמ"א/38 יש גם קווים אדומים מסוימים שצריך לעמוד בהם. לא אוטומטית מקבלים אפס, צריך להיות בתנאים מסוימים, אי-אפשר לעמוד,

חיים אייזנקוט:

לא ביקשו אפס, ביקשו אחד.

שרון דינור:

ביקשתם,

חיים אייזנקוט:

אחד,

שרון דינור:

אין גם את המילה אחד אין ב - ,

יוחנן וייצמן:

הוראות שימור, זה צריך לחשוב על זה, לא כל ההוראות שימור,

שרון דינור:

הוראות שימור בתמ"א/38 עצמה, המאפשרת אין אחת, אין אפס, אין אחת,

יוחנן וייצמן:

נכון,

שרון דינור:

זה מתחיל משתיים,

חיים אייזנקוט:

לא, זה הממ"דים,

שרון דינור:

אז מה? גם לממ"דים כשיש לך מקום, אתה לא עושה את זה, לא, אי-אפשר, אז זה באמת נעשה את זה בתיאום,

יוחנן וייצמן:

מה אתה בונה בחצר האחורית?

דודי דונט:

בצד שמאל,

שרון דינור:

כל זה בונים,

דודי דונט:

רגע, זה בנוי פה בצד שמאל, כל ההריסה שמה, כל הצהוב. לא איפה שהמדרגות, בצד השני.

חיים אייזנקוט:

זה כבר בנוי הרבה שנים,

דודי דונט:

זה בנוי,

חיים אייזנקוט:

עשרות שנים. עד קו אפס,

שרון דינור:

זה לא רלוונטי לטיעון שלנו, בכל מקרה תעשו תיאום איתנו, זה,

יוחנן וייצמן:

שוב, אבל עד קווי התמ"א הם בוודאי יכולים לבנות.

שרון דינור:

קווי התמ"א הם לא שמה, בגלל זה אני אומרת,

יוחנן וייצמן:

זה קו התמ"א, אנחנו רואים אותו,

שרון דינור:

קו התמ"א כביכול זה זה, אני לא בטוחה שזה נכון. אתם, אתם בתמ"א/38 / 2 או שלא? או 1?

דודי דונט:

1,

חיים אייזנקוט:

חזית אחורית זה שתי,

שרון דינור:

אז כדאי לעשות בתמ"א/38/1 כדי להגיע ל – 2 מטר, אני צריך שימור מסוג מסוים. תוספות, צריך לראות שזה עומד בכל התנאים,

יוחנן וייצמן:

כאילו בוא נעשה ככה, הגובה, אני חושב שיש פה הסכמה כללית ש - , שזה דבר שאי-אפשר להגיע אליו, לגבי החזית האחורית, כל מה שניתן משפטית, אז אני חושב שכדאי לאשר, שוב, אנחנו לא פה, התיק יחזור, אבל,

שרון דינור:

תראו מה זה, החזית האחורית אנחנו חייבים, לשפר את הדבר הזה, בלי קשר למה שעכשיו אומר לכם יו"ר הוועדה, החזית הזאתי היא לא, היא לא הגיונית למקום כזה רגיש.

אורית לנדסברג:

גודל (לא ברור),

שרון דינור:

אנה זה את האדריכלית של זה? יש פה אדריכלית תתייעצו בה, תשתמשו בה, מה זה הדבר הזה? כאילו זה, לא הגיוני. טוב, סליחה, זה פשוט כאילו, לא, לא, לא הרמוני, זה לא יפה, זה זר לשכונה, זה לא מדבר את השפה. טוב, פשוט תעשו פה עבודה עיצובית, שלפחות תהיה קל לתמוך בזה, גם אם אתם עושים איזה סטייה מקווי הבניין, שזה גם נורא גס, עיצובית, אז זה קשה להכיל את זה. יללה תודה רבה.

מורן בן זיו:

הם התיק הבא גם.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

אורית לנדסברג:

איזה?

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז, התיק הבא.

שרון דינור:

בוא נראה, טבריה עשינו הרגע.

יעל ביטון דה לנגה:

מלאכי 8,

אורית לנדסברג:

מלאכי 8.

שרון דינור:

אוקי.

אנה:

להתראות.

אורית לנדסברג:

להתראות.

יערה שאלתיאל:

זה מאוד קרוב.

אורית לנדסברג:

גם פה לא היה תיאום תכנון,

שרון דינור:

לא.

אורית לנדסברג:

גם זה לא,

יערה שאלתיאל:

זה עיינו עם עמוס,

שרון דינור:

רגע, איזה עמוד אנחנו? מישו יכול לעזור לי?

עו"ד סטפני שילה:

18.

שרון דינור:

משהו פה לא הסתדר לי, זה? זה? איפה מלאכי פה? זה מה שכתבתי רגע שנייה. רגע, אני צריכה את העכבר. לאן כולם הלכו?

יעל ביטון דה לנגה:

שנייה, לשירותים. אני מתאפקת.

מורן בן זיו:

3363,

שרון דינור:

אין בעיה. רגע, הם הזמינו אתכם? זה זה, נכון? סליחה,

עו"ד סטפני שילה:

הזמינו אתכם?

שרון דינור:

זה זה?

דובר לא מזוהה:

כן.

מורן בן זיו:

זה שלחת לי מצגת? דודי, אני לא רואה.

שרון דינור:

היום, יום זה. יום שישי היה לערן כיתה ה' מסיבת סיום בכיתה, בקיצור הוא היה בבוקר עם כמה, חמישי בבוקר עשו את מרתון ירושלים, כנראה שהוא היה (לא ברור). מסתכל עלי, את לא יוצאת ככה הביתה.

אורית לנדסברג:

ככה אמר לך?

שרון דינור:

הוא רצה שאני אלבש שמלה מאוד ספציפית, (לא ברור) את השיער. אמרתי לו - לא, אני לא מתאים לי, וגם כולה על – האש בוא נבין את הקונטקסט,

אורית לנדסברג:

אירוע,

שרון דינור:

זה לא כאילו, זה הכי כפכפים וגופייה, והתחלנו לריב ממש על הדבר הזה, אנחנו בסוף הסכמנו שאני אשים אותו, ושלא אכנס, עכשיו כאילו לא הסכמתי להחליף, ואמרתי הוא יירגע קצת בדרך, אני מכירה אותו, ובאמת היה צחוקים בדרך, ואז הגענו ואז הוא הבין שאני הולכת להיכנס, אז הוא אמר לי - לא. אז הוא אמר לי,

אורית לנדסברג:

אני בשוק.

שרון דינור:

בקיצור היה לו, היה לו באותו, חולצת כדורגל שהוא לבש, ועוד חולצת כדורגל, הוא אמר תלבשי את החולצת כדורגל שלי. בקיצור, אז זה הצחיק אותי. החלפתי חולצה, זהו, לבקשתי חולצת כדורגל שלו, כמו הבחור הזה שהיה פה ביפו, עם (לא ברור), ככה חוסם עורקים פה ופה. יצאתי ככה באוטו, והוא אומר - אימא תמשכי את המכנסיים למעלה, (לא ברור) החולצה. ככה באתי איתו.

אורית לנדסברג:

לא נכון,

שרון דינור:

הוא אומר לי - וואי אימא, את היית האימא שלבושה הכי יפה שם.

אורית לנדסברג:

די.

יערה שאלתיאל:

הוא אמר שהוא לא רוצה שתבואי עם גופייה?

שרון דינור:

הוא לא רצה שאני אבוא, לא אלגנטית כאילו, הוא רצה שאני אהיה, כאילו,

דוברת לא מזוהה:

את הצניעות,

שרון דינור:

לא, להיפך, משמרות האלגנטיות, במסיבה, שאני אהיה האימא הכי יפה.

יערה שאלתיאל:

אני יכולה להבין את זה,

שרון דינור:

עם שיער פזור.

יערה שאלתיאל:

אני לא נתקלתי במישהו אכפת אידך,

שרון דינור:

זה היה קורע, הוא התעצבן, כמה שיותר צחקי, הוא יותר התעצבן.

יערה שאלתיאל:

זה יפה שהוא בכלל, אני לא נתקלתי בילדים בגיל הזה שבכלל מגיבים, זה בכלל,

שרון דינור:

תגידי ילד לובש, הוא לובש רק (לא ברור) של כדורגל, זה מה שהוא לובש,

עו"ד סטפני שילה:

לפזר את השיער,

שרון דינור:

כן, כן, זה היה ממש חשוב,

אורית לנדסברג:

זה הזוי.

יערה שאלתיאל:

ובסוף היא באה עם חולצת כדורגל.

יעל ביטון דה לנגה:

אנחנו מוקלטים זה מה שרציתי להגיד.

דוד היימן:

אחר כך תמלול,

שרון דינור:

תזכירו לי.

יעל ביטון דה לנגה:

אני מניחה שמישהו עורך את התמלול, שמע.

(מדברים ביחד ברקע)

שרון דינור:

טוב, תגידו לי אם אתם מוכנים.

יוחנן וייצמן:

מוכנים,

שרון דינור:

אוקי, זה בניין שנמצא במלאכי 8, הבניין,

דודי דונט:

רגע אני קרא ל - ,

שרון דינור:

אתה, אתם פה במקרה כאילו.

דודי דונט:

שרון היזם פה בחוץ, אני קורא לו.

שרון דינור:

אין בעיה.

אורית לנדסברג:

המרפסות למעלה כן כל הקומה מאז המצאה, והקומה, המרפסות בקומות שנייה, זה המקור. בסדר.

יוחנן וייצמן:

הבניין הזה.

יעל ביטון דה לנגה:

איפה אתה גר?

אורית לנדסברג:

אני רואה את התומכות של המרפסת,

יערה שאלתיאל:

כן,

יוחנן וייצמן:

בעצם זה מול הבניין שהיה לנו קודם בנחום.

אורית לנדסברג:

הייתה פס כנראה.

יערה שאלתיאל:

זהו, הרחיבו אותו, נכון, זה לא נראה לי פרופורציות רגילות.

שרון דינור:

מה הרחיבו?

יערה שאלתיאל:

אבל זה נכון, זה יפה התומכות, הזיזי אבן. שיש מתחת.

יעל ביטון דה לנגה:

אתם אומרים אדני?

יערה שאלתיאל:

אדני,

שרון דינור:

את נשאר איתנו לדיון על?

יערה שאלתיאל:

אני לא הולכת להישאר פה עד 6 בערב,

אורית לנדסברג:

זה לא עד 6, אנחנו רק על גן העצמאות עושים.

יעל ביטון דה לנגה:

אני בעד,

אורית לנדסברג:

גן העצמאות זה מתחיל בשלוש וחצי. הכי מאוחר בארבע, זה לא,

דוד היימן:

לא, ממילא מתחיל בשלוש וחצי,

יעל ביטון דה לנגה:

ואז בארבע נסיים להצביע. אם יש הצבעה בכלל בנושא.

יוחנן וייצמן:

אין, אני לא יודע מה,

יערה שאלתיאל:

רשימה ארוכה עד 6 בערב,

יוחנן וייצמן:

לא נראה לי שיש לנו. מה?

יערה שאלתיאל:

זה כבר אושר, עד ממילא. בסדר.

יוחנן וייצמן:

זה לא בסדר. מה?

אורית לנדסברג:

עבדו על הבריקה כמה,

יערה שאלתיאל:

זה אצלנו, לא מזמן,

יעל ביטון דה לנגה:

יש לי על הביצוע בדיעבד.

יערה שאלתיאל:

על כל הטיח ועל הזה,

יוחנן וייצמן:

לא, לא,

יערה שאלתיאל:

על התכנון, זה אני לא מכירה,

יעל ביטון דה לנגה:

אנחנו מה קורה עם ה - ?

אורית לנדסברג:

מחכים ליזם,

שרון דינור:

ליזם.

יעל ביטון דה לנגה:

אוקי, אבל לא לחבר?

שרון דינור:

לא. רחל אמנו מעניין, לא, רחל אמנו מעניין,

אורית לנדסברג:

רחל אמנו מעניין, נכון.

שרון דינור:

מעניין מה ששלחתי לך, לא ה - ,

אורית לנדסברג:

כן, אני חושבת, אני חושבת שאם צריך את השתי קומות בנסיגה פנימה שקוף כמה שאחד, כדי שהתוספת תהיה מרחפת, ואז יכולה להיות,

שרון דינור:

אפשר לתת הגדרה כזאת,

אורית לנדסברג:

ואז יכולה להיות גם משהו אחר. זה מאוורר את כל האירוע הזה,

שרון דינור:

אולי ננסה, ננסה את זה,

יוחנן וייצמן:

על מה אתם כעת?

שרון דינור:

לא, עברנו לדבר על רחל אמנו,

אורית לנדסברג:

רחל אמנו,

שרון דינור:

נורא מעניין וניסינו להציע,

יוחנן וייצמן:

אז בואו, רציני באמת, זהו, הולך להיות דיון קשה איתם או שזה רק (לא ברור)?

שרון דינור:

תראה, הדיון הקשה הוא רק על הנושא של המספר קומות שזה אמרנו, אנחנו כתבנו משהו,

אורית לנדסברג:

זה מה שהם הציעו,

שרון דינור:

כאילו אמרנו משהו חצי קלאץ' כזה, אמרנו תשמעו, שיהיה לא בסטייה משמעותית מתוכנית האב, הם הולכים לפי, וגם אמי,

יוחנן וייצמן:

הם רוצים ליד הבניין הצמוד,

שרון דינור:

הם רוצים, אבל הם לא קשורים לרחל אימנו, זה לא פרויקט של פינוי בינוי, זה פרויקט שהוא אין בו, אין בו, זה לא, אין בו דיירים.

יוחנן וייצמן:

כן, כן, אין בו דיירים,

שרון דינור:

זה לא, זה לא זה הולך תחת אותה סקאלה של הטבלאות שמאי שם,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אז זה זה, אבל גם אמרנו שהם הם לא הציעו משהו, מספיק מעניין שמה, כאילו,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

כאילו רצינו לראות,

אורית לנדסברג:

זה לא רק מעניין, חסר השראה,

שרון דינור:

טוב, שלום. אנחנו נמצאים ברחוב מלאכי חזרנו לשכונה כרם אברהם, אנחנו רואים,

יוחנן וייצמן:

תשאירו פה מקום לחבר וועדה, בסדר, תשבו, בסדר, עד שהוא יבוא,

שרון דינור:

אנחנו רואים פה עוד שיש פה בניין שהוא, הוא מאוד אופייני היסטורי,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

רגע, תהיו איתי. בניין שגם אנחנו רואים את הכותרות המיוחדות שיש לחלונות, ולפתחים, גם הצבע הוורדרד שלו, שאם הייתה פה עכשיו ציפי הייתה אומרת לכם שזה אחמר איזי, וזה, כן, וגם אנחנו רואים שיש פה עבירה גסה, ומגעילה. אני יכולה, אפשר להסכים על זה, נכון שהיא עבירה גסה, היא מוצעת להריסה, במקום המוצע ממ"ד, אז זה לא הרבה יותר טוב. ויש לנו את הדבר הזה של האומנות. עכשיו בניגוד לתוכנית קודמת שראינו בוא רגע נסתכל על הזה, יש לנו פה כמה סוגיות, כי כאן דווקא יש לי פתרון לתת, מקודם לא היה לי פתרון, כי הבניין היה בנוי באופן שלא הצלחתי להציע לו פתרון שהוא לא חדר מחוזק, פה אני כן יכולה להציע להעביר את אומרת הממ"ד שמוצע בחזית פה, מה שראינו מקודם, אפשר להעביר אותו מבחינתי, לצד ולפתור אחרת את ה - , אתה אומר לצד השני, כאילו אפשר, אפשר למצוא לזה פתרון. כי אני המטרה שלי שכלפי מלאכי אנחנו נישאר במצב יותר טוב, דווקא פה הממ"ד הוא יחסית סביר, והדבר השני שמאוד מפריע שזה באמת מאוד מפריע, זה שכל החזית הזאתי נקברת תחת החיזוק, זאת אומרת זה משהו שהוא מאוד, כי תראו זה חזית שהיא מאוד יפה, כאילו לפחות,

יערה שאלתיאל:

מה זה (לא ברור).

שרון דינור:

הקומות הבסיסיות שלהם. וכשהיא תהיה נקייה, היא תהיה עוד, עוד יותר מלאת הדר. ומאוד חבל, היא מאוד מיוחדת ו - ,

אורית לנדסברג:

מה זה התוספת הזאת?

יערה שאלתיאל:

מה זה (לא ברור)?

שרון דינור:

זה עבירת בנייה,

אורית לנדסברג:

זה יוסר,

שרון דינור:

זה אמרתי יוסר, אבל שם מוצע ממ"ד במקומו, אז אנחנו רוצים את הממ"ד ששימו בצד,

אורית לנדסברג:

נכון,

שרון דינור:

או בצד הזה, או בצד הזה. כדי שהרחוב לפחות יקבל את החזות האלגנטית שמגיעה לו,

אורית לנדסברג:

וקצת בריחוק מהפינה, לפחות משהו כזה, 40 ס"מ,

יערה שאלתיאל:

כן,

אורית לנדסברג:

ואז, שהפינה תהיה משוחררת.

שרון דינור:

עכשיו חשוב לי להגיד, שגם פה, לא הוגש לי תיק תיעוד, אני לא יודעת, יש בפנים משהו, אין בפנים משהו. זה תב"ע, כאן אני לא ב - , אני בסד זמנים מסוים. מאוד קשה להגיד דברים, כשאנחנו רק בלנחש, אז אנחנו רואים שהבניין הוא נבנה בצורה עשירה יחסית, ואפשר לנחש שגם בפנים הוא כזה. זה זהו, זה ה - , כאילו ההערות שלנו, הן רגילות, כאילו הגובה של הבינוי, אני לא, כמה הגעתם פה?

יערה שאלתיאל:

ואי-אפשר לבקש תיק תיעוד?

יעל ביטון דה לנגה:

הם בעצם ביקשו 6, ומותר 5, כי את כותבת שהגג,

שרון דינור:

כן, אז כאילו, בוא, ראינו דברים יותר דרמטיים,

אורית לנדסברג:

נכון, שאי-אפשר,

שרון דינור:

אבל הדבר הכי כאילו שמשמעותי פה, באמת זה הנושא של הממ"ד בחזית, והמרפסות האלה, שהורסות את המרפסות היפות יפות שיש פה עם התומכות שלו, העומדות האלה, זה פשוט כאילו החרבת הקיים, אני בכלל הייתי שמחה אם הבניין הזה היה נגיד מפר, אתם רואים שהחזית האחורית היא מופרת, אפשר לעשות איתה כל מיני דברים, אבל בוא נשחרר את החזית ה - , הטובה, היפה שלו. זהו.

אורית לנדסברג:

מקובל.

שרון דינור:

השאלה מה אתם רוצים להציג פה.

יוחנן וייצמן:

כן,

דודי דונט:

ברור,

שרון דינור:

רגע בוא נראה אם יש לי חומר פה,

יערה שאלתיאל:

אי-אפשר לבקש תיק תיעוד?

אורית לנדסברג:

אפשר, למה לא? צריכים גם לעבוד,

יוחנן וייצמן:

התב"ע, תגידו במחוזית לא מבקשים מימכם, חיים, במחוזית לא מבקשים מימכם תיק תיעוד?

דודי דונט:

יש לנו, יש לנו תיק תיעוד.

יוחנן וייצמן:

יש?

חיים אייזנקוט:

אני חושב שהכנסתי את זה, הכנסתי את זה בצרופות של התב"ע. זה אמור להיות שם.

שרון דינור:

בצרופות של התב"ע כאילו של ה - , בהגשה הראשונית? כי אצלנו אין את זה, אם הגשת את זה עכשיו לקראת הדיון, אז לא הספקנו, עשינו את זה לפני שבוע.

חיים אייזנקוט:

לא, בצרופות זה לא נמצא? בצרופות במשרד הפנים?

שרון דינור:

כתבנו שלא בוצע תיאום, ושתיק שימור נפתח רק לאחר הפנייה ממנהל התכנון. כאילו ממש לא, זה נראה שלא ספרתם את השימור. וחבל, כי זה באמת בניין שאי-אפשר להגיד שלא,

יערה שאלתיאל:

וגם יש איזה שהוא חזית או הדמיה או משהו שמראה את התוספות?

דודי דונט:

הנה יש לי את התיק תיעוד,

שרון דינור:

תשלח אלי.

יוחנן וייצמן:

במבא"ת אין תיק תיעוד?

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

במבא"ת לא,

חיים אייזנקוט:

כן, הוא מעביר את התיק תיעוד.

שרון דינור:

עכשיו זה קצת מאוחר מידי בשביל, אתם רוצים שנוריד את זה לצורך תיאום?

יוחנן וייצמן:

אתם רוצים?

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

אתם רוצים?

חיים אייזנקוט:

לא, כמה הורדת, לא,

שרון דינור:

יש פה רק דברים מקובלים.

ישראל קלרמן:

לא הגישו? שרון,

שרון דינור:

לא, עכשיו הוא אומר, עכשיו הוא מעביר לנו בתוך הדיון,

חיים אייזנקוט:

יש לנו את הנושא של הממ"ד בחזית, ומבחינת הקומות אנחנו מבקשים 5 קומות בקומת הגג רעפים
אנחנו רק מבקשים הגבהה של 1.20 מטר, זה לא, זה לא נותן מופע של עוד קומה.

יוחנן וייצמן:

קומה פחות,

חיים אייזנקוט:

עכשיו לגבי הגובה של המעלית,

יוחנן וייצמן:

עברתם תנאי סף?

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

עברתם תנאי סף?

חיים אייזנקוט:

כן,

דודי דונט:

כן.

יוחנן וייצמן:

אז שמה תוציא את זה,

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

גם את זה במבא"ת עדיין לא כתוב,

שרון דינור:

איזה מוזר.

חיים אייזנקוט:

עכשיו לגבי הגובה של,

דודי דונט:

שבוע שעבר,

שרון דינור:

אז יש לכם עוד זמן, אנחנו עוד יכולים,

יוחנן וייצמן:

יש 60 יום.

דודי דונט:

מורן, הגיע?

מורן בן זיו:

מה? מה? לא קיבלתי עדיין.

חיים אייזנקוט:

עכשיו גם לגבי ההערה של המעלית,

יוחנן וייצמן:

הממ"ד קודם.

חיים אייזנקוט:

מה? הממ"ד,

יוחנן וייצמן:

בוא נראה, סוגיה נושא הממ"ד,

חיים אייזנקוט:

הממ"ד,

יוחנן וייצמן:

היא מציעה,

חיים אייזנקוט:

מעבר,

דודי דונט:

של הבניין הזה שם בצד, אין (לא ברור), הכניסה לבניין זה בצד, איפה שהיא מציעה לשים את הממ"ד,

יוחנן וייצמן:

אדריכלית דינור, הם טוענים שהם מציעים את הממ"ד,

דודי דונט:

לכניסה לבניין,

יוחנן וייצמן:

זה הכניסה לבניין,

שרון דינור:

למה? יש את הצד השני, סליחה,

דודי דונט:

צד שני זה הדירה השנייה,

שרון דינור:

אתם יכולים, אתה יכול רגע להעביר לקומה של הדירה, על הזה? סליחה, סליחה, סליחה. כן,

יוחנן וייצמן:

ודבר שלישי,

שרון דינור:

הנה לא הבנתי פה,

יוחנן וייצמן:

אנחנו רואים,

שרון דינור:

למה אי-אפשר לשים פה? את הממ"ד פה? הנה פה יש כניסה ויפה.

דודי דונט:

מה הגודל שם?

שרון דינור:

אין בעיה.

חיים אייזנקוט:

יוצא ממ"ד,

שרון דינור:

אני לא הבנתי, אני צריכה להגיד לכם, מה שזה? יש, יש פה מספיק, לא, זה לא מטר וחצי, יש פה מספיק מקום.

חיים אייזנקוט:

איפה?

שרון דינור:

לצערנו, מפה, פה נוסף ממ"ד, פה מרפסת כאן, מה?

דודי דונט:

קיר 40,

שרון דינור:

יש לך מרפסת קדמית, יש לך מרפסת צידית פה, יש לך מלא אפשרויות למרפסות, יש לך קומת קרקע, בוא כאילו זה גם.

ישראל קלרמן:

כן? וייצמן.

יוחנן וייצמן:

אבל צריך לראות את זה מכל הבניין, אני לא מצליחה להבין,

מורן בן זיו:

סליחה מה שמך רק?

יואל - היזם:

יואל.

מורו בן זיו:

יואל מה?

יואל - היזם:

יואל כהן.

שרון דינור:

רגע, בוא נראה אם אני מצליחה,

יוחנן וייצמן:

תראי שנייה את ה - ,

שרון דינור:

רגע, אני רוצה לראות אם יש לי את ה - ,

ישראל קלרמן:

מה זה?

יוחנן וייצמן:

תראי יש פה מתח ידוע וגלוי, ולא התחיל (לא ברור) זה לא התיק הראשון, האם אנחנו, כל ממ"ד שהוא, אם עושים אותו לכיוון השכן, או לכיוון המרחב הציבורי, השאלה הזאתי לא תוכרע בתיק הזה,

חיים אייזנקוט:

הבניין הצמוד הוא ממש קרוב, אם אנחנו שמים את זה, אנחנו מתקרבים לבניין,

יוחנן וייצמן:

יהיה פה,

שרון דינור:

כן, אבל אתה יכול לשים אותו,

חיים אייזנקוט:

יש לנו כאן חלונות,

שרון דינור:

כן, תראו, השאלה היא אם להתנפל על הרחוב, או לפנות לשכן, אני מעדיפה, אני מעדיפה לשכן.

יוחנן וייצמן:

יש לי עוד שמה קו אפס?

חיים אייזנקוט:

ממש קרוב,

שרון דינור:

אבל כבר עכשיו אתה על פה, תסתכל איך אתה עליהם, בבנייה לא חוקית, אז במקום בנייה לא חוקית יהיה פה ממ"ד. זה לא נורא.

דודי דונט:

פותח את הממ"ד הזה,

יוחנן וייצמן:

זה לא יהיה נורא.

שרון דינור:

ולא תפתח את החלון אליהם, תפתח את החלון לצד כאילו אז,

דודי דונט:

את מדברת על הצד השני של הבניין,

יוחנן וייצמן:

זה מטר,

דובר לא מזוהה:

את כל המעבר,

יוחנן וייצמן:

אדריכלית דינור,

שרון דינור:

מה?

יואל - היזם:

בקו אפס,

דודי דונט:

אנחנו מדברים בצד השני של הבניין,

שרון דינור:

מה אתם אומרים, אז הוועדה הזאת אישרה, אנשים לא אדריכלית דינור, הוועדה הזאת אישרה אלף פעם דברים כאלה.

דודי דונט:

הדירה הזאת, זה לא הדירה הזאת, הדירה הזאת מסודרת, אנחנו מדברים על הדירה הזאת,

שרון דינור:

כן,

דודי דונט:

ולשים להם גם את הממ"ד זה לא קשור.

שרון דינור:

רגע, בוא נראה, בוא נראה רגע מה שאמרת עכשיו יותר מעניין אותי. אנחנו רואים ככה,

יוחנן וייצמן:

שתי דירות בקומה?

שרון דינור:

לא, מה שיש לנו פה, זה דירה מקצה לקצה, אם הגשת אינפורמציה שהיא אמרה שונה ממה שיש פה, אני לא יודעת, אתה הגשת בניין שיש לו, שלוש, יש לו שלוש חזיתות לדירה הזאת.

חיים אייזנקוט:

הקרבה לבניין הסמוך, זה בצורה מוגזמת.

שרון דינור:

אני, זה הקלה, זה מה שיש, זה כאילו המלצה שלנו, האופציה השנייה היא לעשות חדר מחוץ,

חיים אייזנקוט:

כן, אבל,

שרון דינור:

נו, אז אני אומרת אז עדיף לי קרבה לבניין סמוך, מאפשר לעשות חטא נגד האנושות, בחזית,

חיים אייזנקוט:

אבל איך (לא ברור) ב – 1.20 מטר,

שרון דינור:

זה ראשית,

חיים אייזנקוט:

היה קרבה ב – מטר, 1.20 מטר,

שרון דינור:

כן,

חיים אייזנקוט:

לא, תבדקי במדידה, כמה קרוב הבניין ההוא,

שרון דינור:

אני יודעת, א', לצערי לא שמתם מידות פה בתשריט שלכם, וזה באת לא בסדר,

חיים אייזנקוט:

כן, אבל,

שרון דינור:

נתחילו לשים מידות, נתחיל להבין את הדברים האלה,

חיים אייזנקוט:

אני מדבר בחלקה הסמוכה, את מדברת על,

שרון דינור:

אבל גם אצלכם לא שמתם מידות אפילו, אז באמת היה, זה קשה להעריך את זה.

חיים אייזנקוט:

תראי רגע בתוכנית ההעמדה, כמה זה יהיה קרוב לבניין הצמוד,

יוחנן וייצמן:

ראינו את זה גם בצילום אוויר,

שרון דינור:

זה יהיה קרוב, זה יהיה קרוב,

חיים אייזנקוט:

זה ייצמד למרפסת של ה - ,

שרון דינור:

אבל גם הם אולי ירצו מתי שהוא משהו, וגם הם יהיו קרובים,

חיים אייזנקוט:

הם לא יכולים לעשות שם שום דבר, אם הם מורידים 24 ו - 40, לא, נשאר להם,

יוחנן וייצמן:

השאלה אם זה השביל שמה, אם אין שמה, לא יכולו להוסיף כלום,

חיים אייזנקוט:

נשאר להם מטר רוחב,

שרון דינור:

לא חקרתי את ה - ,

יוחנן וייצמן:

שם זה שביל, אני הסתכלתי,

שרון דינור:

חברים,

יוחנן וייצמן:

אני חשבתי שכל השביל הזה עוד מעט תגיד, תבקשי שימור על המרצפות שלו.

שרון דינור:

אבל אין לי תיק תיעוד, ולכן אני לא יכולה,

דודי דונט:

יש פה תיק תיעוד,

יוחנן וייצמן:

לא, הבניין ליד.

שרון דינור:

מה זה יש כבר? עכשיו אתה רוצה שאני אבדוק אותו? בואו, כאילו. קצת היגיון.

יעל ביטון דה לנגה:

(לא ברור), כבר אנחנו בקושי, לפחות אנחנו לא כולנו שרון. אנחנו ממש קוראים את זה, ורואים את זה, במקביל ואז רואים איזה שהוא מושג, אי-אפשר לצפות ממני,

יוחנן וייצמן:

מה ההצעה שלכם? אתם רוצים חיזוקים על החזית?

יעל ביטון דה לנגה:

את יכולה?

אורית לנדסברג:

מה?

יעל ביטון דה לנגה:

לא ראית, גם את,

יוחנן וייצמן:

איפה אתם מבקשים (לא ברור)?

חיים אייזנקוט:

בעיקרון אנחנו רוצים מסביב, כי השכנים לא מסכימים לחזק את הבניין מבפנים. זה פוגע בחזית. ואם יש אלתורים, אבל אם ככה, נשאיר את האלתורים בחוץ.

עו"ד סטפני שילה:

זה מה ש - , היא צריכה לאשר את הדברים מולה.

חיים אייזנקוט:

זאת אומרת על האלתורים אולי לא נעשה,

יוחנן וייצמן:

עוד פעם תראי לנו את החזית, תמונה.

שרון דינור:

הנה אני מראה, מראה. מה שאומרים על האלתורים, לא,

יוחנן וייצמן:

איפה זה יכול לעשות פה חיזוקים חיצוניים?

שרון דינור:

הוא מציע על הכול בצורה מלאה.

דודי דונט:

לא,

חיים אייזנקוט:

או פשוט להעביר את התוכנית,

יוחנן וייצמן:

יש פה, אני מנסה להבין איתך, ביחד, או מרפסות,

דודי דונט:

בצד, עכשיו פה,

יוחנן וייצמן:

איפה פה? פה עמוד?

חיים אייזנקוט:

לא, עמוד בצד, אם כן, למעלה,

יוחנן וייצמן:

בצד ימין?

חיים אייזנקוט:

בצד ימין, כן,

דודי דונט:

בצד שמאל,

חיים אייזנקוט:

חגורה מתחת למרפסות.

דודי דונט:

עשינו את זה כבר ברחוב יונה 8 עשינו ככה בדיוק ב - ,

יוחנן וייצמן:

יש לך תמונות?

חיים אייזנקוט:

כן,

יוחנן וייצמן:

תראה לי. בעצם אתה הולך לייצר כוורת?

ישראל קלרמן:

כוורת?

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

הוא כרגע לא מציע כוורת. הוא מציע,

יוחנן וייצמן:

כוורת של איקאה.

שרון דינור:

בוא נראה. מה קרה פה? הנה, אין זכר למה ש - ,

חיים אייזנקוט:

אנחנו יכולים לשפץ את זה ולהרים את ה - , את הצורה של ה - , של האיתורים, כמו שהם היום קיימים.

יוחנן וייצמן:

רק החדר מדרגות כאילו,

חיים אייזנקוט:

כן.

שרון דינור:

טוב,

יוחנן וייצמן:

סעיף יותר פירוק והרכבה של לצורך השלמת חיזוקים מבחוץ.

שרון דינור:

זה מעולה,

יוחנן וייצמן:

יענה לך?

חיים אייזנקוט:

כן, אני חושב שכן,

שרון דינור:

מה שהוא הציע?

יוחנן וייצמן:

בחזית הראשית,

חיים אייזנקוט:

לעשות פירוק והרכבה לחזית הראשית? להעביר אותה.

יוחנן וייצמן:

לעשות חיזוקים,

חיים אייזנקוט:

מה? את האיתורים,

יוחנן וייצמן:

כן, כן,

חיים אייזנקוט:

שתי הקומות הראשונות.

יוחנן וייצמן:

את כל המרפסות,

חיים אייזנקוט:

רק את המרפסת,

יעל ביטון דה לנגה:

רגע, איזה נורה יפה.

שרון דינור:

לפרק אותו?

יעל ביטון דה לנגה:

מאוד יפה,

יערה שאלתיאל:

אפשר להשאיר אותו?

יעל ביטון דה לנגה:

כמו שהערבים קוראים לה איזי (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

גם עם בליטה?

חיים אייזנקוט:

מה?

יוחנן וייצמן:

עם בליטה או בלי בליטה?

חיים אייזנקוט:

בליטה של מה? של האיתורים?

ישראל קלרמן:

לא, של ה - ,

דודי דונט:

לא, של החיזוק.

חיים אייזנקוט:

אם כבר מעבירים את זה, אז זה יכול להיות עם בליטה. ושלא נצטרך לעשות את החיזוקים מבפנים.

יוחנן וייצמן:

השאלה, האם אפשר להוריד את (לא ברור) הזאתי, לחצות פה כמה שאפשר, להחזיר אותם, עם הבליטה המינימאלית.

דודי דונט:

כן.

יעל ביטון דה לנגה:

זה מה שאני מנסה להבין,

יערה שאלתיאל:

לא, אבל העניין הוא שלא צריך גם עמודים, אני מניחה.

יוחנן וייצמן:

אז עמודים יעשו בזוויות, בזוויות. עמוד פה ופה, הם אומרים שלא יעשו פה עמודים.

דודי דונט:

שמה את המדרגות, נכון?

יוחנן וייצמן:

אז פה יש חלון,

דודי דונט:

זה חלק גם,

יוחנן וייצמן:

זה דירה, אז עוד פעם, בוא, אני רוצה להיות מסונכרן,

דודי דונט:

זה יכול להיות פה,

יוחנן וייצמן:

אנחנו מקבלים החלטה כעת? או לא,

שרון דינור:

אנחנו אמרנו שנוריד מהדיון. כי אין לי תיק תיעוד פה.

ישראל קלרמן:

לא, ראינו הכול פה.

שרון דינור:

לא ראיתי כלום, אני מתנצלת,

חיים אייזנקוט:

יש תיק תיעוד. דודי, שלחת?

שרון דינור:

אתם ממשיכים להגיד את זה, אני לא יכולה לבדוק את התיק תיעוד בזמן הוועדה.

דודי דונט:

שלחו את זה,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

אנחנו לא נסתכל על זה עכשיו, אני באופן עקרוני לא מסכימה לפתוח את זה, תחת אילוצים ולהסתכל מהר מהר. זה לא עבודה רצינית, שמישהו אחר יעשה עבודה כזאת,

ישראל קלרמן:

ולמה הם לא הגישו את זה?

יעל ביטון דה לנגה:

אתה צריך לשאול אותם.

ישראל קלרמן:

אני שואל אותם,

שרון דינור:

אבל יש מספיק זמן, אז מה הלחץ? עוד שבועיים.

יוחנן וייצמן:

אני רוצה, תראו חברים מה שאני מציע,

ישראל קלרמן:

הגשת בתב"ע,

דודי דונט:

לא הגשנו לשימור כלום,

חיים אייזנקוט:

זה תב"ע,

יוחנן וייצמן:

אבל גם בתב"ע לא מגישים.

דודי דונט:

אני הגשתי תב"ע, רגע, אני הגשתי תב"ע,

ישראל קלרמן:

שנייה הוא מדביר לך,

דודי דונט:

אני הגשתי תב"ע, אני מחכה שם חצי שנה, אני תקוע שם, (לא ברור) תנאי סף, אני מקבל הודעה ששובץ לסדר היום.

יוחנן וייצמן:

נכון, אבל עוד לפני שקיבלת את התנאי סף, יכולת לבוא ללכת לדורית לפתוח תיק,

שרון דינור:

נכון, ויכלת גם להביא לי תיק תיעוד.

יוחנן וייצמן:

זה (לא ברור) פה, זה לא,

ישראל קלרמן:

לתב"ע.

יוחנן וייצמן:

יש אדריכל, יש כאלה שעורכי בקשות פה, שלא יודעים מהחיים שלהם, אבל אתה באמת חי, אתם רואים שתיק מתקדם,

שרון דינור:

דור שלישי למגישי בקשות.

חיים אייזנקוט:

בסדר,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

דור שלישי למגישי בקשות.

ישראל קלרמן:

דור שלישי,

יוחנן וייצמן:

אתה גם מהטובים פה, אלה שמגישים,

חיים אייזנקוט:

המצגת של זה, יש, את התיק תיעוד העיקרי.

שרון דינור:

אני לא יכולה לבדוק את זה עכשיו אדוני, אני ממש מתנצלת. אני גם לא מתכוונת לבדוק את זה עכשיו. כי יש לנו עוד תיקים,

יוחנן וייצמן:

נראה אני מציע תסיימו את ההצגה, אנחנו לא נקבל החלטה היום.

שרון דינור:

הם סיימו אבל,

יוחנן וייצמן:

זה יגיע לדיון פנימי פעם אחרת, זה, זה יגיע עוד שבועיים עוד ארבע שבועות, אין לכם לחץ באמת כי אתם ב – 60 יום,

חיים אייזנקוט:

כן,

יוחנן וייצמן:

יש מקומית, יש מחוזית, הדיון במחוזית לא יהיה ב – 60 יום הקרובים.

חיים אייזנקוט:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

אז בוא נהיה רגועים. יחזור, אנחנו נקבל את ההמלצה של המחלקה, בגדול את העקרונות שאנחנו רוצים כבר אמרנו במחלקה כרגע, נקבל המלצה,

חיים אייזנקוט:

לגבי המעלית,

יוחנן וייצמן:

איפה המעלית מתוכננת? זה,

חיים אייזנקוט:

המעלית מתוכננת בצד. והגובה של המעלית,

יוחנן וייצמן:

כאן?

חיים אייזנקוט:

כן.

שרון דינור:

רגע, סליחה.

חיים אייזנקוט:

עכשיו הגובה של המעלית שזה קצת יותר מקרוב, כי מכיוון שאנחנו כאן נמצאים בחצאי קומות, אנחנו רוצים כש - , הדייר של הקומה העליונה בקומה ד' מגיע, שהוא לא לבין קומה ג' לקומה ד', ויצטרך לעלות חצי קומה. אלא שיגיע בין קומה ד', לקומה ה', ושהוא יוכל לרדת חצי קומה,

שרון דינור:

תראה אתה מייצר פה דירות דופלקס, אם לא יגיע, המעלית לא מגיעה אליהם?

חיים אייזנקוט:

לא, המעלית לא מגיעה לדופלקס,

יוחנן וייצמן:

היא לא נגישה.

שרון דינור:

לא, לא, בסדר, הבנתי.

חיים אייזנקוט:

היא לא מגיעה לדופלקס, היא לא נגישה, אבל היא מגיעה לחצי קומה מעל המפלס הראשון של הדופלקס.

יוחנן וייצמן:

למה זה כל כך חשוב לך?

חיים אייזנקוט:

כשבן אדם יש לו מעלית, הוא רוצה לרדת ולא לעלות. הרבה יותר נוח כשהוא מגיע עם המעלית כשהוא יורד ולא שהוא עולה.

יוחנן וייצמן:

יהיה הפוך, אבל יש (לא ברור) ברכיים, בסדר, מאה אחוז.

חיים אייזנקוט:

מי שרוצה לעשות התעמלות, בסדר,

יוחנן וייצמן:

לא, (לא ברור), בסדר. הכול בסדר. בסדר אדריכלית דינור, מקובל ה - ? מה שסיכמנו, בסדר מאה אחוז. לכאורה לא נזמין אתכם חוזר, זאת אומרת,

דודי דונט:

עם מי אנחנו צריכים לתאם?

שרון דינור:

איתנו,

אורית לנדסברג:

שרון,

דודי דונט:

אוקי,

יוחנן וייצמן:

המסלול הרגיל, מה?

שרון דינור:

תודה רבה.

חיים אייזנקוט:

תודה.

יוחנן וייצמן:

עוד שבועיים, אז לא, אז 4 שבועות.

שרון דינור:

אם יש, אם התיק תיעוד כבר אצלי, אני. טוב,

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז. בהצלחה. יש לנו 4 דקות. איזה כיף.

שרון דינור:

אז בואו אולי,

יוחנן וייצמן:

תציגי,

שרון דינור:

אולי נראה לכם את הדברים שעשינו גם. אני אשלח לעצמי, אני יכולה לשלוח רק במייל את הזה? רגע.

יעל ביטון דה לנגה:

מה התיק הבא? רחל אמנו?

יוחנן וייצמן:

רחל אמנו, ואחרי זה ממילא.

יערה שאלתיאל:

כאילו בעצם מה שהם רוצים זה עומדים בפינות,

יעל ביטון דה לנגה:

רחל אמנו?

יערה שאלתיאל:

בקודם,

שרון דינור:

בקודם?

יערה שאלתיאל:

ולחכמים קורות כאילו.

אורית לנדסברג:

(לא ברור) שהיא הייתה צריכה לאשר, שהיא הייתה או שכבר לא צריך?

יעל ביטון דה לנגה:

לא, לא, בסדר,

שרון דינור:

אני ממילא חייבת רגע גיחה, אז אתה יכול לשבת.

יוחנן וייצמן:

רד אלינו לדיון, לא, לא, גם (לא ברור).

שרון דינור:

טוב, בינתיים תשלחי לי את, תשמרי את זה אולי בתיקיה.

יעל ביטון דה לנגה:

(לא ברור) מה ששאלתי.

(מדברים ביחד ברקע)

יעל ביטון דה לנגה:

חוזרים לתשיעי,

אורית לנדסברג:

עוד שבועיים זה לא יהיה.

יעל ביטון דה לנגה:

שלא יגיד שלא שיתפנו פעולה, שאנחנו בחרנו הם לא.

(מדברים ברקע)

אורית לנדסברג:

מי שיודע איך צריך להתנהל עכשיו העניין הזה של ה - , אי – אמן בממשלה ומתי קובעים תאריך בחירות.

יוחנן וייצמן:

רק אם זה (לא ברור),

אורית לנדסברג:

לא, לא, איך זה עובד?

יוחנן וייצמן:

מה?

יעל ביטון דה לנגה:

מה את שואלת?

אורית לנדסברג:

שהיא אמור כבר לקרות, אני רוצה לתת תאריך, כדי לדעת מתי עשו על החוזה, מה שמעניין אותי.

יעל ביטון דה לנגה:

אז אני אומרת לך אל תיסעי, תיסעי, רק אחרי ה – 28 לאוקטובר,

אורית לנדסברג:

למה? בספטמבר?

יעל ביטון דה לנגה:

כי זה המנעד, בין ה – 15.9 שזה כבר הולך ומתמסמס. כי זה מתחיל להיות,

אורית לנדסברג:

ב – 1 לספטמבר אני יכולה לנסוע,

יעל ביטון דה לנגה:

כן, אוקי, כי הכי קרוב זה יהיה ב – 15.9,

יערה שאלתיאל:

הכי קרוב,

יעל ביטון דה לנגה:

הכי קרוב,

אורית לנדסברג:

הכי קרוב זה 15 לספטמבר, אוקי,

יעל ביטון דה לנגה:

וגם זה להתרעת,

אורית לנדסברג:

לא משנה,

יעל ביטון דה לנגה:

ברגע שתהיה,

אורית לנדסברג:

אני צריכה את תחילת ספטמבר.

יעל ביטון דה לנגה:

יש את המועד המקורי, שהוא, אני לא זוכרת אם זה היה 28 באוקטובר או ה - ,

אורית לנדסברג:

22,

יעל ביטון דה לנגה:

26, 27,

אורית לנדסברג:

נשאר להם 7 לאוקטובר נשאר,

יעל ביטון דה לנגה:

סעי ב – 28 בשש וחצי, לא, בשבע נפתחות הקלפיות, שבע וחצי, אז זה, את יכולה, וב – 15,

אורית לנדסברג:

אוקי, זה הראשון,

יעל ביטון דה לנגה:

אבל תסתכלי על זה שאולי לא תצליחי לחזור בזמן, זה תמיד (לא ברור).

אורית לנדסברג:

אבל,

יעל ביטון דה לנגה:

כי מי יודע, מופע (לא ברור).

יערה שאלתיאל:

השאלה מתי שהוא,

(מדברים ביחד)

יערה שאלתיאל:

שתי דקות לפני הקלפי, מישו יארגן מלחמה,

יעל ביטון דה לנגה:

על קיומנו, והמשפחה שלי יושבת בממ"דים כמה שעות.

יערה שאלתיאל:

זה נשמע רע מאוד, כן,

יעל ביטון דה לנגה:

עכשיו היה פגיעה ישירה בנהריה,

יוחנן וייצמן:

כן?

שרון דינור:

היום, היום עכשיו?

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

שרון דינור:

את יודעת שהבת שלי, היא הייתה,

יעל ביטון דה לנגה :

אתמול במושב.

אורית לנדסברג :

איפה היא הייתה?

שרון דינור :

היא בגשר הזיו וזה, ביטלו את המסגרות לימוד, אז היא עובדת עם נוער שם, אז החזירו אותה.

יעל ביטון דה לנגה :

נכון,

שרון דינור :

אין לה מה לעשות שמה,

יעל ביטון דה לנגה :

הייתה נפילה גם ביישוב של (לא ברור).

יערה שאלתיאל :

יותר עדיף.

אורית לנדסברג :

איזה?

יעל ביטון דה לנגה :

כי יש שם שני בסיסים צבאיים, הם כל הזמן.

אורית לנדסברג :

טוב.

יעל ביטון דה לנגה :

אנחנו יכולים להתחיל?

יערה שאלתיאל :

מה זה?

מורן בן זיו:

שרון, פתחתי לך, את זה רצית לראות.

שרון דינור:

כן, יובל, אנחנו סתם השתעשענו, לא, השתעשענו עם ה - , עם תוספות בגרסאות שונות של הנגדה, כאילו סתם בשביל, כן, איפה היה השני? מה זה? איך פתחת את זה? לא, אבל איפה זה?

מורן בן זיו:

פה,

שרון דינור:

רק אחד,

יערה שאלתיאל:

ואז דיברת על לעשות איזה שהוא ניתוק, על זה זה?

אורית לנדסברג:

לא בזה, באלטרנטיבה של ה - 6, יש באמצע לא זה,

שרון דינור:

זה סתם, כן, זה לא,

אורית לנדסברג:

כן,

שרון דינור:

ניסינו לראות,

אורית לנדסברג:

הנה את רואה את האמצעי למטה?

שרון דינור:

כן,

אורית לנדסברג:

את רואה את הנסיגה שהיא יוצרת, העומק הזה, ואחר כך לעשות למעלה, בעיני האמצעי זה הכי טוב, כי למטה, אבל כולם מדברים על, שימי לב,

שרון דינור:

ה – AI לא קלט את ה - ,

יערה שאלתיאל:

אני, זה לא נראה לכם קצת,

שרון דינור:

זה סתם סכמה, (לא ברור).

יעל ביטון דה לנגה:

מה?

יובל דר:

אני פתוח להצעות.

יערה שאלתיאל:

כאילו, אני מסכימה לניתוק, אבל לא עדיף היה משהו רגוע למעלה?

אורית לנדסברג:

אפשר יותר רגוע, בהחלט,

שרון דינור:

אני ביקשתי, אני אגיד לכם, כי התחלתי,

אורית לנדסברג:

זה נורא יפה,

שרון דינור:

אז,

יעל ביטון דה לנגה:

ממש יפה.

שרון דינור:

אז התחיל עם זה שאמרתי לו תעשה, אמרתי לו תנסה, זה היה הראשון, אמרתי לצ'אט.

יעל ביטון דה לנגה:

זה לא, זה לא,

שרון דינור:

תנסה לעשות לי, אמרתי לו תנסה לעשות לי משהו (לא ברור), אז הוא עשה, אבל הוא לא עשה עם כל הבלוקים, אז אמרתי רגע תעשה לי משהו.

יעל ביטון דה לנגה:

זה נראה תלוש,

שרון דינור:

אז הוא עשה את זה, ואז אמרתי לו - רגע, זה משעמם לי די זה.

יעל ביטון דה לנגה:

משעמם.

שרון דינור:

אז אם אנחנו כבר עושים משהו, תעשה משהו מעניין ו - ,

יעל ביטון דה לנגה:

זה נורא יפה, השמאלי ביותר. ואפילו האדום יפה.

שרון דינור:

ואז הוא אמר - תעזבי אותי, אני עושה לך כמה חלופות רק תעזבי אותי, זה התשובה.

יעל ביטון דה לנגה:

זה יפה, זה פה, אני אוהבת אותו.

שרון דינור:

כאילו אמרתי לו סגנון ה - , (לא ברור) כזה שיש להם,

אורית לנדסברג:

גם לפה, וגם ניו – יורק, תראי.

שרון דינור:

אבל אני אגיד שזה נותן מענה למרפסות סוכה,

יעל ביטון דה לנגה:

זה נהדר, בעיני זה פה גם, הירוק,

שרון דינור:

יש פה כמה דברים חמודים, כן,

אורית לנדסברג:

מה דעתך?

יעל ביטון דה לנגה:

אם היה ירוק בקבוק כזה חזק חזק, כמעט שחור, בצד שמאל היה מדהים. והימני מזכיר אבני בריק כאלה, בריקס כאלה אדום, מאוד יפה.

שרון דינור:

שזה לא קשור פשוט לשום דבר,

יעל ביטון דה לנגה:

אז מה? יש לנו הבית האדום,

שרון דינור:

אז תעשי את זה בהר חומה, לא? סתם, טוב, כולנו פה, אז אנחנו כן, כולנו פה? וייצמן,

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

אורית לנדסברג:

כן,

יובל דר:

בסדר, אני,

שרון דינור:

אז רגע אולי אתה תציג אבל,

יובל דר:

אני אציג ליושב ראש נקודות אחרי שקראתי את ה - , את החוות דעת.

שרון דינור:

כן,

יובל דר:

זה אולי, אז טוב, אז קודם כל, אני אתן הקדמה.

שרון דינור:

את המצגת הזאתי.

יובל דר:

מה?

שרון דינור:

מצגת,

יובל דר:

מצגת, אני לא, אני רואה שיש פה כמה, זה מבבלב.

יובל דר:

אני שלחתי אחרונה,

שרון דינור:

מצגת מעודכנת 25, הנה, הנה.

יובל דר:

עכשיו הסיפור הוא ש - , הצענו איזה הצעה לפני כמה, אני לא יודע כמה חודשים כבר. והסיפור היה שרצו שנביא אלטרנטיבות, אלטרנטיבות בפגישה האחרונה, בוועדה הקודמת, הייתה מין, היו לדיון שהם ביקשו, נבחרה חלופה שקראו לה ד', ואנחנו עברנו עליה די קשה האמת, אני מוכרח להגיד. אני מזכיר רק שבדיון הקודם, על ההצבעה, בעצם יש את החלופה אחת, שהיא היינו יכולים לעמוד בה, אנחנו מרגישים שאפשר היה לעמוד מבחינת גובה, היינו יכולים להתחייב שאנחנו נעבור את ה - 8 קומות, או משהו. והחלופה השנייה אמרנו, התכסית קטנה, ואחר כך אנחנו מרגישים שיכול להיות

שנצטרך לחרוג בגובה, ואנחנו הייתה הצבעה לדבר הזה, והחלטתם על חלופה 4. עכשיו אני רק רוצה להזכיר לפני,

יוחנן וייצמן:

מה עם חלופה 4?

יובל דר:

חלופה 4 זה החלופה שהבניין מה שרואים פה אלכסון,

יוחנן וייצמן:

זה כמו,

יובל דר:

כן,

יוחנן וייצמן:

איזה גובה?

יובל דר:

עכשיו אני רק רוצה,

יוחנן וייצמן:

איזה גובה כמה קומות?

יובל דר:

אני לא יכול להגיד בדיוק, אבל אני יודע שצריך להיות טיפה יותר גבוה מהחלופה הראשונה, זה מה שאני יודע, אין לנו עכשיו, התכסית של הבינוי יותר נמוכה, עכשיו אני גם רוצה להסביר שלפני שבוע וחצי, הוזעקתי לפגישה דחופה אצל אמי ארבל, שהיא, אגף תכנון עיר. ואני,

שרון דינור:

רגע, מה היה? מה קרה?

יובל דר:

מה קרה? לא קרה הרבה, מה שאני רוצה דבר שכן ארע שם, זה שאני אמרתי לאמי שאני עדיין רוצה לשכנע, שהחלופה הראשונה היא יותר עדינה, אבל תיכף אני רוצה להסביר טיפה, אני רוצה להסביר, זה הוא אמר שאם אני רוצה לשכנע, אז תראה איך אנחנו, איך אתה פוגע בפחות עצים. ואני, אמר זה

התוספת שיש במצגת האחרונה. אז אני אעבור מאוד מהר, אנחנו מכירים כבר, דיברנו על זה וראינו את הסיפור של שאנחנו לסובב את הבניין, וכולה, וכולה, אני אעבור על זה מהר, והחלופה הראשונה. ואחר כך אנחנו עבדנו די קשה האמת על חלופה שנייה, שאנחנו לוקחים את הבינוי, ואנחנו את הבניין הקיים, ואנחנו מלבישים עליו בינוי יותר מאסיבי ושומרים על האלכסון. דיברנו גם על אופציה שאנחנו אולי ניכנס ל – , אני לא יודע האמת היא שאני לא בטוח שהיא תעמוד במבחן המציאות, אבל היא נראית כרגע מאוד נחמד, שנכנסים דרך האף הזה, איזה מעלית רכב, אני לא יודע אם זה יעבור את ה – ,

שרון דינור :

זה נשמע טוב.

יובל דר :

זה נשמע טוב כרעיון,

אורית לנדסברג :

כן,

יובל דר :

אבל אני לא יודע זה עוד לא עבר את ה – , את חכמי התנועה לגמרי. עכשיו, זהו, הוא יצא קצת, הוא יצא יותר גבוהה, עכשיו אני רוצה לדבר על שלוש נקודות, מופיע בחוות דעת,

שרון דינור :

כן,

יובל דר :

קודם כל יש טענה, יש טענה ,

יוחנן וייצמן :

תרכז אותנו, אתה מציע לחזור בחזרה,

יובל דר :

אני מציע החלופה הראשונה, אני תיכף, אני רוצה להסביר, אבל יש,

יוחנן וייצמן :

זה מתואם עם ה – , זה מקובל גם על המחלקה ההצעה שלך?

יובל דר:

לא, לא, אני מציע עכשיו, אני הצעתי את זה אצל אמי ארבל, לפני שבוע וחצי, אני רוצה להציע את זה עוד פעם, ואני אסביר, אני רוצה פשוט להסביר.

יוחנן וייצמן:

אמי יוכל לבוא, לא שאני מבקש ממנו לבוא, אבל הוא יוכל לבוא לפה לשכנע את הוועדה שזה חלופה טובה?

יובל דר:

אמי אמר,

שרון דינור:

רגע, אני לא זוכרת מה זה החלופה הזאת.

יובל דר:

אמי נתן לי שיעורי בית.

יוחנן וייצמן:

כן,

יובל דר:

לעשות. בסדר? תיכף אני אעבור, אני אראה מה אני עשיתי, אבל קודם כל עולה טענה שכבר עולה כמעט בכל דיון, שזה לא פרויקט פינני בינוי. עכשיו אני לא יודע, בפרויקט הזה יש 44 יחידות דיור, רשום בטאבו, ככה יש היתרי בנייה עם 44 יחידות דיור, זאת אומרת אם לא מגיע לזה, כמו לבסדר, אני לא נכנס לדיון הזה. יכול להיות שבסופו של דבר מי שיקבע כמה אפשר לבנות, זה השמאי הממשלתי, אנחנו נגיע לתקן 21 ויכול, אם יגידו שהפרויקט רווחי הוא ב – 4 קומות, הוא יהיה 4 קומות, אם יגידו שהוא רווחי ב – 6 קומות, הוא יהיה 6 קומות, ואם יגידו שהוא רווחי ב – 8 קומות, הוא יהיה 8 קומות, זה התקן יקבע פה.

שרון דינור:

לא, אני אומרת זה מצחיק, כי הם מבקש שמאי זה מדעים מדויקים, תגיד לי במדויק, לכמה אתה רוצה שאני אגיע, ולשם אני מגיע,

יוחנן וייצמן:

לא,

יובל דר:

בסדר, זה בדיחה מאוד מוגבלת. אבל אני,

שרון דינור:

(לא ברור) שמאי,

יובל דר:

כרגע, כרגע זה פחות מפי 2 המכפלה,

שרון דינור:

אוקי,

יובל דר:

ואם ייקבע שבאמת הפרויקט הזה בגלל שהייתי רוב תמ"אות וכל מיני, הדבר הזה משוקלל,

שרון דינור:

לא עשיתם את הבדיקה הזאת?

יובל דר:

אנחנו, אנחנו,

שרון דינור:

איך יכול להיות?

יובל דר:

עשינו אותה ב - , עשינו אותה בחפ"י, אני עשיתי אותה בחפ"י. אבל אנחנו לא, אין את הדו"ח השמאי, כי אנחנו, אנחנו אמרנו את הדו"ח הסופי נעשה כשיוחלט על החלופה.

שרון דינור:

תראה אם, אם לא הדילמה כל כך גדולה לגבי המספר קומות, שהוא חורג יותר מפי 3 לדעתי ממה שזה, אז לא, אז זה לא היה דרמטי, אבל אם כל כך דרמטי, וגם הוועדה הקודמת לדעתי אמרה, תקן השמאי,

יובל דר:

כן,

שרון דינור:

הוא יהיה זה שיכריע פה,

יובל דר:

נכון,

שרון דינור:

ולא עשיתם את העבודה, אז מה מספר לי בשלב הזה כאילו מה השתנה מבחינתנו?

יובל דר:

יש פה שתי חלופות ששתיהן יש לכם, יש לכם, אני טוען שבחלופה הראשונה, אני יכול להגיע לגובה יותר נמוך בקלות תקן הערכה שלי, אנחנו פחות מפי 2,

שרון דינור:

מה זה החלופה הראשונה? אני ממש לא זוכרת.

יובל דר:

החלופה הראשונה, שאני רוצה להחזיר את הדיון אליה עוד פעם, אני מצטער מאוד, כי אני באמת מאמין, ואני רוצה לשכנע אתכם שזה החלופה הכי, הכי סימפטית, באמת הכי עדינה, עכשיו אז יש,

אורית לנדסברג:

מה היא אומרת?

יובל דר:

רגע, אז היא אומרת שאני, החלופה הראשונה אומרת שאני לוקח את הבניין, ושומר אותו לחלוטין.

שרון דינור:

מזיז אותו.

יובל דר:

אני מזיז אותו, ומיישר אותו,

שרון דינור:

זה לא שונה אבל לחלוטין, זה משחזר אותו לחלוטין.

יובל דר:

משחזר אותו לחלוטין,

אורית לנדסברג:

זה היה,

יובל דר:

משחזר אותו,

אורית לנדסברג:

קו פרשת מים אחרי סיור שלא, אז מפה צריך להתחיל.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אני, בסדר, אבל אני עכשיו חוזר בי, בעקבות הישיבה שהייתה באגף תכנון עיר. עכשיו אני אגיד לכם, העבודה שעשינו, הייתה,

שרון דינור:

תגיד לי,

יובל דר:

הייתה טענה,

שרון דינור:

אתה אמרתם, הכנת את העבודה הזאת לקראת הדיון, אתה דיברת על זה עם קארין שוב פעם?

יובל דר:

כן, אצל אמי, דיברתי עם קארין כמה פעמים, ואז היא הזמינה אותי, אמרה לי - תקבע פגיעה עם אמי, והיא הגיעה, וגם כל החבר'ה,

שרון דינור:

לא קיבלתי את הרושם ש - , אמרו לך כן לך תחפש את הפתרון,

יובל דר:

לא, לא אמרו לי,

שרון דינור:

את החלופה,

יובל דר:

אבל אמי אמר לי, אני עכשיו עשינו אנליזה, עשינו אנליזה למשל כמה עצים אני פוגע בוורסיה הזאת, וכמה עצים אני, אני בוורסיה הראשונה. עכשיו החלופה הזאתי, עכשיו אני אלך לסקרי העצים,

שרון דינור:

אבל זה לא רק עניין של סקרי עצים,

יובל דר:

מה?

אורית לנדסברג:

העמדה של המבנה,

שרון דינור:

בדיוק,

אורית לנדסברג:

היא נורא משמעותית,

יובל דר:

אבל רגע, רגע, אז תני לי לגמור רק שנייה,

אורית לנדסברג:

חד – פעמי,

שרון דינור:

אוקי,

יובל דר:

תתני לי בבקשה לגמור את הטיעון.

שרון דינור:

כן, כן,

יובל דר:

אני טוען, אני הטענה שלי, ברגע, כל הזמן כתוב שצריך לעשות שימור רקמתי. אני טוען שברגע שהבניין הוא מאושר, הוא ה-3 קומות של פעם, במקום שהוא חצי עיר גנים פרבר כזה שבנוי בשנות ה-50, ועכשיו אם אני לוקח את האלכסון הזה, מדגיש אותו עם בינוי חזק, אני חושב שזה מעשה לא רקמתי. אני חושב שמעשה, ואני יודע, כבר היו כבר כמה חלופות בעבר שעשו את זה. ועם ה-AI, ובלי ה-AI, זה הולך להיות דבר גס ובולט. ואני חושב שהמעשה ההצעה הראשונה היא הכי,

שרון דינור:

יש לי, יש לי שאלה,

יובל דר:

בסופו של דבר אני נותן,

שרון דינור:

בוא, בוא נעשה לפי ההצעה שלך, פלוס ומינוס, כאילו כמו שעושים ב- ,

יובל דר:

כן,

שרון דינור:

בטבלה, בעד ונגד כאילו זה, מה? מה אנחנו, אתה מה שהיזם מקבל זה ברור, אוקי,

יובל דר:

כן,

שרון דינור:

בשתי החלופות זה ברור, כי הוא לא מפסיד בשתי החלופות, אוקי, הוא מפסיד, הוא לא, בחלופה שאתה מציע יותר זול לו להעביר את הקו בניין, והוא יכול להוריד קומות, כי הוא משתמש בשטח שנוצר בסדר, הוא לא מפסיד,

יובל דר:

נכון,

שרון דינור:

לא בזה, ולא בזה, שנינו מגיע לאותו,

יובל דר:

עבדתי כל כך הרבה,

שרון דינור:

אוקי,

יובל דר:

אני חושב שההצעה הראשונה היא יותר עדינה.

שרון דינור:

אני שואלת מה העיר, וזה בשתי הצעות מוצעת חריגה, מה עיר מרוויחה, העיר עכשיו אנחנו,

יובל דר:

אז אני מסביר,

שרון דינור:

האינטרס הציבורי הרחב, אתה אמרת, אמרת משהו שהוא מאוד אמורפי, אמרת, הוא כאילו, אתה אומר, אם אני, זה נורא גס מה שיוצא לי כשאני משאיר את זה לסוף,

יובל דר:

זה כזה,

שרון דינור:

אבל אם אני משאיר את זה מקדימה, אז מה? אבל גם ההצעה הקדמית שלך, אתה חורג,

יובל דר:

מרוויח,

שרון דינור:

אם היית משאיר את זה מקדימה, ואומר לי, אני מעביר את זה קדימה. אבל וואלה תקשיבי, אני נשאר על ההוראות של התוכנית אב באחוזי בנייה, בקווי בניין, במספר הקומות, הייתי מבינה את זה, הייתי, אבל,

יובל דר:

מה זה?

שרון דינור:

אבל אם לא, אז אתה לא, אתה לא שמה, ולא שמה, אז מה נראה, איפה הרווח שלנו, בתור עיר?
איפה?

יובל דר:

אני רוצה לשכנע אותך שזה רווח גם שלך, בסדר?

שרון דינור:

אז זה לא כמו הצלחנו.

יובל דר:

מה שאני רוצה לשכנע, א', שעשינו אנליזה,

שרון דינור:

כן,

יובל דר:

וקודם כל בדקנו ש - , אנחנו ממש יכולים לשמור על כל העצים הכבדים שנמצאים על הרחוב,

שרון דינור:

שלושה עצים יש פה אני רואה.

יובל דר:

מה? יש פה כל מיני עצים, יש עצים,

שרון דינור:

מסומן פה שלושה עצים,

יובל דר:

יש שם, האדום והצהוב הם ערכיות גבוהה.

שרון דינור:

הצהוב, אתם לקחתם פשוט סרגל צבעים אחר, הצהוב זה לא לעקירה, זה ערכיות בינונית,

יובל דר:

כן, כן, כן,

שרון דינור:

אוקי. הבנתי.

יובל דר:

בסדר, אבל עשינו את זה במצגת בשביל זה. עכשיו מה שאני מרגיש שאני נותן באופציה הראשונה, אני מרגיש שאני נותן,

שרון דינור:

בוא נראה אותה, כשאתה מדבר עליה, זה מפריע לי,

אורית לנדסברג:

שני מגדלים,

שרון דינור:

מדברים על ה - ,

יובל דר:

שני, שני, כן,

שרון דינור:

כאילו מדברים על משהו, ולא לראות אותו, זה מוזר. אז בוא נראה רגע,

יובל דר:

(לא ברור),

שרון דינור:

כן,

יובל דר:

הנה, אני מאמין הנה,

שרון דינור:

בוא, תראה, הנה את זה,

יובל דר:

אני,

אורית לנדסברג:

שים את זה בהדמיה,

יובל דר:

כן, זה שבהדמיה, אני מאמין קודם כל אני חושב שהיתרון בזה, שאני עושה באמת משהו רקמתי, אני חושב שהעיר נהיית יותר ויותר אינטנסיבית, אז אני מייצר, דבר שני,

אורית לנדסברג:

אפשר לראות בהדמיה רק?

יובל דר:

כן, אפשר.

שרון דינור:

אבל רגע, גם בשיטה שלך אבל, אם הייתי הולכת, ואומרת - אוקי, בוא ניקח את הקומות העליונות, אחרי שעשית את (לא ברור), ונוריד את זה, ונמלא את החלל בין שני הבניינים האלה. כדי שזה לא יחרוג מתוכנית האב,

יובל דר:

בסדר, עוד לא גמרתי, עוד לא גמרתי את הטיעון, אני טוען, ש - , ברגע שאני חושב שזה רקמתי, אני חושב שאני עושה בינוי שמחמיא מאוד לבינוי. אבל אני חושב שאני, אני גם, אני שומר על הקומה המפולשת, שאני להכניס אותה לגג, שנמצא מעבר, אני חושב שזה סיטואציה מאוד יפה, מאוד קלה, ואני יכול לעשות את הבניינים מאוד מאוד עדינים בנסיגה אחרונה, אוקי, עכשיו אחרי הפגישה עם אמי, אני רק רוצה שעשינו, עשינו עוד תרגיל,

שרון דינור:

כן,

יובל דר:

שלקחנו ודחפנו טיפה את הבניין, בשביל להבטיח שחס וחלילה כל השורה של העצים שנמצאים על הרחוב, אנחנו לא נשמיד אותם, זה זה עובד יפה מאוד. זה עוד יפה מאוד. ואני חושב שיש לקחת את האלכסון הזה, אני, אני אומר את זה, אני מנסה לשכנע אתכם, אם אני לא הצליח אני לא אצליח, אני אעשה את ה - AI מה שאתם רוצים, אבל אני חושב בסופו של דבר, יהיה בינוי כן בדיוק, ההדגשה של האלכסון בבינוי יותר אינטנסיבי היא גסה רואים את זה בהמון בניינים שנבנו ב - ,

שרון דינור:

אני פשוט לא רואה את זה, ואתה מתאר לי מילולית משהו שהיית צריך לתאר לי גרפית, אני לא רואה את זה.

יובל דר:

אני לא, הנה, הגרף, אני מתאר על התוכנית הזאת, כשאני הולך, ובונה, קודם כל אני חוסם את (לא ברור) על הפארק, אין לי ברירה, כי אני צריך לעגן,

שרון דינור:

חוסם שמה את כל האפשרויות.

יובל דר:

מה?

שרון דינור:

כל האפשרויות מי שהולך ברגל לא רואים את הויסט על הפארק.

יובל דר:

בוורסיה, ב - , יש לי פה,

שרון דינור:

הפארק לפני,

יובל דר:

יש לי קומה מפולשת, אני שומר על הקומה המפולשת, זה,

שרון דינור:

הקומה המפולשת לדעתי עשינו על זה דיון בפעם הקודמת, ואמרנו שהיא מוצעת, ושהיא לא הולכת להישאר. הפילוש הוא רק ב - , בצורה קטנה.

יובל דר:

למה לא, היא מופיעה, עכשיו אני לא יכול,

אורית לנדסברג:

(לא ברור) הנהדרת.

יובל דר:

אם אני בונה ככה,

שרון דינור:

זה,

יובל דר:

אם אני בונה ככה, קשה לי לשמור עליה, כי הממ"דים יורדים, והמדרגות יורדים,

אורית לנדסברג:

אני יכולה רגע שנייה? אנחנו מדברים על שימור, אני מנסה להבין מה הדברים שבשבילי זה, אני מבודדת וזהו זה סיפור המעשה. סיפור המעשה זה מוסד, שהיה עם חצר כאן שהוא מוסד, הוא רצה לייצר עצמו את החצר שהוא מייצר עבור האנשים שגרים שמה. וזה הסיפור של המעשה. ואני רוצה, הצורת מבנה הזה, עם החדרים, חדרים, חדרים, כמו סעד, אני רוצה את זה שימירתי, יופי הדבר השני שאני משמרת, זה העמדה ייחודית של מוסד, להבדיל ממקום אחר, יש את המקום התכנסות הקטן הזה, זה חלל עירוני אחר, והוא הייחודי למקום הזה, אין אותו בשום מקום אחר, וזה הזיכרון שלי מהמקום הזה. עכשיו אחרי שיש לי את הזיכרון הזה, אתם רוצים להגדיל, לעשות, תעשו מעל זה, מה שאתם רוצים, תמצאו את הדרך שעולמות השימור מדברות עליהן, יש המון אלטרנטיבות, אחת זה לקחת את הבניין, ולהסיט את הבניין שמעליו, להפריד אותו קצת, ולעשות למעלה בניין, מופרד קצת עם שתי קומות אווריריות באמצע. אחת, זה לעשות שני מגדלים, אחת הולכת עם זה, אחת קצת בסיבוב, אחד זה. אלף ואחד דברים. אבל שימור, הסיפור של המקום, זה הדבר הזה, עם הדבר הזה שמייצר את החלל הזה, זה הסיפור.

יובל דר:

אבל ברגע ש - ,

אורית לנדסברג:

אתם מאבדים את הסיפור,

יובל דר:

את הבינוי, הסיפור שלך,

אורית לנדסברג:

ומתחילים לספר לי על,

יובל דר:

הסיפור שלך הוא כבר לא קיים, את מדברת על העבר,

אורית לנדסברג:

לא,

יובל דר:

הוא כבר לא יהיה קיים, יש בינוי כן בדיוק, רואים אותו ב – AI, בהמון צורות, בינוי כבד. שהוא בסוף אני חושב, אני מדבר הקומפלימנטים שאני אקבל, וגם שוועדת שימור תקבל, אני חושב שהוורסיה, אני רוצה, אני כנראה לא אצליח לשכנע אתכם, אבל אני הוורסיה הראשונה, היה הוורסיה הכי עדינה,

שרון דינור:

אל תגיד שלא ניסית,

יובל דר:

למה לא ניסיתי?

שרון דינור:

כי עשית אימג' אחד שהוא קצת (לא ברור), הראית לנו אותו פה, בגרסה שלנו,

יובל דר:

יש גם חתכים של,

שרון דינור:

לא, אין פה שום, אין פה שום ניסיון לשכנע אותנו שהבינוי אחר הוא, זה סכמטי.

יובל דר:

אני חושב שהחתך הזה, הוא, הרבה יותר (לא ברור) לחתך של,

שרון דינור:

אז חוץ מאיפה זה היה, היה,

יובל דר:

אף אחד,

שרון דינור:

חוץ מהדמיה אחת,

יובל דר:

לא, זה החתך גם, אני חושב ש - ,

שרון דינור:

וזה מאוד,

אורית לנדסברג:

באלכסון, תעשה שני מגדלים על האלכסון, תעשה,

יובל דר:

נכון, (לא ברור) אבל זה סתם בינוי שחורג מהרקמה,

שרון דינור:

אני רציתי להציע עוד משהו, כאילו, אני חושבת שמבחינת החלופות יש משהו ש - , הבנו בסיור שמה, אני לא הייתי אתכם בסיור, אני הייתי בנפרד, שהחלק הפנימי יותר של האלכסון, הוועדה אישרה מאוד מאוד מרוחק מהרחוב, כאילו פחות נחמד, וחשבתי שאולי אם אתה תציע בינוי שהוא גם, אולי הוא יכול, כאילו לצאת ממנו, לזה, אבל לכיוון, כאילו,

אורית לנדסברג:

על הדף.

יובל דר:

הנה,

שרון דינור:

לא, אם, אם היית מציע איזה בינוי ששומר על העומק, סליחה כאן, אבל מציע איזה שהוא זיז במקום הזה,

אורית לנדסברג:

נכון, נכון,

שרון דינור:

אז זה גם יכול להיות משהו מאוד יפה,

אורית לנדסברג:

נכון,

שרון דינור:

אבל אני, כאילו חושבת שאתה, איך קראו לההוא פיגמליון שהתאהב בדבר היחיד שהוא יצר, אתה כאילו אתה מנסה עוד דברים, כי אתה יכול לעשות עוד חלופות,

יובל דר:

עשינו, אני חושב, תראי, עשינו 4 חלופות, עכשיו

שרון דינור:

אבל אוהב רק אחת,

יובל דר:

מה? אני אוהב רק אחת, זה נכון, עכשיו,

שרון דינור:

כן,

יובל דר:

בדיעבד, אני רוצה, אני אוהב רק אחד,

שרון דינור:

אתה פיתת רק אחת.

יובל דר:

ויש גם היסטוריה, יש גם היסטוריה של הצעות שהוגשו פה, שבעצם עושות הם לא, הם לא מחמירות לבניין לשימור, הם לא מחויב הכנה (לא ברור) שהיה פעם, שהיה מוסד שכבר מזמן לא קיים, הן לא מחמירות לרקמה העירונית שנהיית,

שרון דינור:

מה שעשו מקודם?

יובל דר:

כן, אתם הולכים בעקבות, לשמר את האלכסון הזה,

שרון דינור:

אנחנו פשוט, זה לא רק האלכסון, אנחנו חושבים שיש שם איזה שהוא קסם, כל אחד,

אורית לנדסברג:

נוצר חלל, נוצר חלל,

יובל דר:

אבל החלל,

אורית לנדסברג:

הלשון הזאת עם הזווית, זה חלל.

יובל דר:

אבל את (לא ברור) ממנו כשהוא בניין של 3 קומות, ברגע שנגביה את הבניין הזה, זה יהיה אסון,

שרון דינור:

אבל למה, את הדבר הזה? למה לא עשית איזה שהוא הדמיה לדבר הזה? אם אתה רוצה להגיד לנו שזה גס מידי, למה לא הראית לנו את זה? וגם אני מסכימה איתך שזה מאוד גס, כי הוא מגיע למספר קומות שהוא.

יובל דר:

עכשיו אני,

שרון דינור:

הוא לא סביר בעיני.

יובל דר:

בסדר, אז בוא נאמר שהדיון על הקומות, אנחנו נבנה לפי מה שאנחנו צריכים, יוחלט שאנחנו נבנה, אבל אני יכול להגיד שבחלופה הראשונה, אני הרבה פחות, יש סיכוי מאוד גדול שאני לא אעלה גבוה למעלה, הרבה פחות מהדמיה שעשיתי אפילו,

שרון דינור:

אני לא יודעת מה זה, הדמיה שלך עכשיו 10 קומות,

אורית לנדסברג:

אין לי מושג,

יובל דר:

לא 10 קומות, 9 קומות. הסידור כמו הבניין ליד.

שרון דינור:

ועוד קומה,

יובל דר:

כמו הבניין ליד,

שרון דינור:

וגם אוקי,

יובל דר:

יהיו פה עוד,

שרון דינור:

זאת אומרת שאתה יכול לרדת, למה?

יובל דר:

אבל אני, יכול להיות ש - , יכול להיות מאוד, אני יכול להתחייב שאני לא עובר את מה ש - , מה שעשו, אבל באופציה השנייה עם המאמץ, עם המאמץ גם בגלל הגיאומטריה, אבל (לא ברור) של המגרש, להגיע לאיזה משהו שהוא כלכלי, אז זה הולך לפתרונות לא נעימים.

שרון דינור:

וגם הבניין,

יובל דר:

אני חושב שזה,

שרון דינור:

הבניין שלצידכם, שאתם כל הזמן מתייחסים אליו, הוא גם יותר גבוה בטופוגרפיה, אז כאילו אתה כל הזמן עובר אותו, כל הזמן מציע את זה,

יובל דר:

בסדר, אז אני, אני אעשה חדש, יהיה פחות קומות, בסדר? אבל זה אותו, אבל זה כבד, זה ברמה,

שרון דינור:

מה שאתה הצעת,

אורית לנדסברג:

אבל יש המון דרכים אדריכלות שאנחנו למדנו איך עושים מקלילים, משהו שהוא כבד.

שרון דינור:

אבל גם,

אורית לנדסברג:

אז אלה האלטרנטיבות, זה בדיוק זה, אחרי שאני עשיתי את החלל הזה, קודם כל זה,

שרון דינור:

אז אם היית מוריד באמת גם רגל כזאת ל - ,

אורית לנדסברג:

למטה,

שרון דינור:

בחלק הזה, זה גם היה יכול להיות אחלה, וזה גם מייצר עוד שטח, חבל לי שאתה לא בודק את זה.

יובל דר:

עשינו, עשינו חלופה כזאת עם הרגל, זה היה הכי גרוע, אז הייתה חלופה שהכי לא אהבתי, וגם אני לא, אבל היה חלופה הכי,

שרון דינור:

לא,

יובל דר:

עשינו את זה, 4, 4 אופציות עשינו,

שרון דינור:

כן.

יובל דר:

זה בינוי לא רקמתי בעליל,

שרון דינור:

גם מה שאתה מציע,

יובל דר:

ורואים את זה, ורואים את זה בהרבה מאוד דיונים,

שרון דינור:

זה מה שאתה מציע, הוא לא רקמתי.

יובל דר:

הוא מאוד רקמתי,

שרון דינור:

שום דבר לא רקמתי בדבר הזה שום דבר.

יובל דר:

למה לא?

שרון דינור:

ככה, כי זה לא הרקמה של איפה של הר חומה, באמת אני שואלת איזה רקמה זאת?

יובל דר:

לא, זה דופן רחוב יפה, זה ויססטה של בניין מודרניסטי, עם קומת עמודים שהיא אוורירי מאוד, אני חושב, אני,

שרון דינור:

למה את זה אתה לא מציע על האלכסון? תציע את זה על אלכסון.

אורית לנדסברג:

את זה על אלכסון, זה בדיוק מה שאני שואלת,

יובל דר:

באלכסון, הדבר הזה לא נכנס מהקיר, הוא נכנס עם,

שרון דינור:

אז תציע אותו עם ה - , ההוצאה הזאתי שאמרנו לך.

יובל דר:

אבל זה מקושקש, זה כבר בינוי מקושקש.

אורית לנדסברג:

אז תעשה רגע,

יובל דר:

אני הורס חצי חזית, אני הורס חצי חזית של הבניין הענקי והיפה הזה, אני, דיברנו על זה כבר,

יערה שאלתיאל:

למה? ואם אתה, כאילו, אם אתה עולה באמצע, אז אתה יכול להכניס יותר בינוי,

שרון דינור:

אז זה לא,

יערה שאלתיאל:

זה נמוך יותר.

שרון דינור:

הדירות כאילו לא מקבלות את ה – 4, או 3 חזיתות,

יובל דר:

זה כל כך, הבינוי יותר נקי, ויותר חסכוני,

שרון דינור:

אבל בגלל שלא הראית, בגלל שלא הראית לנו את זה, זה רק מילים באמת אני אומרת חבל,

יובל דר:

זה, תראי שנייה אני כבר 4, חלופות, אני בא אומר לך על האפשרויות האלה,

שרון דינור:

אנחנו רק,

אורית לנדסברג:

אז בואו, אז אני מציעה, אפשר קודם כל לקבל מהשמאי הממשלתי, נתחיל מזה, זה עניין עובדתי, נתון שאפשר להתחיל ממנו להתייחס למה המשמעותיות הלאה. הדבר השני, אנחנו רצינו מלכתחילה, הצענו גם את הסיור בשטח, וזה הייתה ההחלטה. אז אנחנו מדברים על בניין באלכסון, יישאר, אז אלה שני הנושאים שאנחנו רוצים להישאר. מפה,

יובל דר:

תראי, במקום,

אורית לנדסברג:

נמשיך,

יובל דר:

אני לא מצליח לשכנע אתכם, אז זה בניין יהיה באלכסון, אני חושב שזה טעות, זה מה שאני חשוב לי להגיד, טוב. בסדר,

שרון דינור:

אמרת שיש לך עוד משהו להגיד, חוץ מהנושא האלכסון.

יובל דר:

אז אמרתי, אמרתי שלושה דברים, אמרתי שזה כן במסלול פינוי בינוי, מבחינת החוק, מבחינת הדין, ואני חושב שהסיפור של הדירות הקטנות, ייכנס לתוך התקן, והיא תקבע את מה שצריך לקבוע, זה דבר אחד. הדבר השני, אמרתי ש - , מודגש מאוד בבינוי הרקמתי, ואני חושב (לא ברור) נשמע הכי רקמתית שיש, אני יודע שאתם עשיתם, אתם מאוד התפשרתם לאלכסון הזה, אבל אני חושב שהאלכסון הזה, כשאנחנו נעשה את עבודת הבינוי, הוא יהיה גס ובינוי מאוד כן בדיוק, ויאבד את העדינות של מה שהיה יכול להיות, זה חשוב להגיד את הדברים האלה, מעבר לזה, אני לא יכול, אני לא.

שרון דינור:

טוב, תודה,

יובל דר:

זהו.

יעל ביטון דה לנגה:

שלחת לי מייל?

יוחנן וייצמן:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

גם אני ככה לא, לא מתחברת, לא מצליחה להבין משניכם מדוע זה,

שרון דינור:

את מתכוונת אלינו?

יעל ביטון דה לנגה:

כן, לא, אני אומרת שבדרך כלל אמרו לי די מהר, ההסברים שלך תמיד ברורים, שלך, ולכן קל לי להתחבר, אני מרגישה,

יוחנן וייצמן:

אתם אדריכלים,

יעל ביטון דה לנגה:

משהו אליו יותר מאשר לטיעונים שלכם, ולו בגלל שזה לא,

אורית לנדסברג:

אני רוצה להגיד דבר נוראי,

יעל ביטון דה לנגה:

היסטורי באמת, בואי,

שרון דינור:

זה לא בגלל,

יעל ביטון דה לנגה:

היסטורי, אני יודעת בדיוק מה זה,

שרון דינור:

לא, הוא לא בניין היסטורי.

יעל ביטון דה לנגה:

אני מתכוונת, לזה, אני מתכוונת.

שרון דינור:

הוא בניין לשימור, זאת אומרת אני אשמח שלא אני צריכה עכשיו לשכנע אתכם,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

שרון דינור:

הבניין הוא, הוועדה כבר שוכנעה גם פה, וגם המחוז, זה בניין בעל ערכים, בניין מודרני לשימור, הוא כבר לשימור היום,

יעל ביטון דה לנגה:

אוקי,

שרון דינור:

אוקי, כאילו ב - , אז זה עכשיו מה לשימור פה השאלה? זה פעם אחת האדריכלות עצמה, פעם שנייה (לא ברור) שלו בזה, לכל העצים וזה.

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

שרון דינור:

תמונה היסטורית עוד לפני שכל העצים,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

שרון דינור:

אז זה, בסדר, אני מסכימה איתך זה לא הכיפות והקמרונות,

יעל ביטון דה לנגה:

אני יותר מבינה,

שרון דינור:

זה משהו אחר,

יעל ביטון דה לנגה:

אני (לא ברור) מצליחה להתחבר לטיעון שלו,

אורית לנדסברג:

שמה?

יעל ביטון דה לנגה:

שזה יהיה מקושקש, לרגע יכולתי להבין על מה הוא מדבר.

יערה שאלתיאל:

למה?

יעל ביטון דה לנגה:

כי השליחת ה - , כן, אני שוב, הבעיה של שטחים, שאתם לא רואות, זה גם בעיה שלי, בוודאי שלי, של מי שלא רואה תשריט וישר מבינה כמוכם, מתאמצת מאוד. אבל כשאני רואה תמונה, או הדמיה מה שנקרא, אני מצליחה להבין. לא הייתה, הוא כשל בזה, אני חושבת שהוא צריך להשלים לנו את זה, אבל, אבל ואתם גם הייתם שם בשטח איתו. אבל אני אומרת כשהוא, כשהיא שרון אמרה לו, למה אתה לא מקבל את מה שהצענו לך, של לשמור על האלכסוניות במבנים, ואז הוא אמר זה לא משתלב זה, פה, אני גם את זה מרגישה שאני מבינה, אבל (לא ברור) אז תשלח לצדדים, והוא אמר - זה נהיה מקושקש, ואני לא יודעת, איכשהו אני מצליחה.

יערה שאלתיאל:

ואני חושבת שגם בלי (לא ברור) על הצדדים,

יעל ביטון דה לנגה:

להבין, אני חייבת להגיד, אני מצליחה להבין את הרצון שלו לשמור על זה, ישירות של המבנה, של הלימה למבנה התחתון, זה ככה,

שרון דינור:

אנחנו,

יעל ביטון דה לנגה:

הוא הטיב קצת,

שרון דינור:

אנחנו יצאנו לדרך מתוך הזה, של לשמור את המבנה התחתון, אוקי, זה הוא לא הציע את זה, אנחנו זה היה כאילו קונצנזוס,

יעל ביטון דה לנגה:

נכון.

שרון דינור:

בסוף שהגענו שאנחנו שומרים על המבנה התחתון,

יעל ביטון דה לנגה:

כן, כן,

שרון דינור:

אבל,

יעל ביטון דה לנגה:

אבל הוא לא מתנגד,

שרון דינור:

אבל זה שהבן אדם אומר פה חמש פעמים, או עשר פעמים, או 30 פעמים, את המילה גס, זה לא עושה את זה גס, עכשיו אתה רוצה להגיד שזה גס, תראה לי,

יעל ביטון דה לנגה:

הוא אמר מקושקש,

שרון דינור:

לא, הוא אמר גס, הוא אמר גס חמישים ומשהו,

יוחנן וייצמן:

הוא פחות אוהב את זה, זה מה שהוא אמר,

שרון דינור:

מקושקש הוא אמר, אז משהו אחר, על (לא ברור),

יערה שאלתיאל:

כל הבניין ולבנות אותו בזווית אחרת, איזה שימור זה? אם המבנה הזה הוא לשימור, אז למה לפרק אותו? אין שום סיבה הגיונית לפרק את זה, ולבנות אותו במקום אחר.

אורית לנדסברג:

נכון, זה לא בית המקדש,

יערה שאלתיאל:

כאילו אם הגענו למסקנה שזה בניין לשימור, ושיש לו ערכים לשימור, אז בואו נתחיל לחשוב מה עושים עם המבנה, המבנה הוא לשימור,

אורית לנדסברג:

מה ש - , את יודעת מה?

יערה שאלתיאל:

מה עכשיו עושים?

אורית לנדסברג:

שהיא נותנת פרויקט כזה, באמסטרדם, ואת היית מתעלפת, ופה כל הזמן, אי-אפשר, ואי-אפשר, ואי-אפשר, זה אי-אפשר אחר.

יערה שאלתיאל:

ודבר נוסף זה של החלל המשולש הזה,

אורית לנדסברג:

רק ה - AI,

יערה שאלתיאל:

הנורא רחב, שיש לפני הבניין, יש לו גם ערך,

אורית לנדסברג:

ברור,

יעל ביטון דה לנגה:

אני רק שואלת,

אורית לנדסברג:

החלל הזה הוא מדהים,

יעל ביטון דה לנגה:

מה שלא היה לי ברור, זה לא אומר כלום על האחרים.

יערה שאלתיאל:

כן.

יעל ביטון דה לנגה:

האם באיזה שהוא שלב הבן אדם הזה שדיבר עכשיו פה, התנגד לשמר את החלק התחתון, האם הוא ביקש לפרק אותו?

יערה שאלתיאל:

כן,

שרון דינור:

הוא כל הזמן הוא מבקש, זה הבקשה שלו היא לפרק,

אורית לנדסברג:

תקוותו שזה יפורק,

יעל ביטון דה לנגה:

להזיז אותו,

אורית לנדסברג:

ולא יחוזר.

יערה שאלתיאל:

לא, הוא רוצה כל הזמן, הוא חוזר זה המבנה הזה,

אורית לנדסברג:

זה לא יצא אותו דבר,

יערה שאלתיאל:

והוא פירק את הבניין קיים, ובנה אותו כאילו בחזית.

שרון דינור:

עכשיו אני, הוא כל הזמן משווה את עצמו לקרלוס שליד. קרלוס ליד, יש לו פרויקט של בניין של שיכון,

יוחנן וייצמן:

פינוי בינוי.

שרון דינור:

שהוא גם פינוי בינוי קלאסי, לא כמו שפה, שפה אנחנו צריכים לברר את זה, כי פה זה מעון הורים, שזה רשום ככה, וזה כל מיני תרגילים כאלה, פה אין דיירים, הוא ריק, אין פה דיירים. אוקי, אין פה את הדבר הזה. אז, והדבר השני זה שהבניין של קרלוס, לא היה בניין לשימור, בתוכנית האב, וזה בניין לשימור בתוכנית האב,

יעל ביטון דה לנגה:

הבנתי.

שרון דינור:

הפרמטרים הם משתנים פה, יש לו מגרש עצום פה, כן,

יערה שאלתיאל:

ואם הוא היה בונה,

שרון דינור:

אפשר את העכבר.

יערה שאלתיאל:

אם הוא היה בונה את כל התוספת,

יעל ביטון דה לנגה:

מי זה הבעלים?

יערה שאלתיאל:

לצורך העניין על המבנה הזה,

יעל ביטון דה לנגה:

יש פה,

יערה שאלתיאל:

זה במשולש, מאחורה. לא ב - , החלק האחורי,

אורית לנדסברג:

מה?

יערה שאלתיאל:

כאילו זה היה מלא נפח,

אורית לנדסברג:

היד שלי, היד שלי,

יערה שאלתיאל:

מלא נפח.

אורית לנדסברג:

אלף ואחד (לא ברור),

יערה שאלתיאל:

כן, בדיוק,

אורית לנדסברג:

זה לא,

יערה שאלתיאל:

יש עוד אלף ואחד,

אורית לנדסברג:

זה מה שלמדנו.

יעל ביטון דה לנגה:

מה החלטנו? מה? החלטנו היום?

יערה שאלתיאל:

גם אני חושבת שזה,

יוחנן וייצמן:

כרגע אני שומע,

יעל ביטון דה לנגה:

בסדר, בוא,

אורית לנדסברג:

משהו אחר זה משעמם,

יעל ביטון דה לנגה:

אני דווקא,

אורית לנדסברג:

שטח משהו שהוא גיוסי מלכתחילה, אז הוא רוצה להחזיר אותה לשעמום,

שרון דינור:

לא, זה, אני חושבת שההתעקשות על שני מגדלים היא נובעת מהסיפור הזה של למכור דירות עם שלוש חזית כיווני אוויר כאילו,

אורית לנדסברג:

נכון,

שרון דינור:

זה הסיפור, זה לא עניין אדריכלי, ולא גס,

אורית לנדסברג:

אני מסכימה איתך,

שרון דינור:

ולא זה, זה הסיפור. זה הקהל הירושלמי, זה מה שהוא רוצה, לא בנייה טורית כאילו, זה מה שהוא רוצה,

יעל ביטון דה לנגה:

כולם אותו דבר, אנחנו לא קונים בתים עם פחות.

שרון דינור:

אני הייתי שמחה,

יעל ביטון דה לנגה :

כאילו אם אנחנו קונים לקראת,

שרון דינור :

כאילו לא יודעת, באמסטרדם ופריז,

יעל ביטון דה לנגה :

נכון,

אורית לנדסברג :

איך את מסבירה שכל אירופה היא רק שני כיווני אוויר?

יעל ביטון דה לנגה :

מה את מספרת לי?

אורית לנדסברג :

ואף אחד לא, אין שם,

יעל ביטון דה לנגה :

טורי,

אורית לנדסברג :

אין שם כתמים שחורים באמבטיה. פה כל, עם כל החלון של האמבטיה יש לך בסוף כתמים שחורים,
מה איך את מסבירה את זה?

שרון דינור :

נפטר את העוזר,

יעל ביטון דה לנגה :

בתים, תאמיני לי אני נמצאת שם הרבה כמו שאת נתת את הדוגמא יש שם משפחה באמסטרדם, וגם
בכל רחבי הולנד, ואנחנו שוהים שם, וגרים בבתים,

יוחנן וייצמן :

אני יכול להציע הצעה?

יעל ביטון דה לנגה:

לכולם יש רטיבות.

שרון דינור:

כן, בבקשה,

יעל ביטון דה לנגה:

יש לי דודה עשירה,

יוחנן וייצמן:

הבניין (לא ברור),

יעל ביטון דה לנגה:

אני זוכרת את היום שבנו היא הביאה,

יוחנן וייצמן:

זה לא הבניין, (לא ברור) זאת אומרת, לקבל תוצאה טובה יותר, זה לא בניין עות'מאני, זה בניין שנבנה במדינת ישראל והסיפור ההיסטורי הוא חשוב. עכשיו אני לא רוצה לקבל החלטה כעת, אני כן רוצה לא שיעשו שיעורי בית, אבל הרבה יותר אדריכלית ממה ששימורית.

שרון דינור:

אני נוטה להסכים איתך.

יוחנן וייצמן:

הייתי מנסה, שוב, אפילו שהוא לא יבוא לפה פעם הבאה, ולא נקבל כעת החלטה, אבל תשבי את עם אמי, אני באמת אומר, זה לא הבניין לשימור,

שרון דינור:

אבל אתה לא יכול,

יוחנן וייצמן:

השימור הקלאסי,

שרון דינור:

יש לי עוד שאלה אחת, אני מסכימה איתך, ביחד עם זאת אני מרגישה שהוועדה צריכה להוציא ממנו משפט אחד, תן לנו את התנאים של המשחק, שזה (לא ברור), תגיד לנו לכמה, כאילו בוא, כי זה מה שהוועדה,

אורית לנדסברג:

תיאום בסיסי,

שרון דינור:

כי אני רוצה לדעת אם אני מדברת פה על 20 קומות, ולכי תתווכחי על ה – 18 ו – 20, אנחנו מדברים על, בוא, על משהו יותר צנוע, אתה מבין, ואז אני רוצה לדעת מה גבולות גזרה שלי, כשאני יושבת איתו. אם את זה אתם יכולים לעשות, אז אני אשמח כאילו זה,

יוחנן וייצמן:

אז בוא נלך על ההחלטה, אני מנסה שיציג לנו ראשית (לא ברור), אני לא צריך של 50 דפים, אבל כאילו איזה את הדף האחרון, את הסקיצה. אבל בגדול, בגדול, אין פה עלויות של פינוי, מצד שני הוא יגיד, למה לא לגלם את זה עם היה דיירים, אז כן היה מגיע לי את זה.

אורית לנדסברג:

מה זה אם כן היה? אבל זה הסחורה שלו, זה הקלה,

יוחנן וייצמן:

כן, כשבסוף עושים שמאות, אז הוא יגיד אני הדייר, אני גר פה ב – 40 דירות, תן לי את הזה, בסוף זה נגזר ה -, הדו"ח השמאי, תקן 21, אנחנו לא יכולים,

יערה שאלתיאל:

אבל בסוף,

יוחנן וייצמן:

אבל אני אומר, את דעתי אני אומר באמת, אני מכפיל 2.5, זהו לאזור הזה. אני לדעתי אנשים משקרים אותנו.

שרון דינור:

איזה? איזה מכפיל היה לקרלוס, אנחנו יודעים? אם, אני רוצה לבדוק את זה גם, כי אם קרלוס על הפינוי בינוי האמיתי,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

שהיה שמה ליד, הגיע ל – 2.5, אז אין סיבה שהוא יעשה 2.5,

יוחנן וייצמן:

ולהגיד לך עוד יותר מזה, הייתי בודק עוד דבר, קרלוס, בוא נראה מה המחיר של השמאות שלו, ובוא נבדוק ברשות המיסים כמה הוא מכר. יהיה לך הפתעות.

שרון דינור:

אוקי, הוועדה מבקשת לקבל תמונה יותר מדויקת של בדיקה השמאית, על מנת לפתח חלופה תכנונית, בסדר?

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

בוא,

יוחנן וייצמן:

הויכוח הוא באמת אדריכלי, כל עוד אתן אדריכלות, ואתן,

שרון דינור:

אני אשב על זה,

יוחנן וייצמן:

אני מבין, אני מבין שאתם (לא ברור), אני לא, אבל לא תמיד חייב להיות שהצדק זה אצלנו, זאת אומרת,

שרון דינור:

אני דווקא לוקחת את זה בחשבון, שלא צריך, באמת אני יודעת נראה שלא, אבל אני דווקא כן, יש שמה סימן,

יערה שאלתיאל:

אני חושבת, הדבר היחיד,

יוחנן וייצמן:

הסוגיה האדריכלית היא פה, כמעט לא שימורית,

יערה שאלתיאל:

אני מוכנה להסכים איתך שהפתרונות עם אדריכליים ולא זה, אבל לפרק את הבניין ולבנות אותו במקום אחר, זה לא השיא השימורית. אם המבנה לשימור, אז הוא זה המבנה,

יוחנן וייצמן:

בסדר, זה לא עיר העתיקה, זה לא זה,

שרון דינור:

השאלה פה,

יוחנן וייצמן:

את באה מרשות העתיקות, בוא,

יערה שאלתיאל:

לא, אבל, אבל,

יוחנן וייצמן:

זה לא מדובר, (לא ברור),

יעל ביטון דה לנגה:

רגע, רגע,

יוחנן וייצמן:

זה בניין בנושא ה – 1950.

שרון דינור:

יערה,

יעל ביטון דה לנגה:

יערה, איך אני יכולה לשכוח את השם יערה? יערה,

יוחנן וייצמן:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

אבל שאלה,

יוחנן וייצמן:

המקלטים כן,

יעל ביטון דה לנגה:

שאלה של בורות, הייתה לי חברה שתמיד הייתה אומרת לי (לא ברור), אבל יש לנו פרקטיקה כזאת, בארץ,

יערה שאלתיאל:

גם בעולם,

יעל ביטון דה לנגה:

וגם בעולם אני מכירה של הסטת מבנה אז איז כולל בעיר הזאת פה בממילא, אז מה, אני גם צריכה להבין את ה - , אני אגב בעד מה שאת אומרת,

יערה שאלתיאל:

אני אומרת,

יעל ביטון דה לנגה:

אני רק רוצה להבין למה במקום אחד אנחנו מאשרים, ובמקום אחר לא, כי מה?

אורית לנדסברג:

אני אסביר, אני אסביר,

יעל ביטון דה לנגה:

על מה? אוקי,

אורית לנדסברג:

אני אסביר, כשאת עושה תוכנית לכל ממילא, או משהו כזה, אז מערך השיקולים שלך הרבה יותר מורכב ורחב.

יעל ביטון דה לנגה:

פה זה,

אורית לנדסברג:

כולה מגרש אחד ששמה את צריכה לממש את מה שאת רוצה, אוקי, ומה שיש שמה, עכשיו לכל מקום אתה מספר את הסיפור, הסיפור של ממילא הוא נורא מורכב, ואת יכולה להתייחס לאלף ואחד פרמטרים,

יעל ביטון דה לנגה:

כמו ששרונה, שזה הכי בולט שמה,

אורית לנדסברג:

נכון,

יעל ביטון דה לנגה:

תזוזה.

אורית לנדסברג:

אבל פה לא, את אומרת פשוט זה פשוט,

יעל ביטון דה לנגה:

נכון,

אורית לנדסברג:

זה מוסד שייצר לעצמו,

יעל ביטון דה לנגה:

גם פה מורכב,

אורית לנדסברג:

הצל שלו, זה הסיפור,

שרון דינור:

באמת.

יעל ביטון דה לנגה:

טוב, אני מאחלת לנו שלא צריך את אמי ארבל,

אורית לנדסברג:

הרבה סיפורים האדריכלים.

יעל ביטון דה לנגה :

שיסביר לנו, וישכנע אותנו, אלא שהוא ישתכנע. אבל אפקט פיגמליון אמרת,

שרון דינור :

כן,

יעל ביטון דה לנגה :

יכול להיות.

יוחנן וייצמן :

בעצם (לא ברור) כעת יש לנו חצי שעה הפסקה?

מורן בן זיו :

פחות.

שרון דינור :

20 דקות.

אורית לנדסברג :

אולי הוא הגיע במקרה?

שרון דינור :

אבל יש לנו מוזמנים, היו הרבה אנשים שהתעניינו ב – ,

אורית לנדסברג :

יש אנשים,

שרון דינור :

ברירת מילא, הרבה אנשים שאלו אותנו על זה, ואמרנו להם - תקשיבו, אנחנו מציגים את זה בדיון, מי שרוצה לבוא שיבוא,

אורית לנדסברג :

זה בזום?

שרון דינור:

לא,

אורית לנדסברג:

אז מה זאת אומרת שיבואו? אנשים באים כאילו?

שרון דינור:

כן,

אורית לנדסברג:

איזה אנשים?

שרון דינור:

היה לנו את מישו מארכיאולוגי,

אורית לנדסברג:

באמת?

שרון דינור:

כן, וסטודנט היה עוד אנשים,

אורית לנדסברג:

, מה זה נקרא דיון פתוח, דיון פתוח אוקי.

יערה שאלתיאל:

כאילו הם מציגים בעצם את ה - , את כל התוכנית שלהם?

יוחנן וייצמן:

יללה, אנחנו חוזרים לזיופי בחירות, מה? מה נעשה כעת?

יערה שאלתיאל:

בוא נסגור את ההקלטה,

יוחנן וייצמן:

כן, תסגור ל – 20 דקות. אתה יכול לפתוח?

יעל ביטון דה לנגה:

של מי המצגת?

שרון דינור:

של איתי אהרונסון, אדריכל איתי אהרונסון.

יעל ביטון דה לנגה:

אני אשמח לקבל,

איתי אהרונסון:

זה אצלכם, זה שם,

יעל ביטון דה לנגה:

כן, כן,

יוחנן וייצמן:

יש,

יעל ביטון דה לנגה:

אני מתכוונת,

יוחנן וייצמן:

יש, אפשר להתחיל,

שרון דינור:

טוב, אז מה שרציתי להגיד זה כזה דבר, קודם כל אנחנו נמצאים פה, האמת היא בזכות לא רק, כבר היית על זה, ורצית שאנחנו, התחילו כבר פרסומים על עבודות שהולכות להיות בבריכת ממילא, והיא רצתה שנציג את זה לוועדה, ובצדק, ו - , אני שמחה, למרות אנחנו באמת בשלב מבחינתנו עוד אין אפילו היתר במערכת, כן אנחנו מראים לכם את, תיכף יגיע ההיתר,

יעל ביטון דה לנגה:

ההיתר בדרך.

שרון דינור:

כן, כן, אנחנו זה לא בניין עם אחוזי בנייה עכשיו,

יעל ביטון דה לנגה:

בסדר,

שרון דינור:

שאנחנו, אנחנו עוד בשלב הראשוני שנבחרה חלופה, וזה באמת אירוע מרגש, כי תיכף איתי יספר לכם על ה – 7 מיליון חלופות שהוא בחן לאורך השנים. וכשבאמת התחילו לפרסם את הדברים האלה ברשתות החברתיות, פנו אלי סטודנטים לאדריכלות, ומתעניינים אחרים, אמרתי להם, אתם יודעים מה, יש לנו וועדת שימור, ויו"ר הוועדה בדרך כלל, מאפשר לאנשים להגיע ולשמוע, ולמה לא, אז אני שמחה שזה מה שיש לנו, נכון, אתם כולם סטודנטים לארכיאולוגיה?

דובר לא מזוהה:

או ארכיאולוגים,

שרון דינור:

או ארכיאולוגים, אוקי, היי, שלום.

דובר לא מזוהה:

וגם התושבים מסביב,

שרון דינור:

אז אוקי,

יעל ביטון דה לנגה:

וגם מה אתם?

דובר לא מזוהה:

תושבים מהסביבה, שגרים סביב,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

שרון דינור:

אני חושבת שזה משהו שמעניין ברמה גם שכונה, עם הסביבה,

יעל ביטון דה לנגה:

את כל, את כל ישראל,

דובר לא מזוהה:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

זה לא סוגיה ירושלמית, היא סוגיה בינלאומית.

דובר לא מזוהה:

לגמרי, אני אגיד אנשים שגרים היום סביב גן העצמאות, בריכת ממילא, הכול עכשיו סגרו עלי בגדרות, אז אנחנו מאוד, כל הקהילה של מרכז העיר מאוד,

יעל ביטון דה לנגה:

בסדר,

שרון דינור:

חצי עיר סגורה בגדרות, אני לא יודעת אם שמתם לב,

יעל ביטון דה לנגה:

יש מישהו לשאת על גבו את נטל התקופה, ובהחלט אני מרגישה מ - , כשבעלי כל היום מקטר לי על העירייה שלי, ועל הראש העיר שלי, ותגידי לו, ותגידי. אני אומרת לו - אבל מתי אתה רוצה שאנחנו נשלם איזה מס להתפתחות של העיר הזאת. יש היום חיילים צעירים שמשלמים מס הרבה יותר כבד על שלמות הגבולות וכולה. אז אנחנו משלמים קצת, בסדר, יעבור לנו. וזה אני אומרת לכם אני, אני לא בסיעה של ראש העיר, יש לי מחלוקות מסוימות איתו סביב דין תכנון ובנייה, ועוד דברים, פה אני מגבה אותו על העוז שלו, ועל הרוח שלו לספוג את כל מה שהוא סופג. מתי שהוא צריך לעשות את זה.

שרון דינור:

בכל מקרה בריכת ממילא, זה באמת נושא מסעיר ומרגש, ואני שמחה שהצטרפתם אלינו. איתי, הבמה שלך.

איתי אהרונסון:

אז אני, אם הייתי מבין שזה כזו הצגה, אז אולי הייתי (לא ברור) את המצגת ההיא שאת ראית, של ההיסטוריה של התכנון של בריכת ממילא. אז ברשותכם, כיוון שלא ידעתי בדיוק חשבתי שזה וועדה יותר מקצועית פנימית. ועכשיו שאני מבין שזה יותר פתוח אז אני אנסה, כי אין לי עכשיו דרך להביא את המצגת השנייה אל השולחן. אני אנסה בעל פה קצת להסביר על אותם.

יוחנן וייצמן:

לא (לא ברור) יצורים יותר מקצועיים מאיתנו. זה בסדר,

איתי אהרונסון:

יכול להיות בסדר, אבל אני התכוונתי פנימית עירונית ועכשיו שאני מבין שזה פתוח, שזה בסדר גמור.

שרון דינור:

לא פרסמנו את זה בשום מקום, יש פה רק,

איתי אהרונסון:

חבר'ה, אני שמח. אין לי שום בעיה. אנחנו לא (לא ברור) בכלום והכול בסדר. אני רק פשוט. זה לא בהכרח המצגת המתאימה, זאת מצגת קצרה במצגת שהוצגה לראש העיר והוא אישר אז, אז היא טיפונת קצרה בהיסטוריה. אבל אז מה שאני כן יגיד לכם בעל פה, זה שאנחנו עוסקים במה יקרה עם בריכת ממילא כבר קרוב לשני עשורים עם כל ראשי העיר שהיו באותה תקופה, וכל אחד מראשי העיר בשנים האלה, אפילו יותר משני עשורים בעצם, כשאני חושב על זה,

אורית לנדסברג:

(לא ברור) שני עשורים,

איתי אהרונסון:

הרבה יותר, כן. כל אחד מראשי הערים הסתכל על המקום הזה וניסה לדחוף משהו. יש פה כמה בעיות אמיתיות, המקום הוזנח מסיבות שונות ומשונות, אבל בריכת ממילא עצמה, החלק הארכיאולוגי שלה מאז שלא נגעו בה מאז תקופת הבריטים, היא מתפוררת לה לאט לאט, וזה כמובן מצב ממש לא טוב. במקביל יש את נושא בית הקברות שמקיף שני שליש ואפילו שלושה רבעים מבריכת ממילא הם מוקפים מבית הקברות, ובית הקברות מוכרז עם גדר וכולי. אני רק אספר לכם שלפני עשרים ומשהו שנים הייתה תוכנית שעדן קידמו כשהיה כבר קבלן זוכה עם מכרז ביד לעשות שיקום לבית הקברות בשיתוף פעולה מלא והדוק עם הוואקף לרמה של איך יעשו את הקברים מחדש וישקמו ואת הכתובות וכולה, וכולה. ואז התפוצץ במקרה תוכנית באותו אזור, אבל טיפונת לצידו התפוצץ העניין עם מוזיאון הסובלנות, והעניין הזה שילמו כסף לקבלן, כי הוא כבר זכה על דמי ביטול. שלחו אותו הביתה והעסק בגלל הסיבות הברורות נשאר באוויר. עכשיו המקום הזה הוא מוזנח ולא נעים, והוא אפילו טיפה מסוכן למישהו שמסתובב שמה בלילה לבד בחושך, וכל ראשי העיר רצו שיקרה משהו עם המקום הזה. וכמובן שבמרכז, במקום יש את בריכת ממילא, שהיא שריד ארכיאולוגי סופר מעניין וסופר חשוב, שהוא חלק ממערכת המים. אני לא אספר לכם את כל הסיפור הזה, אבל אני מניח לפחות חלקכם מכיר אותו. ועלו המון רעיונות. בשורה התחתונה, אם אני לא מגזים, היו עשרות הצעות על השולחן, כולל שלב מסוים תחת ברקת, שבו עשינו תחרות פתוחה לשמוע מה הציבור חושב, וקיבלנו 99 הצעות שרובן היו מאוד מושקעות ומאוד מעניינות. אבל אני חייב לומר שאף אחת מהן לא הייתה בעצם.

שרון דינור:

רגע, תספר עליו הכי משוגעת שהייתה.

איתי אהרונסון:

הייתה אחת שמישהו ברצינות תהומית ביקש שנביא אריות מגן החיות ונעשה מכלאת אריות בפנים למטה, כי ירושלים הסמל של ירושלים זה אריות וזה במרכז העיר, אז צריך אריות.

יעל ביטון דה לנגה:

אם היה אפשר אריות ים, זה היה מצוין.

איתי אהרונסון:

אז בכלל.

איתי אהרונסון:

הייתה הצעה כזו, אבל היו גם מלא הצעות אחרות, הרבה יותר רלוונטיות. אבל אני חייב להגיד, והסיבה שלא יצא כלום גם מהתחרות הזו, זה שבעצם כל ההצעות היו בסגנון כזה או בסגנון אחר, אותו דבר מבחינה פרוגרמאטית. כלומר אין הרבה יותר מדי אופציות. למה אפשר לעשות, אני הייתי מחלק את זה ל - ,

יוחנן וייצמן:

יש בחוץ כיסאות.

איתי אהרונסון:

חלופה אחת מאוד פשוטה, אומרת בוא נמלא את הכול במים, כמו שזה מה שהבריכה עשתה בעבר. היא התמלאה במים כשהיה לה אגן הניקוז והיום כבר אין אגן ניקו, המים מגיעים אליה למעט מה שזורד ישירות עליה, אבל כבר לא מתנקזים אליה מים, אז אבל בזמנו היא הייתה מלאה במים. בוא למלא אותה, גם הארכיאולוגים אהבו את הרעיון הזה, כי זה כשבעצם מבחינת שימור ארכיאולוגי, זה נתפס כשימור ארכיאולוגי עוד יותר מלא, מהבחינה הזאת שהיא בעצם מתפקדת, כי הרעיון שלנו אז זה אחד מהרעיונות הכי ראשונים שעשינו היה להשתמש גם במים להשקיה של הגנים הציבוריים שמסביב. רצינו להביא מים ממט"ש הר חומה, כי בדיוק אז זה היה מסומן. בדיוק אז בנו את מט"ש הר חומה והיה הקו שהיה צריך לעבור במלך שלמה. אז אמרנו נמלא אותה בלילה במט"ש והולך למלא אותה ביום מהמט"ש ובלילה נשקה את הגינות. ואז הבריכה בעצם חוזרת לתפקודה המקורי כגוף שמתמלא במים ומשתמשים בו. אבל היו עם זה הרבה הרבה בעיות. יש ברגע שאתה ממלא גוף מים כזה גדול בסביבה חמה שאנשים אוהבים להתרחץ, זה אומר שאתה צריך לשמור על זה כל הזמן, המשמעות הייתה גדרות מאוד גבוהים וכל מיני שאלות ביטוחיות ושאלות.

יעל ביטון דה לנגה:

באמת 43 מיליון קוב מים,

איתי אהרונסון:

זה כמות ענקית של מים.

יעל ביטון דה לנגה:

זה זה, זה מה שאנחנו אומרים,

איתי אהרונסון:

זה כמות ענקית של מים,

יעל ביטון דה לנגה:

מיליון קוב מים.

איתי אהרונסון:

אבל היו עם זה מלא בעיות, משרד הבריאות לא כל כך אהב את זה, היו כל מיני בעיות, אחרי זה החלופה שהיא יוצאת מתוך החלופה של למלאות את המים. זה בוא נשים מים, אבל רק דמה מים מנסים בריכת השתקפות. אבל אף אחד לא יודע מה בעצם קורה מתחת, וזה ייראה כמו הבריכה המתפקדת מלאת המים שהיה בעבר. ואז על זה יש מלא וריאציות. אפשר לשחק עם הדבר הזה לכל מיני כיוונים. רעיונות אחרים שהיו זה לא להכניס לתוך המים בכלל, אלא לתת לאנשים לרדת למטה פנימה, להבין את הבריכה מבחינת איך שהיא נבנתה ואיך שהיא ומה היא עשתה. אני לא יודע מי מכם ירד לבריכה, אבל כשיורדים לתוכן יש בה אפקט מאוד מאוד נעים ומעניין. במיוחד זה שברגע שאתה מתחיל לרדת והאוזניים יורדות מעל מפלס שולי הבריכה, פתאום נהיה שקט יחסי. כן, זה לא שקט שקט. אנחנו עדיין בעיר, אבל, אבל חלק מהרעשים של העיר נעלמים ואתה יורד לתוך מקום שבו פתאום כל הצפצופים והרעשים שמסביב קצת מתעממים, זה קצת כמו ללכת בגן הפסלים במוזיאון ישראל, להיכנס לחדר של טורל ולהסתכל עליו. אתם מכירים את החור הזה בשמיים. אז זה קצת דומה לזה, ובקנה מידה אחר כמובן. וזה דבר מאוד מעניין שקורה במקום הזה. אז היו מלא מלא חלופות לאורך השנים על איזה שהוא קומבינציה של הדבר הזה עם גוף מים כזה או בכלל בלי גוף מים, עם השלולית חורף, בלי שלולית חורף, עם כל מיני וריאציות של הדברים האלה ופרוגרמאטית, היו כל מיני רעיונות של, באומנות ותרבות ופה ושם, אבל.

יעל ביטון דה לנגה:

מישהו שיגע אותי דיבר על סירות, אתה בטח הגיע אלייך.

איתי אהרונסון:

זה משהו אחר.

יעל ביטון דה לנגה:

סירות ושיט,

איתי אהרונסון:

היו גם הצעות, אני מנסה לתאר את ההצעות היותר.

יעל ביטון דה לנגה:

(לא ברור).

איתי אהרונסון:

היותר, בעיניי לפחות רלוונטיות, אבל אני כמובן משוחד. אבל היו גם הצעות הרבה פחות סימפטיות, היו הצעות מאוד מאוד רציניות לעשות שם גלגל ענק, לעשות שם כדור פורח ולעשות כל מיני אטרקציות שכביכול מרכז העיר צריכה או לא צריכה. אבל למזלנו אנחנו לא שם. ובסוף אחרי אז כמו שאני אומר יש או יבש או רטוב ומבחינת איכויות, מצד אחד תיארתי את זה, יש את האיכות של המקום כשריד ארכיאולוגי סופר מעניין. יש את הייחוד של המקום מבחינה, סתם בשקט הזה שנהיה שם בפנים והרושם שהקירות עושים עליך מסביב כשאתה נמצא בפנים. ומצד שני, יש את הפרקטיקה של בסוף אנחנו צריכים לעמוד בתקנים ובחוקים ובבטיחות ובהגשה ובאלף ואחד דברים אחרים. ואחרי המון המון סיבובים, ההצעה שאושרה על ידי ראש העיר הזה. אני חייב להגיד ואני מתחבר גם למה שאת אמרת, ראש העיר הזה, מכל ראשי העיר הוא היה הכי נחוש והכי מעוניין שייצא פה משהו טוב, והוא כן מקשיב. הוא מקשיב לדעות של אנשים, ובשורה התחתונה מה שהוחלט לעשות זה כן למלאות את רוב הבריכה במים, זאת בריכת השתקפות, העומק שלה הוא 20 ס"מ. אם אני אראה לכם עוד רגע חתכים ועוד דברים, אבל בגדול גם צריך תמיד תמיד לזכור שאנחנו כן בתוך בית קברות ואנחנו כן רוצים להיות רגישים למה שקורה מסביב. אז המטרה היא פה לא לייצר מקום לאירועים ובלגאנים, אלא לעשות מה שניסיתי לתאר מקודם על מקום שקט שאפשר לרדת אליו, וגם אולי ללמוד משהו על הארכיאולוגיה של ירושלים. אבל גם אתה לא חייב. כלומר אם אתה ירושלמי שגר בסביבה, אתה יכול לרדת לשם גם ופשוט לנוח.

יעל ביטון דה לנגה:

עם אלמנט מסוים של מרכז מבקרים קטן שם?

איתי אהרונסון:

לא, לא,

יעל ביטון דה לנגה:

שום,

איתי אהרונסון:

אין שום כוונה,

יעל ביטון דה לנגה:

אינטראקציות,

איתי אהרונסון:

לא, לא, יש כוונה, יש כוונה מאוד ברורה להסביר, את מערכות המים הקדומות בירושלים, כלומר יהיה להם, יש,

יעל ביטון דה לנגה:

ולא (לא ברור),

איתי אהרונסון:

יעברו מדריכי תיירים ויסבירו אבל יהיה לנו שילוט עם דיאגרמות שיסבירו מה הדבר הזה במכלול הכולל של מערך המים בירושלים. אבל בסופו של דבר יש פה גם חוויה נופית עירונית או איך שאתם רוצים לקרוא לזה, וגם הארכיאולוגיה ששניהם, שניהם צריכים לעבוד ביחד. הכוונה הראשונית של ראש העיר היה למלאות את זה עד למעלה, שזה פשוט יהיה לגמרי מלא, 20 ס"מ מים ולהסתובב מסביב, יהיה גוף מים מאוד גדול במרכז העיר, שזה דבר יפה. זה כן מדבר על ההיסטוריה האמיתית של מקום, על מה הוא עשה. אבל בהתערבות של מהנדס העיר ובמיוחד אדריכלית העיר, הצלחנו להגיע לחלופה יותר טובה בעיניי, שבה אנחנו ממלאים בערך שליש מהבריכה או קצת יותר משליש, הבריכה העמוקה היא פחות עמוקה ויותר עמוקה כאן. אנחנו עושים גוף מים מאוד גדול, עדיין יהיה אפשר לראות אותו מסביב, אבל בעצם כן אנחנו שומרים על הרעיון של בוא נרד פנימה לתוך הבריכה, נחוה את השקט הזה, נראה את ה - , את המקום ואת השמים מעלינו ולא נראה את כל העיר. אז בעצם מה שאנחנו עושים זה אנחנו, אני רק אכבה את זה. אוקי. אז מה שקורה זה ככה שטח, אנחנו קוראים לזה המשולש, זה בית הקברות וזה הבריכה. בסדר? לנו מאוד היה חשוב גם מהצד של הרגישות של בית הקברות, אבל גם במיוחד מהצד של הרגישות של הארכיאולוגיה, הכול פה מלא בארכיאולוגיה, איך שלא תראו את זה. כל מה שאנחנו עושים הוא (לא ברור), אנחנו לא חודרים את הקרקע בשום מקום, אנחנו מניחים את כל מה שאנחנו עושים על המצב הקיים היום. יהיה אפשר יום אחד אם מישהו יחליט שזאת הייתה טעות וצריך לעשות אחרת, יהיה אפשר לבוא ולקחת ולהוציא את זה החוצה. כל מה שאני אומר לכם, כמובן מתואם לחלוטין עם רשות העתיקות, יש לנו אישור על כל מה שאנחנו עושים. יותר מזה, רשות העתיקות מבליים את השנתיים האחרונות בכל שנה וחצי, בשיקום דפנות הבריכה, שכמו שצינתי בהתחלה התחילו להתפורר. אז יש פה עבודת שימור גדולה שהם סיימו, כמעט סיימו.

יערה שאלתיאל:

סיימו, סיימו.

איתי אהרונסון:

סיימו עכשיו, בעצם לחזק ולארגן את כל שולי הברכה. הם הוציאו, וזה גם דיון שלם, אבל היה את צמחיית כתרים מאוד מאוד משמעותית בתוך הברכה. כל זה יצא כי מטבע הדברים זה לא מתיישב עם שימור הדפנות. אז אין יותר צמחיה.

שרון דינור:

ולא המינים (לא ברור) האלה שאמרו שיש את ה - , משהו לא הארי הסיציליאני המיוחד.

איתי אהרונסון:

אני לא יודע.

יערה שאלתיאל:

יש לי פה בדיוק את הדו"ח של החברה להגנת הטבע על העבודות שעשינו, וזה כן. אז הם כותבים שחלק הוציאו, חלק ניסו לשבור, חלק חזרו, חלק,

איתי אהרונסון:

לא יודע, לי הם אמרו,

יערה שאלתיאל:

בסדר.

איתי אהרונסון:

אני, אני חייב להודות שלא עברתי בפינצטה, אבל ממה שאני יודע מרשות העתיקות זה שהם מטבע הדברים אומרים, אנחנו מנסים לשמר את הכתמים ההיסטוריים של דבר. זה לא ייתכן שיהיו פה צמחים עם שורשים שיפרקו לנו את מה שאנחנו עושים, אז אני חושב,

יערה שאלתיאל:

ניסו בכמה חלק מהמקומות, קצת.

איתי אהרונסון:

זה מתח שאי-אפשר לפתור בין שני נושאים שווים בפני עצמם, אבל מה לעשות, כשהם מתנגשים. עכשיו אז הם שימרו את הדפנות של הברכה, אתם יודעים שקרקעית הברכה. אני מקווה שאתם

יודעים שקרקעית הברכה צופתה בבטון על ידי הבריטים בזמנו הם חשבו שהם יוכלו לעצור קצת את איבוד המים שהיה על ידי יציקת שכבת בטון על כל הרצפה. היא נסדקה די מהר. זה לא כל כך עבד ואנחנו החלטנו שאנחנו לא, אפילו לא נחדור את השכבה הזאת, אנחנו נתיישב עליה. אז לכן שוקמו הדפנות. אז כל מה שאנחנו עושים אנחנו מניחים על הקרקע, גם.

יעל ביטון דה לנגה:

סליחה להתיישב עליה ולצפות במשהו חדש?

שרון דינור:

כן,

איתי אהרונסון:

כן, אני מיד מסביר, אני מיד מסביר.

יעל ביטון דה לנגה:

אוקי,

איתי אהרונסון:

כל מה שאנחנו עושים, גם מערכת השבילים, גם מה שאנחנו עושים בתוך הברכה, מונח על הקרקע, אין לנו חפירות ליסודות, לביסוסים, אני לא יודע מה, כי אנחנו לא רוצים להתעסק עם העסק הזה ויום אחד יהיה אפשר. אם רוצים לקחת זה אומר שבעצם כל שטח המשולש למשל גבה ביחס למה שהוא היום. אתם יודעים ששטח משולש שימש כבר עשרות שנים בתור חניה לכל מיני מחלקות של עיריית ירושלים. עכשיו זה נגמר. זה בעצם יהפוך להיות חלק מגן העצמאות. כמו שהזכרת, אני חושב כל גן העצמאות הולך לעבור שדרוג ושיפוץ מאוד גדול, ובעצם כל המרחב הזה בעוד לא הרבה שנים, שנה שתיים, ייראה אחרת. אני מקווה הרבה יותר טוב. אנחנו גם מתחילים להתעסק עם מערת האריה, אבל אנחנו נראה מה יקרה עם זה. ואז בעצם מערכת השבילים הזו גם מפה וגם מפה זה דרך תחזוקה עם שער כדי לאפשר גישה של רכב. משרד הבריאות הוא שותף מאוד כבד בעניין של הברכה. יש מלא חוקים מאוד מאוד מורכבים, על מה ניתן אי אפשר לעשות עם גופי מים שנמצאים בשצ"פים ובאזורים מהסוג הזה. אז בעצם אנחנו בונים חדר מכונות שיושב פה הוא ברובו או חצי ממנו הוא מתחת למים. בחרנו את הנקודה הזאת משני טעמים עיקריים, זה המקום הכי נמוך בברכה, אז אנחנו יכולים להכניס את החדר מכונות במקום הכי נמוך ועל ידי כך להצליח לרדת עם שאר מה שאנחנו עושים הכי נמוך שהיינו שאנחנו יכולים. אבל מצד שני, חדר המכונות חייב להיות מתחת לברכה. בגלל שבסוף זה עובד בגרביטציה, אז אין לנו דרך לעשות חדר מכונות מעל מפלס המים, אז זה עניין הנדסי שחייב לעבוד. אז כמו שאמרתי 20 ס"מ מים. אז מרוצף ובעצם טריבונוט ישיבה גדולה מקורה עם פרגולה, שהיא בעצם תהיה המקום שאפשר יהיה לשבת בצל, כי אנחנו היו חלופות פעם של להביא לפה גבעות של אדמה ולגדל עצים בתוך הברכה וכל מיני דברים. אני, אנחנו לא שם. כאן

יהיה פשוט דשא כמו הדשא בגן העצמאות, שביל ושביל, אז מה שיקרה זה שאנשים יגיעו לפה. תהיה פה פרגולה קטנה על שפת הבריכה, שממנה אפשר להסתכל לכל הכיוונים, להבין מה קורה, כאן יהיה בעצם ההסברים הראשוניים על לאן הגעת, מה אתה עושה, מה אתה רואה בעצם. ואז מפה רוב האנשים ילכו כאן וירדו במדרגות האלה יוכלו להסתובב כאן. אנחנו שומרים על המדרגות הישנות גלויות כמעט לחלוטין, כמובן שאתה יכול אז לגשת ולראות מקרוב את הקירות, ולהבין איך זה עובד, איך זה עבד, כי השימור הוא שימור הם לא עשו. הם לא טיחו מחדש את כל הקיר. יש מקומות שרואים אבן, ויש מקומות שרואים טיח, יהיו גם עוד הסברים שיסבירו מה בעצם קורה פה. אבל, אבל זה בשביל המבקר בפעם הראשונה. בשביל רוב האנשים בעיר שסתם רוצים לעצור פה לרגע, יהיה פה פשוט מקום מוצל לשבת בו. כמובן שאנחנו מחויבים בהנגשה לנכים, אז תהיה פה מעלית קטנה. אתם תראו את זה עוד רגע בהדמיות. עכשיו כשהגעתם לפה אתה לא חייב לרדת לפה, אתה גם יכול ללכת פה לאורך השביל הזה, להגיע לבית המשאבות הבריטית עם המשאבות הישנות שבתוכו אתה יכול להציץ מבחוץ, לא להיכנס ולראות אותם ולקבל הסבר על מה הם עשו. ואז פה יש בעצם במה מרחפת, אתם תראו את זה עוד רגע שהיא עוד דק שמאפשר לך לקבל.

יעל ביטון דה לנגה:

איפה הבמה

איתי אהרונסון:

פה, מאפשר לך לקבל עוד מבט על בריכת ממילא לכיוון מערב, הפוך למבט שראית קודם, אבל זה מאפשר לנו לרדת למטה אל חדר המכונות, כי אנחנו מסתבר, אני לא ניחשתי שזה יהיה כמות כזאת, אבל מביאים לפה כמה קילו בשבוע מלח?

דובר לא מזוהה:

יש פה חצי, חצי טון.

איתי אהרונסון:

חצי טון בשבוע מלח שצריך להגיע לפה כדי לאפשר את ה - את הפעילות הנכונה של ההכלרה של הבריכה. אז יורידו את זה כאן (לא ברור) ייקחו את זה לפה ואז יורידו את זה דרך הפתח הזה או המדרגות או המעלית שירות הקטנה למטה אל תוך החלל התת קרקעי, שבתוכו בעצם התת קרקעי, הוא תת מימי, אני יודע איך לקרוא לזה.

אורית לנדסברג:

אפשר לראות חתך? כי כל,

איתי אהרונסון:

כן, כן, כן, עכשיו אני מגיע לחתכים. אז הינה החתכים, יש פה חתכי רוחב, וחתכי אורך אבל זה חתך אורך. אתם יכולים לראות שתיים וחצי מטר מינימום שאני חייב בשביל המכונות מתחת למים. זה בעצם קבע לנו את הגובה שאנחנו מגיעים. אתם יכולים לראות שפה זה כמובן עמוק יותר ופה זה פחות עמוק.

יעל ביטון דה לנגה:

סליחה, רק רציתי להיות בטוחה שלא, ימולא שני שליש מים, שני שליש מהבריכה,

איתי אהרונסון:

כל הבריכה, כל הבריכה, תראו,

יעל ביטון דה לנגה:

ורק 20 ס"מ כאילו זה נראה נורא מעט.

איתי אהרונסון:

כן, רק 20, רק 20 ס"מ מים. אבל עדיין כמות פנומנאלית,

יעל ביטון דה לנגה:

זה פנומנאלית, אבל זה, זה ממש מעט.

איתי אהרונסון:

זה רק 20 ס"מ, רואים את זה כאן,

שרון דינור:

את יודעת למה זה, זה גם כדי שלא יטבעו לך,

יעל ביטון דה לנגה:

שלא יטבעו,

איתי אהרונסון:

כן,

יעל ביטון דה לנגה:

אמרו לי שזה לבטיחות.

איתי אהרונסון:

לא, לא רק שלא יטבעו,

יעל ביטון דה לנגה:

זה הברירה של הקטנים,

איתי אהרונסון:

גם לטפל בכמויות מים כאלה, כפי שאנחנו למדנו תוך כדי העסק הזה, זה תראו איזה (לא ברור) נדרש לזה.

יעל ביטון דה לנגה:

צריכים למצוא את הפטנט של מלפני 2000 שנה, איך הם,

איתי אהרונסון:

תראי,

שרון דינור:

הם שמרו על הילדים שלהם,

איתי אהרונסון:

משרד, משרד הבריאות אני עכשיו מתלונן, אבל משרד הבריאות כשמבקשים להשקות במים מושבים בניקוי שלישוני,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

איתי אהרונסון:

מדשאות עושים לך בעיות, כי הם אומרים,

יעל ביטון דה לנגה:

הסגולים, הצינורות הסגולים,

איתי אהרונסון:

כן, הם אומרים הם עושים לך בעיות כי הם אומרים יכול להיות של איזשהו ילד עיפול במבה על הדשא והדשא עוד רטוב. אז אם במקרה הייתה תקלה בזה אז הוא יאכל את זה אז הוא ימות. שזה כמובן בולשיט אחד גדול, אבל זאת רמת ההיסטריה כשמדברים על מים במרחב ציבורי,

יעל ביטון דה לנגה:

כן, מוכר.

איתי אהרונסון:

אז זה מה שיש, כאילו צריכים להתמודד עם זה.

שרון דינור:

רגע, אפשר לשאול גם שאלה,

איתי אהרונסון:

כן, בטח.

שרון דינור:

בזמן השקופית. בעצם אחד הנושאים הכי מעניינים בעיניי זה אתם הולכים לעשות מעקה לכל האורך,

אורית לנדסברג:

בדיוק,

איתי אהרונסון:

לא,

אורית לנדסברג:

נכון,

שרון דינור:

אז מה זה מה שרואים? אין לו, כאילו גידור כזה,

איתי אהרונסון:

רגע, רגע, שנייה,

יעל ביטון דה לנגה:

מעקה אלומיניום,

איתי אהרונסון:

את צודקת,

יעל ביטון דה לנגה:

זה יפה, שאפשר להישען, זה יפה.

איתי אהרונסון:

תראו, תראו, יש כל מיני רכיבים שעוד לא הגעתי אליהם, כי לא דיברנו על בית הקברות, אבל אם כבר אז בואו נדבר. בית הקברות הוואקף בנה בזמנו גדר של בערך 20, 30, תלוי איפה 20, 30, 40 ס"מ בטון סביב כל הבריכה, זה לא שעניין אותו הבריכה, הוא רצה פשוט להגדיר את שטח בית הקברות. ובאזורים הגלויים לאורך הפינה שבין ישראל ולאורך אגרון, הם שמו גדר מתכת, יחסית יפה, היא קצת התיישנה, אנחנו נצבע אותם מחדש. אבל יש שמה זה. פה הם לא עשו כמעט כלום. הם שמו בזנטיס וגדר רשת עיניים כזו של 5 על 5, שהיא מטבע הדברים התפרקה לי עם הזמן והיא חצי קיימת, חצי לא קיימת. אנחנו הופכים את הקיר שלהם בלי לגעת בבטון, נחפה אותו באבן, אנחנו נחליף את הגדר, את הגדר המאוד לא יפה הזאת לגדר נורמאלית שתפריד בין בית הקברות לבין בריכת ממילא, כדי שיהיה ברור מה בית קברות ומה לא. כמו שאמרתי אנחנו מאוד מנסים, לא לפגוע באף אחד בעניין הזה. אז כן, תהיה פה גדר על בסיס הגדר הקיימת היום סביב כל הנושא לאורך הגדר, הגדר הקיימת של הוואקף.

יערה שאלתיאל:

זה באיזה גובה זה?

איתי אהרונסון:

2, אני לא זוכר.

דובר לא מזוהה:

היום זה 2 ומשהו.

איתי אהרונסון:

2, בערך שני מטר, 2.20.

דוברת לא מזוהה:

מה מחזיק את המים בין הקרקעית לזה. מה יש בתווך?

איתי אהרונסון:

אז אם אתם רוצים להיכנס קצת להנדסה אני אשמח. אין בעיה. יש לי פה. טוב, אני אגיע לזה עוד שנייה. אלה הדמיות של הדבר. אז בעצם אתה יורד פנימה. אתה תמצא מתחת לגובה הבריכה. יהיה לך פה מקומות לשבת בצל. זאת המעלית שדיברתי עליה. ככה זה יראה ככה, טוב, אף אחד לא יראה את זה אלא אם כן הוא פרפר. אבל ככה זה נראה מהמבט הראשון, כשתגיע אל הפרגולה הראשונה,

אתה תראה את גוף המים המאוד גדול הזה. אני חושב שזה יהיה די אינטואיטיבי לאנשים, אפילו בלי השילוט הסברה, להבין בעצם מה המשמעות של הדבר הזה, ומצד שני אנחנו גם מייצרים מקום. אנחנו מייצרים מקום שבו יהיה אפשר לבוא לראות כמות יפה ומעניינת של מים, לשבת בצל, להיות קצת בשקט הזה מהעיר.

שרון דינור:

הרבה אנשים שואלים אותי מה יעשו שם, ואת זה שאני אומרת כלום.

איתי אהרונסון:

אין, אין שום תוכנית, אין שום פרוגרמה שאני יודע עליה, לעשות שמה שום דבר. אנחנו מאוד זהירים עם העניין של זה. כמו שאתם רואים, זה גם לא בנוי כפרק טריבונה להופעות או משהו כזה. יש פה בליטות ושקעים וכל מיני דברים, כדי לייצר פה משטחים מסוגים שונים שאפשר לשבת עליהם, ואפילו לעשות פיקניק קטן אם אתה רוצה. זה יותר מיועד להיות מקום,

דובר לא מזוהה:

להתכנסות,

איתי אהרונסון:

כן, אבל אין, אין שום פרוגרמה לאיזה שהם פעילויות למרות, למרות שאני חייב להיות כנה איתכם, נבנה את זה ונגיד שזה יהיה מוצלח ומעניין, אז יכול להיות שהעירייה כן ירצו לעשות דברים, אבל בכנות, אני יכול להגיד שאין עכשיו שום פרוגרמה כזאת.

דוברת לא מזוהה:

הטרסות זה קצת כמו במשולש מנורה, שהם לא מיושבות,

איתי אהרונסון:

כן,

דוברת לא מזוהה:

שזה משטח, זה לא ממש טריבונות של,

איתי אהרונסון:

זה לא טריבונה נקייה מלמעלה למטה, לא, כן, זה לא,

יעל ביטון דה לנגה:

ולא יקרה מצב ש - , אני אומרת את זה אני לא בטוחה שאני לא מעוניינת בזה, שזה יהיה כמו בריכת ירושלים של הג'טים בפארק טדי.

איתי אהרונסון:

אז אני חייב,

יעל ביטון דה לנגה:

זה כבר שאלו אותי.

איתי אהרונסון:

אז אני חייב לומר שהרעיון הראשוני, הבקשה הראשונית מלשכת ראש העיר הייתה שהיא תהיה פה מזרקה באמצע, אבל יש פריץ מים. אבל לשמחתנו, בדיון האחרון אצל ראש העיר עלה הנושא שוב פעם, וראש העיר כרגיל הקשיב ואמר - אתם יודעים מה? לא צריך.

יעל ביטון דה לנגה:

יפה.

איתי אהרונסון:

אז זה ירד. אבל עכשיו את שאלת על איך זה יהיה בנוי. אז בעצם מה שאנחנו עושים זה אנחנו עושים מילוי של, כלומר, קודם כל יש שכבת הגנה של רשות העתיקות בין הדפנות לבין מה שאנחנו עושים. זה מפרט שלהם וההנחיות שלהם. אז בעצם תהיה פה שכבה שתגן. כמו שאמרתי למטה יש את הבטון הבריטי, ועל זה יהיה עוד שכבה. אבל שוב זה שכבות רכות, כי כל המבנה הוא סופר לא רגולרי. כל הדפנות האלה. על זה אנחנו יוצקים פנימה בטון קל שזה לא בטון כבד. זה כמו במקרים כמו (לא ברור) אבל קצת פחות (לא ברור) שזה בעצם מאוד פריך, אבל יש לו את היכולת לשאת עליו משקלים. אחרי זה תהייה רצפת בטון של 30, נכון?

דובר לא מזוהה:

כן,

איתי אהרונסון:

רצפת בטון של 30 ס"מ שהיא רצפת בטון המזוין האמיתי, כאילו החזק, עליו יהיו השכבות איטום וה - 20 ס"מ מים שיושבים על זה, כמובן אתם לא רואים את זה פה, אבל יש כל מיני אמצעים לקחת את המים, להביא אותם לחדר, להחזיר אותם חזרה, תהיה תאורה בבריכה כמובן הייתי צריך להכניס למצגת את הדמויות של איך קוראים של הלילה. טוב, לא משנה, אבל תהיה כמובן תאורה בלילה. יהיו פה מצלמות. כאן אתם יכולים לראות למשל את הפרט של אותו קיר בטון נמוך, שאנחנו מחפים אותו באבן שמפריד בינינו לבין בית הקברות, ואנחנו עובדים עליו. יש פה פרטים של הטריבונה של

הפרגולה, אני לא אכנס לזה לעומק. יש פה פרטים שמראים את האמצעים לאיסוף המים בדפנות השונות של גוף המים, כדי להוציא אותם מעקות כשאנחנו צריכים. בגדול זה מה שיש לי להראות לכם עכשיו. גם שטח בית הקברות יעבור שדרוג, אבל מאוד מינימאלי. מה שעושים בו זה. אני מקווה שיהיה תקציב לזה, אבל מה שעושים בו יהיה ניקוי. יש שמה זבל ולכלוך שצריך להוציא. ותאורה שברובה היא תאורה שיושבת בצד הזה של הגדר בצד שאנחנו יכולים בגלל בתיאום עם רשות העתיקות. אז אנחנו נאיר על שטח בית הקברות כדי שהוא לא יהיה חשוך כמו שהוא היום ובשביל המרכזי שקיים היום. אנחנו מניחים על הקרקע, כמו שאמרתי, בלי חדירה. שביל חדש וגופי התאורה הנמוכים שיהיו עליו יהיו, הם נמוכים, בגלל שאנחנו לא רוצים לחפור, אז הם בעצם יהיו מעוגנים בשכבת בטון של השביל בלי חדירה אל תוך הקרקע, כדי לא להסתבך עם העניינים האלה.

דובר לא מזוהה:

אבל דרכי הגישה משמרים את הגישה הנוכחיות של דרכי גישה שהצטרפו, שהם בעצם שבילים חדשים שיפרצו.

דובר לא מזוהה:

עושים על מה שקיים,

איתי אהרונסון:

רק מה שקיים, וזה חדש. כלומר פה זה שפה יש, כלומר היום זה סתם אזור שחנו בו,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

איתי אהרונסון:

על זה וזה וזה חדשים מטבע הדברים, אבל,

יעל ביטון דה לנגה:

כידוע לך אני לא בטוחה שזה קשור אליכם, אבל האם זה יהיה סגור בלילה? האם תהיה גישה חופשית?

איתי אהרונסון:

אני לא יודע,

יעל ביטון דה לנגה:

האם בתשלום?

דובר לא מזוהה:

לא, תשלום לא,

יעל ביטון דה לנגה:

בוודאות לא בתשלום?

איתי אהרונסון:

זה שצ"פ, לא בתשלום, אבל, אבל תראו, אנחנו מכינים הכנות,

יעל ביטון דה לנגה:

צריך להגביל כניסה, כמות של אנשים?

איתי אהרונסון:

יש לנו הגבלת כניסה של 500,

יעל ביטון דה לנגה:

500 זה הגיוני.

איתי אהרונסון:

כן, ו – 500,

איתי אהרונסון:

500 זה הגיוני.

איתי אהרונסון:

בגלל כמות היציאות שיש לנו, יש לנו הגבלות על כמות האנשים, אז זה מוגבל ל – 500 למיטב זיכרוני,

יעל ביטון דה לנגה:

כן,

איתי אהרונסון:

או משהו בסגנון. אבל אנחנו לא מניחים שיבואו לשם 500 איש בבת אחת. זה לא, זה לא סביר.

יעל ביטון דה לנגה:

עם עונת התיירות, זה יכול לקרות.

איתי אהרונסון:

לא נראה לי.

יעל ביטון דה לנגה:

היא תחזור.

איתי אהרונסון:

בסדר,

יעל ביטון דה לנגה:

תשמע זה תפילות של מחזיקת תיק התיירות, אי אפשר. אז אתה אומר שבלילה.

איתי אהרונסון:

בלילה תראי, יש וזה יהיה מואר ויש מצלמות. אז לעניות דעתי הלא קובעת בעליל. הייתי שמח אם זה יהיה פתוח בלילה.

יעל ביטון דה לנגה:

לא, פארק טדי.

איתי אהרונסון:

אבל שוב, אנחנו סתם מפנטזים עכשיו, נבנה את המקום ונראה איך הוא עובד ואז יחליטו אם זה יהיה פתוח בלילה או לא.

שרון דינור:

סיימת?

יעל ביטון דה לנגה:

אני צריכה להצביע?

שרון דינור:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

לא צריך להצביע, אני רק אגיד,

יעל ביטון דה לנגה :

לא, אני פשוט חייבת ללכת, את יודעת שעשיתי מאמץ,

שרון דינור :

אז תלכי, זה,

יעל ביטון דה לנגה :

מתנצלת בפני.

יוחנן וייצמן :

למי את הולכת? ליוסי כעת?

יעל ביטון דה לנגה :

הולכת לענבר, לנחם אותה?

דוברת לא מזוהה :

אולי אני אבוא אותך?

איתי אהרונסון :

למי?

יעל ביטון דה לנגה :

ענבר לזר אימא שלה נפטרה. המנהלת לשכה של ראש העיר. פשוט דחינו את זה קצת, ואחר כך ניפול לתפילה, לכל זה, לא נוכל.

דוברת לא מזוהה :

ללוות אותך?

יעל ביטון דה לנגה :

אני אשמח,

שרון דינור :

זו, את כבר הולכת?

יעל ביטון דה לנגה :

מה אני אעשה נגמר הזמן. סליחה, אני ממש מתנצלת.

שרון דינור:

הכול בסדר. רציתי להגיד כמה מילים,

יעל ביטון דה לנגה:

תודה,

שרון דינור:

גם על התכנון פה, כי גם אני ראיתי אולי לא 20 שנה של תכנונים, אבל מאז שאני עובדת בעיריית ירושלים שזה מסוף 2009 ראיתי פה הרבה תכנונים באזור הזה. ובאמת, מה שמדהים שבמקום הזה כל אחד יש לו איזשהו חלום עליו וכל החלומות. אתה אומר את זה בדרך. כל החלומות טובים. כל החלומות,

איתי אהרונסון:

לא, אני אמרתי אני,

שרון דינור:

כל אחד יש לו את הפלוס והמינוס שלו.

איתי אהרונסון:

בשנים האלה, אנחנו הצענו, אנחנו הצענו, אני לא סיפרתי לכם, ולא הראיתי לכם. אנחנו הצענו פעם אחת למלא את זה באמת במים עד הסוף, ולעשות פיר מבטון וזכוכית שירד פנימה כדי שתוכל לרדת אל תוך המים פנימה ולראות את הבריקה מתחת למים, את הדפנות כאילו היו כל הרעיונות. אבל בסוף זה כל הרעיונות וכל רעיון, זה תלוי בטעם האישי של כל אחד.

יערה שאלתיאל:

אני אוהבת את הפשטות.

שרון דינור:

אז,

איתי אהרונסון:

אף אחד מהרעיונות הוא לא רעיון רע. תמיד יהיה מי שיתנגד ויגיד, אני דווקא חושב שצריך יותר ארכיאולוגיה ופחות נוף.

שרון דינור:

אני מניחה שגם בחדר הזה,

איתי אהרונסון:

ומישהו אחר יגיד, אני חושב שצריך יותר נוף ופחות ארכיאולוגיה או כל דבר באמצע. אי אפשר לנצח את הויכוח הזה. כל ההצעות בעיניי היו לגיטימיות, למעט האריות אולי, ואני דווקא חייב לומר שאני חושב שהחלופה הזו היא אחת מהכי טובות שהגענו אליה. למרות שהייתי מאוד שמח לעשות את המצפה התת - מימי הזה,

שרון דינור:

כן,

איתי אהרונסון:

פנטזנו באיזשהו שלב, אבל אני חושב שזאת חלופה ממש טובה, כי היא פשוטה מאוד. היא ורסבילית, היא נותנת לך גם את הצד של חשיפת ארכיאולוגיה, גם את הצד השימורי בארכיאולוגיה, שכן הבריחה הזאת הייתה מלאה מים. אז נכון שזה כאילו מים זה רק 20 סנטימטר, אבל זה כן נותן הסבר מאוד מאוד טוב על מה היה פה, ומצד שלישי, זה מייצר משהו אחר לגמרי שאינו קשור לארכיאולוגיה. זה מייצר נוף עירוני מעניין מיוחד במרכז העיר. אז זה גם וגם וגם. ואם אנשים חושבים שלא, אז זה בסדר. אבל אני לא, כאילו,

שרון דינור:

אז זהו, אני רוצה להתחבר למה שאמרת ואגיד גם בעיניי זה חלופה, באמת אני לא יודעת, אולי אפילו הכי טובה שראיתי, ואני גם אוהבת את הפשטות ואני יודעת שזה רק נראה צנוע. זה נורא מורכב, נורא יקר, אבל היא באמת לא מאכילה אותך בכפית עכשיו. הדבר האחרון שראינו, שעבדנו עליו ביחד שעבדנו עליו לדעתי מעל שנה יחד עם הרל"י, היה מין משהו שניסה לאחוז המון המון דברים ביחד, כאילו גם מוזיאון פתוח שמסביר את תולדות כל מפעלי המים של ירושלים וגם שומר על בריכת החורף, וגם את הארכיאולוגיה, אבל גם עושה מרפסת וגם זה וזה. והוא היה כאילו ממש תפסת מרובה לא תפסת, וממש התבאסתי עליו. עכשיו הגעתי אליו כאילו למשהו מוכן. אז אני כשאני מגיעה משהו מוכן אני לא מתחילה להגיד לא התבאסתי. אבל האמת היא שקצת שמחתי שהמנכ"ל של הרל"י לשעבר אמר שזה טו מאץ, כי באמת היה בזה משהו שהוא.

איתי אהרונסון:

גם אמר שזה חזרתי, הוא אמר שיש כבר מופע כזה.

שרון דינור:

כאילו היה, אני לא יכולה להסביר לכם כמה זה, כאילו שיעמם אותי לחשוב על (לא ברור) ולקבל הסברים בחום וזה כאילו לא ראיתי, לא דמיינתי את עצמי אפילו לקחת ילד לשם. כאילו הדבר הזה. אבל משהו בחלופה הזאת, שהיא מספיק מסקרנת, כדי שמי שרוצה לדעת יקבל את הידע הזה ולא צריך להכיל אותו. כאילו ברמה הזאת של פה, פה יש מודל כזה. זה מאוד מאוד מוצא חן בעיניי. זה באמת אין, אין דברים כאלה בירושלים. אז אני מאוד, מאוד בעד החלופה הזאת, במיוחד לאור צמצום המזרקות שלא היו מתאימות לדעתי בכלל. וגם הרבה אנשים, עכשיו אני אומרת את זה לקהל, שהתכנס פה, לא יודעת אם זה אתם או לא, אבל הרבה אנשים פנו אליי, הורסים את בית קברות. אני מקווה שכאילו יש פה איזה צפירת הרגעה. לא נוגעים בבית קברות כאילו הבית קברות הוא מקום מדהים, מדהים, מדהים, רק עושים לו חסד וגם זה מתואם עם מי שצריך את זה. אוקי. זה כאילו אפשר להרגיע וזהו.

יערה שאלתיאל:

באמת כל הכבוד, אני חושבת. אני חושבת שזה עבודה מאוד יפה. אני מבינה שזה עולה מלא כסף, אבל עדיין זה מאוד פשוט וצנוע ואני חושבת שזה עושה את העבודה.

שרון דינור:

רצו לשאול פה משהו.

איתי אהרונסון:

בשמחה.

דובר לא מזוהה:

אז תודה על זה שככה זה פתוח ושנחנו צריכים לבוא ולשמוע. זה נראה לי סופר חשוב במיוחד, כי זה מקום כל כך, גם יקר להרבה אנשים וגם רגיש וגם באמת זה חשוב. אז יש לי הערה אחת ושאלה בתור ארכיאולוג, והערה אחת ושאלה בתור מישוה שאוהב טבע, כאמור לפעמים בהתנגדות, אז לגבי הארכיאולוגיה ובית הקברות עצמו אני מתרשם מאוד לטובה מהעובדה שהשבילים ככה שבאמת אין חפירה. זה באמת מאוד חשוב וזה מן הסתם גם מאוד מאוד מסובך. לגבי הרבה פעמים כשניסינו לברר מה קורה בבית הקברות אז, אז קיבלנו תשובות באמת שעומדות להיות עבודות גינון מינימליסטיות וכל מיני דברים כאלה. מההסתכלות ומהיכרות שלי עם המקום. גם עבודות גינון מינימליסטיות יכולות לכלול פגיעה בקברים. המצב של הקברים, חלקם קברים בני 800 שנים, חלקם קברים בני 70 שנה וכולם במצב רעוע כזה או אחר, וגם עבודות עישוב הן הרסניות. ולכן השאלה שלי כמה תיעוד יש והיכרות יש עם מצב הקברים כיום במקום? אני לא מכיר אף תוכנית ושום תיעוד,

איתי אהרונסון:

לא, הייתה, כמו שתיארתי לפני בערך 20 או אפילו יותר שנים. הייתה תוכנית שבה כל קבר כבר היה ידוע איזה, איזה פעולת שימור יעשו לו, ברמת הפרטים היו, פרטים, היה, היה מכרז וזוכה כמו שאמרתי, אבל היום המצב הוא שונה פוליטית.

דובר לא מזוהה:

כן,

איתי אהרונסון:

ואתה לא יכול לעשות את זה בלי שיתוף פעולה ואין סיכוי לקבל עכשיו פומבית. אין סיכוי לקבל עכשיו שום שיתוף פעולה מהסוג הזה, אז, אז אפשר לחכות לנצח עם בית קברות אפשר לפחות להוציא את הזבל מתוכו ולעשות בו תאורה, ולדאוג שעצים מתים שיש שמה יעקרו. אני יכול להבטיח שאין לנו שום כוונה לעשות שום דבר דרמטי במקום הזה, והרגישויות ברורות לנו. אנחנו מאוד מאוד לא רוצים להיות במצב שבו בטעות פגענו במשהו, ולכן כמו שאמרתי זה מאוד מאוד מינימאלי, מה שעושים, וזה ייעשה ברגישות.

דובר לא מזוהה:

יכול להוסיף שהיום השבילים שיש שם הם מתרחבים, כי נהג נוסע וכל פעם הוא בוחר את הדרך, ואנחנו באיזשהו מקום בביצוע של השבילים מבטון שהיו פוגעים בתאורה מאוד למרכז. אפילו אני חושב שאם מאפשרים לצמצם את הפגיעה, ואנחנו במקום ציר של 7 מטר, ציר ברור אחד של 3 מטר, אז זה ואנחנו בשום אופן לא נלך להיכנס ממה שרואים בתצ"א, היום. אנחנו נצמצם את העבודה, הרעיון הוא להביא לשם תאורה, תאורה ומצלמות.

איתי אהרונסון:

אנחנו לא פורסים השקיה. אנחנו לא שותלים שום דבר. אנחנו, יש שמה באביב, יש שם מופע של, של צמחייה טבעית שעולה מעצמה, יחרמשו אותה כמו שמחרמשים אותה גם היום, כן? בסוף בסוף האביב, אבל,

דובר לא מזוהה:

גם שריפה תהיה שם נזק, אם היום תראה מה ששם בעשבייה יזרקו שם משהו.

איתי אהרונסון:

אבל, אבל אין כוונה לא לטעת ולא לשתול, זה טריקי. איך שלא נסתכל על זה, אנחנו יכולים ועלולים לספוג מהצד של הוואקף וביקורת כשאנחנו באים להחריב, ואפילו שנגיד מיליון פעם שאנחנו לא רוצים להחריב זה לא משנה, בסוף,

שרון דינור:

פשוט צריך לתעד ממש טוב לדעתי.

איתי אהרונסון:

אנחנו נעשה את המקסימום שאנחנו יכולים ואני מניח שנספוג אש, אבל,

דובר לא מזוהה:

יהיה עם מצלמות קבועות שיצלמו איך שאני מתחיל לעבוד את העבודות כל הזמן. זה חלק מהשיטה, סתם בשביל קנה מידה. הברכה שאנחנו פותחים מגדל המים זה פי 15. בריכת שחייה סטנדרטית.

איתי אהרונסון:

כמות המים,

יערה שאלתיאל:

כן,

איתי אהרונסון:

כן, אפילו שזה,

דובר לא מזוהה:

מטר מרובע.

יערה שאלתיאל:

רק לייצר שיפועים בדבר הזה זה,

דובר לא מזוהה:

זה העבודה שלי. זה יפה ומכובד מאוד.

דובר לא מזוהה:

השאלה השנייה שלי בתור חובב טבע, היא איך, באיזה מידע בתוך התכנון הזה, כי הרבה מהדאגות אני חושב של תושבים מהאזור קשורות למקום הזה, כפינה של טבע עירוני, מקום שיש בו הרבה צמחים.

איתי אהרונסון:

אני אגיד לך, אני אסביר לך ככה ואני אהיה לגמרי גלוי איתך, תשמע, יש לנו דוחות די אחרונים על הדו"ח האחרון מ - 24. לדעתי יש, כמה?

שרון דינור:

לא, לא,

איתי אהרונסון:

לא, 24. כבר יותר מעשור, אין דו חיים בברכה הזו. יש לי דו"ח, בסדר, יש לי דו"ח,

שרון דינור:

בית ספר הניסוי עובד שם,

איתי אהרונסון:

חבר'ה יש הבדל בין פרוקי רגליים לדו חיים, כבר מ - 2017 אין דו חיים בברכה הזאת. לפי הדו"ח שלי יש, ודוח של החברה להגנת הטבע, בסדר?

שרון דינור:

והמחלקה אצלנו של,

איתי אהרונסון:

לא, רגע, שנייה, אני רוצה שיהיה ברור, יש שלולית חורף במקום הזה. לא יעזור כלום. יורד גשם מהשמיים, זה מצטבר בפינה המזרחית של ה - , של הברכה במקום הנמוך. יש שם שלולית חורף, ויש שם פרוקי רגליים היום, ויש שם קצת צמחיית שלוליות חורף, אבל לא הרבה, בגלל שגם עושים ריסוסים, וזה בעיה אקלימיות בתוך עיריית ירושלים. אבל מרססים וגם פשוט כמות המים היא יחסית נמוכה, אז השלולית הזאת לא כל מיני הצמחים שאת רגילה לראות בשלוליות חורף יותר עמוקות ויותר משמעותיות, שגם יש להם טיפה יותר זמן של מופע לח. לא, לא כל סוגי הצמחים מצליחים לגדול בברכה הזאת, הברכה הזאת היא די ענייה יחסית לבריכות אחרות. אני לא אומר שהיא לא קיימת. אני לא אומר שהיא לא קיימת. היא של מה?

דוברת לא מזוהה:

קרפדות.

איתי אהרונסון:

הן לא קיימות כבר עשר שנים.

דוברת לא מזוהה:

אז בוא אני אספר לך משהו. אני אם בבית הספר הניסויי, אני נמצאת בבריכת החורף הזאת מעל 14 שנה, שכל שנה אנחנו מגיעים לשם עם ילדי הניסויי. יש ילדים שעוקבים אחרי קרפדות האלה.

איתי אהרונסון:

שלושת הילדים שלי למדו בניסוי ועשו (לא ברור) בבריכה הזאת. אני מכיר את הבריכה מצוין.

דוברת לא מזוהה:

רגע, ואני יכולה לספר לך שגם בשנה שעברה וגם כשהבריכה בשנתיים האחרונות אף אחד לא ירד לשם, מכיוון שזה.

איתי אהרונסון:

בגלל רשות העתיקות.

דוברת לא מזוהה:

בגלל רשות העתיקות עד 100 פעם משנת 24 כשהיה ניתן לרדת לשם. אין פעם אחת שירדנו למטה ולא מצאנו קרפדות.

איתי אהרונסון:

אני מאמין לך,

דוברת לא מזוהה:

אני אשמח לשמוע.

איתי אהרונסון:

אבל מצד שני יש לי דו"ח גם של החברה להגנת הטבע מ - 2017 וגם דו"ח אחר מ - 2024 שאומר שאין קרפדות מ - 17, קרפדות אחרונות שהם ראו ב - 16, אבל זה לא משנה.

שרון דינור:

את התמונות שלו,

דוברת לא מזוהה:

אני יכולה,

יוחנן וייצמן:

זה הוכחה.

דוברת לא מזוהה:

קרפדות.

שרון דינור:

זה קרפדות שתולות של ההפקה, סתם, סתם.

דוברת לא מזוהה:

אבל היא לא נמצאת בשום מקום אחר,

איתי אהרונסון:

אני מאמין לך, אני מאמין לך שאת ראית קרפדות, אני מצד שני יש לי גם דוחות, אבל זה לא, אבל בוא נהיה דוגרי, שלולית החורף הזאת לא תישאר במקומה, וגם היום היא כבר לא קיימת. זה העבודות של רשות העתיקות על הדפנות מלמעלה עד למטה הם הגיעו עד למטה עד קרקעית הבריכה, מטבע הדברים, כי הם עבדו על הקירות. הם הגיעו עד למטה והם חפרו את השוליים של כל הדבר הזה. אז יש שמה שלולית, יש בה כל מיני דברים. זה שלולית חורף. היא לא הייתה מה שהיא הייתה לפני 20, ו - 30, ו - 40 שנה מהרבה סיבות. עכשיו השלולית הזאת לא תתקיים במופע הזה שאני מראה פה, זה גמור.

דוברת לא מזוהה:

לכן אני שואלת,

איתי אהרונסון:

זה גמור וחלות, אני רוצה להסביר שזה פשוט לא אחד מהדברים שבפרוגראמה של התוכנית הזאת, ואין דרך כמו שראית בחתך, אני מקווה שהבנת. אין דרך לקיים את השלולית חורף במקומה בגלל שאנחנו עולים עם בטון שניים וחצי או שני מטר.

דוברת לא מזוהה:

זה מאוד צער לראות את זה.

איתי אהרונסון:

אני מבין אותך ואני מבין לגמרי.

דוברת לא מזוהה:

אז מה הפתרון שאתם עומדים לעשות? בשביל הקרפדות שלא נמצאות שמה כרגע?

איתי אהרונסון:

אין לנו פתרון לקרפדות שלא נמצאות שם.

דוברת לא מזוהה:

אנחנו מודעים לזה של קרפדות, שאמנם זה נשמע מאוד זעיר, אבל זה כמעט עושה לי לבכות. זה מין שאין אותו בשום מקום אחר בעולם, פרט לבריכת ממילא, שאתם טוענים שהוא לא נמצא כבר מעל כמה שנים, ואני אומרת לכם.

איתי אהרונסון:

עשור,

שרון דינור:

זה לא רק זה, איך יכול להיות שבשנתיים האחרונות הוא גם בגלל העבודות שם, גם אם היה שם משהו יכול להיות שזה לא נמצא,

דוברת לא מזוהה:

לא יכול להיות. הייתה שם בריכת חורף, הייתה שנה וזה לא הפריע. הם עבדו בתוך המים. זה לא שהם עשו איזה פעולה. אם אתם מעוניינים אני יכולה להשיג לכם כמה וכמה ילדים.

שרון דינור:

אפשר לעשות.

דוברת לא מזוהה:

כמה וכמה ילדים מצטיינים במציאת קרפדות בשביל לעשות סקר אקולוגי בשביל עיריית ירושלים.

שרון דינור:

אני לא פוסלת. א', אנחנו לא הוועדה המתאימה לזה. אנחנו ועדת שימור, אני לא פוסלת את זה שאיבדו את קרפדות האלה ביחד. יש לנו פה, יש לנו מחלקה פה, סליחה של קיימות, של איכות הסביבה, עם מומחים שהכי מחבקי קרפדות שיש, בקשה הם ימצאו לזה פתרון.

דוברת לא מזוהה:

כן,

שרון דינור:

לא, באמת כאילו זה לא,

איתי אהרונסון:

אני מניח, תראו,

דוברת לא מזוהה:

הדבר הזה, מה שנעשה עכשיו, שהוא באמת נראה מאוד יפה ובאמת מאוד מכבד מבחינת השימור. אבל מבחינה אקולוגית מה שקורה שמה, גם מבחינת מה ש - , איך קוראים להם?

איתי אהרונסון:

רשות העתיקות,

דוברת לא מזוהה:

רשות העתיקות עשו שמה, הם לא הורידו רק צמחייה קטנה מסביב. הם הורידו שמה עצים הם הורידו שם מסביב לחומה.

יערה שאלתיאל:

הנה יש לי פה את הדו"ח,

דוברת לא מזוהה:

איקליפטוסים.

איתי אהרונסון:

ללא ספק,

דוברת לא מזוהה:

שקדים,

יערה שאלתיאל:

השורשים,

איתי אהרונסון:

הם הורידו, הם הורידו, והם לא מתביישים בזה, ואני גם תומך בגישתם. הם הורידו את כל הצמחים מהבריכה שפוגעים ביציבות הסטטית של הבריכה הארכיאולוגית הזאת. ללא ספק, זה מה שהם עשו. ואת יכולה להתווכח על זה, את יכולה להגיד אני בתור מישהי שיותר חשוב לה האקולוגיה, לא אכפת לי שהבריכה תתפורר והאקולוגיה תחיה. זה בסדר גמור. אני לא אומר את זה בציניות, חס וחלילה. זה זכותך המלאה, אבל יש גישות אחרות והגישה שלהם אומרת - לא. בריכה החזיקה 2000 שנה, היא צריכה להמשיך להחזיק עוד 2000 שנה, לא יהיו בצמחים, זה גם לגיטימי. אז מכיוון שהם סוברנים לעשות מה שהם חושבים, הם הלכו ועשו מה שהם רצו. אז מהבחינה הזו המצב של שלולית החורף הזאת, הוא לאין ערוך פחות טוב מכל מיני מצבור של דברים שקרו בשנים האחרונות שיקום הדפנות, ביטול כל צמחיית הדפנות, העבודות שהם עשו שמה, המצב של שלולית החורף הוא הקטסטרופלי.

עכשיו להגיד לך שאי אפשר להחזיר אותה? ודאי שאפשר היה להחזיר אותה, אבל זה לא חלק מהפרוגרמה של התוכנית הזאת. וכיוון שאנחנו מעלים את הכול ב - 2 מטר.

שרון דינור:

ומוסיפים מלח.

דוברת לא מזוהה:

אז השאלה שלי, אז עוד שאלה,

שרון דינור:

זה רק צפרדעים,

דוברת לא מזוהה:

איפה נמצא אקולוג העיר? נכון, יש דבר כזה שנקרא אקולוג העיר. למה הוא לא נמצא למשל כרגע בישיבה הזאת?

שרון דינור:

אנחנו בוועדת שימור, עכשיו אנחנו לא מקבלים החלטה.

יוחנן וייצמן:

אני לא באיכות הסביבה.

שרון דינור:

אנחנו רק מציגים את הפרויקט, והפרויקט הזה נעשה יחד עם, נו איכות הסביבה. הם היו אצלנו בכל הגורמים.

יערה שאלתיאל:

אני יכולה להגיד שהחברה להגנת הטבע ליוותה את כל התהליך.

איתי אהרונסון:

איכות הסביבה מכירים את הפרויקט הזה, אבל זה לגמרי זכותכם ללכת לאיכות הסביבה ולהגיד - אנחנו נגד, אנחנו רוצים שתהיה פה שלולית חורף ולא אכפת לנו מהדברים האחרים וזה בסדר גמור. אני רק אומר ש במכלול נושאים שהמקום הזה היה יכול להכיל. הפוקוס עכשיו הוא על הנושא הארכיאולוגי ועל נושא ה - , הנופי נקרא לזה של המקום הזה ולא על הצד האקולוגיה שלו. הדבר היחידי שאני יכול לחשוב עליו, שאפשר לעשות זה שאני לא יודע מה נשאר מהבוץ שעליו מתקיימת השלולית חורף כשזה נרטב, אחרי עבודות של רשות העתיקות, כי הן עבדו שם והם טיחו והסכימו,

הם השתמשו בכל בטונים וחומרים על הדפנות כדי לאטום אותם ולסגור אותם וכולה, וכולה. אז אני לא יודע מה נשאר מה - , בקרקעית הבריכה. תיאורטית היה אפשר לרדת לשם, לאסוף את זה ולהעביר את זה למקום אחר. זה הדבר היחידי שאני יכול לחשוב עליו שהיה אפשר לעשות כדי. אבל אני לא יודע מה המצב של החומר שיש שם. זה משהו שאני.

שרון דינור :

תלכי מפה. זה חשוב לך, זה בדמך. תלכי מפה למחלקה לקיימות ואיכות הסביבה כבר מחר.

דוברת לא מזוהה :

אני נפגשת גם איתם והם אין להם תשובות לתת. זה לא נשמע שהיה פה איזשהו ליווי מאוד אינטנסיבי של הדבר הזה.

שרון דינור :

היה ליווי, אבל מתי שהוא, נלקחה החלטה,

איתי אהרונסון :

התקבלו החלטות.

שרון דינור :

לכיוון הזה,

איתי אהרונסון :

התקבלו החלטות,

שרון דינור :

אי-אפשר היה,

איתי אהרונסון :

זה אנחנו גם (לא ברור) עליו,

דוברת לא מזוהה :

כן,

שרון דינור :

אבל התקבלו החלטות להעברת צפרדעים, אז אולי עכשיו אפשר קרפדות, אז אולי אפשר לעשות עם זה משהו.

דובר לא מזוהה:

אם אפשר להבין עכשיו בקיץ בארבעה שלושה, איפה? איפה נמצאות?

יוחנן וייצמן:

בכל העולם לא רק פה,

דובר לא מזוהה:

הם חיות, כמו שיש לדב מנוחת חורף, אצלהם זה הפוך.

איתי אהרונסון:

אוקי,

דובר לא מזוהה:

אבל עדיין,

דובר לא מזוהה:

אני חייב להסביר, שהאילוצים שיש לנו, שאי-אפשר לחפור, כאילו בוא נגיד שהיינו רוצים לייצר איזה שהיא בריכת חורף במקום כל התכנון. הבעיה היא שאנחנו מוגבלים ב - , שאי-אפשר לרדת מהמפלס הזה, אי-אפשר, את הבריכה, הוא לא מאפשר לקיים שם שום דבר אחר, שהוא לא, למלאות את הבריכה. (לא ברור) את הבריכה, אז, החורף, חייב להיות מפלס,

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) בתוך הדבר הזה?

שרון דינור:

כי משרד,

דובר לא מזוהה:

משרד הבריאות לא מאפשר, יש גם את הקהל,

איתי אהרונסון:

לא,

דובר לא מזוהה:

בלי 20 גדרות שבכל אפשר להתקרב לשמה, לא, לא, היום יש פה גדר מאוד, היום זה גדר מאוד מינימאלית,

איתי אהרונסון:

כן, אבל,

דובר לא מזוהה:

בשביל שתמנע מילדים להיכנס, גדר שתאפשר משרד הבריאות יגידו, של 25 מטר (לא ברור), וגם אפשר אחרי זה את המענה. ומאיפה יגיעו.

דוברת לא מזוהה:

כל שנה היא מתמלאת קודם כל, אבל,

דובר לא מזוהה:

כל החורף התמלא ב - , (לא ברור) בודדים,

איתי אהרונסון:

כן, לא משנה,

דובר לא מזוהה:

זה לא,

איתי אהרונסון:

הברכה,

דובר לא מזוהה:

30 אלף קוב.

איתי אהרונסון:

שלולית החורף היא, היא, לא, לא משנה, יש בה, יהיו בה איכויות מאוד מענייניות, פעם הייתה שם גם אילנית, שבינתיים נעלמה, בתקופות מסוימות, בשנים מסוימות היא החזיקה מעמד. אבל,

יערה שאלתיאל:

בעיקר זה על הצמחים,

איתי אהרונסון:

כדי שהיא תחזיק מעמד היה צריך להשאיר, היה בעצם צריך לבטל את הכול, האיכויות האחרות שאפשר היה להוציא מהמקום הזה. בסופו של דבר מישו צריך להחליט מה, מה הדבר ש - , שכן שומרים עליו, ומה הדבר שלא שומרים עליו, אם אתה כן רוצה להביא אנשים פנימה, ולייצר גוף מים שזה זכותו המלאה של ראש העיר לנסות לייצר גוף מים גדול, מנוהל במרכז העיר, שהוא לנוי, זה לגמרי לגיטימי. את הארכיאולוגיה, את הירידת פנים, ואת כל הדברים האלה, יש דברים שאי-אפשר לעשות הכול באותו מקום, זה הדבר שמשלם את המחיר, לא בגרשיים, אלא באמת. עכשיו אם, אם יהיה שמה אחרי השנתיים עבודות של רשות העתיקות עוד (לא ברור) בעלת ערך כלשהו, אז זה כן הזמן לנסות להוציא אותה משם,

שרון דינור :

אני גם כתבתי,

איתי אהרונסון :

ולראות מה אנחנו עושים עם הדבר הזה, כלומר אני חושב שזה המינימום שאנחנו יכולים לעשות, במילא אנחנו באים לעבוד שמה, אז אנחנו יכולים לאסוף את החומר, בהנחה שמישהו יגיד שהוא שווה משהו ששווה לעשות את המאמץ הזה, אז אנחנו יכולים לאסוף את החומר הזה, ולהביא אותו לכאן שיגידו לנו להביא אותו. זה משהו שאני רואה בעיה לעשות.

יוחנן וייצמן :

שני הנושאים אני גם, אני אומר לך את האמת, אם יש שמה מין (לא ברור) זה נושא של, חבל שלא נבחן קודם, אבל שוב, גם הגברת לא הביאה לנו תמונות, לא, אני, שוב,

שרון דינור :

יכול להיות שיש לה אינפורמציה שלנו אין, כי לנו יש דוחות שאין שם מינים,

יוחנן וייצמן :

שאין שמה,

איתי אהרונסון :

יש גם דו"ח של החברה להגנת הטבע, מ - 17, ו - 24 שאומרים, שאין יותר דו - חיים, אבל זה לא אומר שהם לא חזרו מאז, אני לא יודע.

דוברת לא מזוהה :

הם בהחלט שם,

יוחנן וייצמן :

עוד שאלה אליך,

איתי אהרונסון:

כן,

יוחנן וייצמן:

דווקא מרקע דתי, המשולש זה גם חלק מהבית הקברות?

איתי אהרונסון:

כן, כל מרכז העיר הוא חלק מבית הקברות ההיסטורי, גם מלון (לא ברור), גם הבית ספר הניסוי, וגם אלף ואחד מקומות אחרים,

יוחנן וייצמן:

השאלה אם אפשר,

איתי אהרונסון:

אז אני לא יודע להגיד לך,

יוחנן וייצמן:

אם אפשר לעשות לשבילים פתרון כוהנים.

איתי אהרונסון:

לא יודע, תראה מרחפים (לא ברור) אז,

שרון דינור:

לא חייבים זה גם על בית קברות, לא, מוסלמי התכוונתי?

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

גם על מוסלמי צריך?

יוחנן וייצמן:

לא נכנסים שם כוהנים היום, אני תמיד חותך שם לכותל, אבל היום,

דובר לא מזוהה:

גם הכביש הוא על בית קברות,

יוחנן וייצמן:

אני שואל אם יש פתרון,

איתי אהרונסון:

גם המלון הוא על בית קברות,

יוחנן וייצמן:

המלון פטור, מלון פאלאס פתרו את זה,

איתי אהרונסון:

לחפור שם,

יוחנן וייצמן:

מה?

איתי אהרונסון:

אנחנו לא חופרים כלום.

יערה שאלתיאל:

אני לא יודעת, מילוי יהיה, מילוי זה נחשב לבידוד מספיק?

שרון דינור:

מי שאחראית על (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

פתרון, שתי קשתות אחד על השני.

איתי אהרונסון:

אבל אין,

יוחנן וייצמן:

חצאי צינורות.

איתי אהרונסון:

יש לי 40 ס"מ להניח בטון, זהו, אין לי מקום לעוד. אני לא רוצה לחפור, אז אני עולה 40 ס"מ,

יוחנן וייצמן:

לא, אני מבין שאתה לא חופר,

איתי אהרונסון:

זה מה שיש לי,

יוחנן וייצמן:

אני לא רוצה לחפור,

איתי אהרונסון:

זהו, אז 40 ס"מ,

יערה שאלתיאל:

מה? מה נחשב ל - ? אתה צריך כאילו אוויר בשביל שזה יהיה זה?

אורית לנדסברג:

אפשר לעבור את העיר (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

בסדר,

איתי אהרונסון:

בסדר.

יוחנן וייצמן:

זהו, סיימנו.

איתי אהרונסון:

טוב,

יערה שאלתיאל:

תודה רבה.

שרון דינור:

תודה שבאתם,

יוחנן וייצמן:

אנחנו צריכים לגמור את אומרת נושא,

יערה שאלתיאל:

צריך להחליט,

יוחנן וייצמן:

החלטה,

יערה שאלתיאל:

מספיק אוויר.

שרון דינור:

מה?

יוחנן וייצמן:

של פינס,

שרון דינור:

מה שאמרת.

יערה שאלתיאל:

זהו. אנחנו סיימנו להיום? מספיק. ב – 6 בערב, אמרתי יש גבול.

שרון דינור:

תכנון, עד איזה שעה היינו נשארים בוועדות תכנון, פעם נשארנו עד 2 בלילה פעם נשארנו.

יערה שאלתיאל:

מה?

עו"ד סטפני שילה:

היום כבר לא שרון, אתם לא נשארים עד שעות כאלו?

יערה שאלתיאל:

שתיים בלילה.

שרון דינור:

היה התלהבות.

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

סתם היה התלהבות. הזמינו פיצה, מסיבת פיג'מה, זה היה. בואי קחי את ה - .

סיום הדיון